

Проект для громадського обговорення

ПОРІВНЯЛЬНА ТАБЛИЦЯ
до проекту Закону України «Про внесення змін до Цивільного кодексу України
у зв'язку з оновленням (рекодифікацією) положень книги третьої»

Чинна редакція	Запропонована редакція
Цивільний кодекс України	
КНИГА ТРЕТЯ. ПРАВО ВЛАСНОСТІ ТА ІНШІ РЕЧОВІ ПРАВА	КНИГА ТРЕТЯ. РЕЧЕВЕ ПРАВО
Розділ відсутній <i>(наразі Розділ I має назву «ПРАВО ВЛАСНОСТІ». Далі по тексту пропонується оновлена редакція Розділу IV. «ПРАВО ВЛАСНОСТІ»)</i>	Розділ I. РЕЧІ
Глава відсутня	Глава 22-1. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО РЕЧІ
Стаття відсутня	Стаття 315-1. Цивільний оборот речей 1. Речі можуть перебувати у цивільному обороті, за винятком випадків, коли їх оборот обмежений або заборонений законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-2. Нерухомі та рухомі речі 1. Річ може бути нерухомою або рухомою. До нерухомих речей (нерухоме майно, нерухомість) належать земельні ділянки, а також об'єкти, розташовані на земельній ділянці, переміщення яких є неможливим без їх знецінення та зміни їх призначення, у тому числі будівлі, споруди, об'єкти незавершеного будівництва. До нерухомих речей відносяться житлові та нежитлові приміщення, а також призначені для розміщення транспортних засобів частини будівель або споруд (машино-місця), якщо межі таких приміщень, частин будівель або споруд описані у встановленому законодавством про державний кадастровий облік порядку. До нерухомих речей можуть бути віднесені й інші речі, встановлені цим Кодексом та/або законом.

	Режим нерухомої речі може бути поширений законом на повітряні та морські судна, судна внутрішнього плавання, космічні об'єкти, а також інші речі, права на які підлягають державній реєстрації. 2. Рухомими речами є речі, які можна вільно переміщувати у просторі і не віднесені до нерухомих речей. Реєстрація прав на рухомі речі не вимагається, крім випадків, встановлених законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-3. Державна реєстрація речевих прав на нерухоме майно 1. Якщо законом не передбачено інше, речеві права, обтяження цих прав, їх виникнення, перехід, зміна, зупинення, поновлення та припинення підлягають державній реєстрації в державному реєстрі речевих прав на підставі договору та/або інших документів, необхідних для реєстрації згідно з законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-4. Речі подільні та неподільні 1. Подільною є річ, яку можна поділити без зміни її призначення. 2. Неподільною є річ, яку не можна поділити в натурі без знищення, пошкодження або зміни її призначення, і в тому випадку, якщо вона має складові частини. 3. Заміна одних складових частин неподільної речі іншими складовими частинами не тягне за собою виникнення іншої речі, якщо при цьому істотні властивості речі зберігаються. 4. Стягнення може бути звернено на неподільну річ лише в цілому, якщо законом або судовим рішенням не встановлена можливість виділення з речі її складової частини, у тому числі з метою продажу її окремо. 5. Відносини з приводу часток у праві власності на неподільну річ регулюються положеннями статті 364 цього Кодексу.
Стаття відсутня	Стаття 315-5. Головна річ і приналежність 1. Річ, призначена для обслуговування іншої (головної) речі і пов'язана з нею спільним призначенням, є її приналежністю. 2. Приналежність слідує долі головної речі, якщо інше не встановлено договором.
Стаття відсутня	Стаття 315-6. Складні речі 1. Якщо кілька речей утворюють єдине ціле, що дає змогу використовувати їх за спільним призначенням, вони вважаються однією річчю (складна річ). 2. Правочин, вчинений щодо складної речі, поширюється на всі речі, які входять до її складу, якщо інше не встановлено договором.

Стаття відсутня	Стаття 315-7. Продукція, плоди та доходи 1. Продукцією, плодами та доходами є все те, що виробляється, добувається, одержується з речі або приноситься річчю. 2. Продукція, плоди, доходи, які отримані внаслідок використання речі, незалежно від того, хто використовує таку річ, належать власнику речі, якщо інше не встановлено законом, договором або не впливає із суті правовідносин.
Стаття відсутня	Стаття 315-8. Речі приватної сфери та публічної сфери 1. Речі можуть відноситися до приватної сфери або публічної сфери. Речі публічної сфери не перебувають у користуванні окремих осіб, а призначені для охорони інтересів держави або територіальної громади. Речами приватної сфери є речі, користування якими є доступним для окремих осіб. 2. Речі, які належать державі або територіальній громаді, відносяться до приватної сфери, якщо законом або в порядку, встановленому законом, вони не відносяться до публічної сфери. 3. До публічної сфери відносяться речі, встановлені законом, а також речі, які за своїм характером використовуються в публічному інтересі або становлять публічний інтерес. 4. У публічному інтересі використовуються речі, що підлягають наданню для державної служби або будь-якої іншої діяльності, яка задовольняє потреби суспільства, без передбачуваного безпосереднього доступу окремих осіб до користування майном за зазначеним призначенням. 5. Вся земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу. Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, встановлених Конституцією України. Кожен громадянин України має право користуватися природними об'єктами права власності Українського народу відповідно до закону. 6. Ліси, води, шляхи сполучення, а також інші речі, які використовуються в публічному інтересі, визначені законом, є об'єктами державної або комунальної власності. 7. Речі публічної сфери є невідчужуваними, на них не може бути звернено стягнення і до них не застосовуються положення цього Кодексу про строк

	позовної давності. Право власності на ці речі не припиняється внаслідок невикористання і не може набуватися третіми особами внаслідок набувальної давності. Добросовісний набувач речі публічної сфери має право на захист свого права у порядку, передбаченому статтями 387, 388 цього Кодексу, якщо інше не встановлено законом. 8. Положення цього Кодексу та/або закону про речі публічної сфери застосовуються незалежно від визнання їх речами, виключеними з цивільного обороту.
Стаття відсутня	Стаття 315-9. Рухомі культурні цінності 1. Рухомими культурними цінностями визнаються речі, які віднесені згідно з законом до рухомої національної культурної спадщини Держави Україна, а також речі, які віднесені застосовуваним правом як такі до правового режиму відповідної речі згідно з правилами міжнародного приватного права. 2. Рухомі культурні цінності, які належать Державі Україна або територіальній громаді, відносяться до її публічної сфери. 3. Правовий режим рухомих культурних цінностей, а також умови та межі здійснення права власності на них фізичними та юридичними особами передбачаються законом, міжнародними договорами, однією із сторін яких є Держава Україна, та, на доповнення до них, цим Кодексом.
Стаття відсутня	Стаття 315-10. Підприємство як єдиний майновий комплекс 1. Підприємство є єдиним майновим комплексом, що використовується для здійснення підприємницької діяльності. 2. До складу підприємства як єдиного майнового комплексу входять усі види майна, призначені для його діяльності, включаючи земельні ділянки, будівлі, споруди, устаткування, інвентар, сировину, продукцію, права вимоги, борги, а також право на торговельну марку або інше позначення та інші права, якщо інше не встановлено договором або законом. 3. Підприємство або його частина можуть бути об'єктом купівлі-продажу, оренди та інших правочинів. 4. Застава окремих об'єктів цивільних прав, що входять до складу підприємства як єдиного майнового комплексу, здійснюється відповідно до закону. 5. До відносин щодо підприємства як єдиного майнового комплексу застосовуються положення цього Кодексу про речі, якщо інше не встановлено законом.

Стаття відсутня	Стаття 315-11. Гроші (валюта) 1. Грошима, як об'єктом цивільних прав є випущені Національним банком України банкноти (готівкові гроші), монети та кошти на рахунках у банках (безготівкові гроші), а також випущені іноземними країнами банкноти, казначейські білети, монети та кошти на рахунках, які є законним платіжним засобом. 2. Законним платіжним засобом, обов'язковим до приймання за номінальною вартістю на всій території України, є грошова одиниця України – гривня. Платежі на території України здійснюються шляхом готівкових та безготівкових розрахунків, у тому числі розрахунки цифровою гривнею. 3. Іноземна валюта може використовуватися в Україні у випадках і в порядку, встановлених законом.
Глава відсутня	Глава 22-2. НЕРУХОМІ РЕЧІ
Стаття відсутня	Стаття 315-12. Земельна ділянка як нерухома річ 1. Земельна ділянка – це частина земної поверхні з установленими межами, певним місцем розташування, з визначеними щодо неї правами, зареєстрована в Державному земельному кадастрі та має присвоєний відповідний кадастровий номер. 2. Земельна ділянка є нерухомою річчю (стаття 315-2).
Стаття відсутня	Стаття 315-13. Штучно створена земельна ділянка 1. Штучно створеною земельною ділянкою (надалі – штучно створена земельна ділянка), є споруда, яка створюється у водоймі, що знаходиться у державній, комунальній або приватній власності, або його частини внаслідок наміву (allusio), відриву (avulsio), відсипки ґрунту, відливу води (оголення русла річки, іншого водного об'єкта), днопоглиблення або використання інших технологій або внаслідок настання антропогенних подій та визнається земельною ділянкою після введення її в експлуатацію. Штучно створена земельна ділянка може прилягати до існуючої земельної ділянки, створюватися на ній або бути ізольованою від неї. Споруда, штучно створена у водному об'єкті внаслідок наміву, відсипки ґрунту, відливу води або використання інших технологій або внаслідок настання антропогенних подій, що призвело до тимчасової (не постійної) зміни меж водного об'єкту, не визнається земельною ділянкою. 2. Штучно створена земельна ділянка в морському порту є нерухомим майном (гідротехнічною спорудою), яке є об'єктом портової

	інфраструктури та може бути частиною території морського порту, портової акваторії або єдиного майнового комплексу морського терміналу з урахуванням технічних характеристик, призначена для забезпечення безпеки мореплавства, маневрування та стоянки суден. Штучно створена земельна ділянка, утворена на внутрішніх водоймах, є нерухомим майном (гідротехнічною спорудою), яка використовується річковим портом (терміналом) та іншими суб'єктам господарювання на законних підставах для стоянки і обслуговування суден, посадки, висадки та обслуговування пасажирів, проведення вантажних операцій, транспортних та експедиційних робіт, а також інших пов'язаних з цим видів господарської діяльності. Штучно створена земельна ділянка, призначена для використання під забудову в населеному пункті, є нерухомим майном з особливим правовим статусом водоохоронної зони (прибережної частини), яка поширюється на частину території, покритої водою, та просторово-територіальної основи, частини населеного пункту, призначеної для забудови і розвитку населеного пункту, яка поширюється на частину території, що становить поверхню землі (суші). Положення про штучно створену земельну ділянку застосовуються до морських стаціонарних платформ, які є об'єктом благоустрою родовищ, що як споруду не може бути переміщено без проведення істотних за обсягом монтажних та/або демонтажних робіт, та є об'єктом нерухомого майна – багатофункціональним комплексом, розташованим на континентальному шельфі, що підлягає державній реєстрації. Створена у водоймі споруда, яка ізольована від інших земельних ділянок водою та виступає над поверхнею водної гладі (штучний острів), є особливим видом нерухомості, до якої застосовуються положення цього Кодексу та/або закону про штучно створену земельну ділянку, якщо інше не встановлено законом або не впливає із сутності штучного острова. 3. Формування штучно створеної земельної ділянки здійснюється у встановленому законом порядку з дотриманням допустимого впливу на дно водойми з урахуванням принципу забезпечення усталеного розвитку території на підставі документів планування і містобудівного зонування, балансу екологічних, економічних і соціальних факторів під час здійснення робіт із будівництва штучно створених земельних ділянок.
--	---

	Сформована штучно створена земельна ділянка підлягає державній реєстрації у Державному земельному кадастрі. Державна реєстрація речевих прав на штучно створену земельну ділянку здійснюється після державної реєстрації цієї земельної ділянки у Державному земельному кадастрі. Штучно створені земельні ділянки, які є гідротехнічними спорудами у морському порту, вносяться до Реєстру гідротехнічних споруд морських портів України. 4. Особливості правового режиму штучно створеної земельної ділянки можуть встановлюватися законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-14. Будівлі, споруди як нерухомі речі 1. Будівля є покритою дахом спорудою, призначеною для перебування в ній та/або використання майна. Споруда є розташованим на земельній ділянці архітектурним об'єктом, який призначений для здійснення визначеної діяльності. 2. Будівлі, споруди як нерухомі речі створюються внаслідок будівництва або реконструкції існуючої нерухомої речі. 3. Будівлі, споруди можуть бути створені внаслідок поділу нерухомої речі (будівлі, споруди, єдиного нерухомого комплексу, всіх приміщень і машино-мість, які розташовані в одній будівлі, споруді). 4. Зміна характеристик будівлі, споруди не тягне за собою створення нової будівлі, споруди, якщо інше не встановлено законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-15. Приміщення, машино-місця як нерухомі речі 1. Приміщенням визнається відокремлена частина будівлі або споруди, призначена та придатна для постійного перебування фізичних осіб (жиле приміщення) або для інших цілей, не пов'язаних із перебуванням фізичних осіб (нежиле приміщення). 2. Приміщення, яке призначене для обслуговування інших приміщень у будівлі, споруді, є належним їх власникам на праві спільної сумісної власності спільним майном у такій будівлі, споруді та не беруть участі в обороті як самостійні нерухомі речі, за винятком випадків, встановлених цим Кодексом та/або законом. 3. Машино-місцем визнається розташована в будівлі, споруді спеціальна площадка, призначена для стоянки автотранспорта. Машино-місце є нерухомим майном.

	4. Приміщення, машино-місця як нерухомі речі можуть бути створені в тому числі внаслідок поділу нерухомої речі (будівлі, споруди, в яких вони створюються, приміщення), об'єднання складних нерухомих речей (приміщень, машино-місць) або внаслідок реконструкції будівлі, споруди, машино-місця як нові нерухомі речі. 5. В одній будівлі, споруді може бути створено не менше двох приміщень та/або машино-місць, якщо інше не встановлено законом або не впливає із суті будівлі, споруди. 6. У разі перепланування приміщень, машино-місць можуть бути створені інші приміщення, машино-місця шляхом об'єднання суміжних приміщень, машино-місць або поділу приміщень, машино-місць. В інших випадках здійснення перепланування приміщення, машино-місце зберігаються як нерухома річ, у тому числі в змінених межах. 7. Створення приміщень і машино-місць в об'єктах незавершеного будівництва не допускається. 8. Положення цієї статті про приміщення підлягають застосуванню до жилих приміщень, якщо інше не встановлено законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-16. Складові частини нерухомої речі 1. Складовими частинами нерухомої речі є речі та результати роботи, які тісно пов'язані з земельною ділянкою, такі як будівлі, споруди, підземні споруди (у тому числі ті, які поширюються на інші ділянки), відокремлені водойми, багаторічні насадження, незібраний врожай. Це правило застосовується, навіть якщо ці складові частини були окремо зареєстровані в державному реєстрі речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень. 2. Тісно пов'язаними з земельною ділянкою визнаються речі та результати роботи, які розташовані на цій ділянці, переміщення яких є неможливим без їх знецінення та зміни їх призначення. 3. Будівлі, споруди й інші тісно пов'язані з земельною ділянкою речі та результати роботи, споруджені на земельній ділянці іншої особи на основі права суперфіцію, а також речі, пов'язані з земельною ділянкою для тимчасових цілей, не є складовою частиною нерухомої речі. 4. Будівлі, споруди й інші тісно пов'язані з землею речі та результати роботи, які залишаються на земельній ділянці у разі припинення права суперфіцію, стають складовою частиною земельної ділянки, якщо інше не встановлено законом або договором.
Стаття відсутня	Стаття 315-17. Складові частини будівлі, споруди

	1. Складовою частиною будівлі, споруди визнаються речі та результати роботи, внаслідок яких споруджено будівлю, споруду, або які не можна відокремити без їх знецінення та зміни їх призначення (невідокремлювані поліпшення будівлі, споруди). 2. Річ або результати роботи, пов'язані з будівлею, спорудою для тимчасових цілей, не є складовою частиною будівлі, споруди.
Стаття відсутня	Стаття 315-18. Одиниця кондомініуму 1. Нерухомою річчю є одиниця кондомініуму разом із відповідною часткою права власності або суперфіція на земельну ділянку, частиною будівлі, інші ніж одиниці кондомініуму, й інше спільне майно кондомініуму. Кондомініум є єдиним комплексом нерухомого майна об'єднання співвласників, що містить земельну ділянку у встановлених межах, та розташовану на ній будівлю, інші об'єкти нерухомості, в якому окремі частини, призначені для житлових або інших цілей (приміщення), знаходяться в індивідуальній (роздільній) власності фізичних осіб, юридичних осіб, держави Україна, територіальних громад, а інші частини (спільне майно) знаходяться у спільній частковій власності співвласників. Одиницею кондомініуму є індивідуальне (роздільне) право власності співвласника на квартиру та/або нежитлове приміщення, які розташовані в кондомініумі. Частку співвласника у спільному майні кондомініуму становить площа квартири та/або нежитлового приміщення співвласника у загальній площі всіх квартир та нежитлових приміщень, розташованих у кондомініумі. 2. Спільне майно кондомініуму не може бути поділено між співвласниками, і такі співвласники не мають права на виділення в натурі частки із спільного майна кондомініуму. Одиниця кондомініуму та відповідна частка права спільної сумісної власності на спільне майно не можуть відчужуватися або обтяжуватися інакше як разом. 3. Особливості правового режиму одиниці кондомініуму, його спільного майна та частки співвласника на спільне майно кондомініуму встановлюються законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-19. Єдині нерухомі майнові комплекси 1. Єдиним нерухомим майновим комплексом, як об'єктом цивільних прав, є сукупність об'єднаних єдиним призначенням будівель, споруд й інших речей, нерозривно пов'язаних фізично або технологічно, у тому числі

	лінійних об'єктів (залізниці, лінії електропередачі, трубопроводи тощо), або розташованих на одній земельній ділянці, якщо в державному реєстрі речових прав на нерухоме майно зареєстровано право власності на сукупність зазначених об'єктів загалом як одну нерухому річ. 2. До єдиних нерухомих майнових комплексів застосовуються положення цього Кодексу про неподільні речі, якщо інше не встановлено цим Кодексом.
Стаття відсутня	Стаття 315-20. Створення нерухомих речей 1. Цим Кодексом та/або законом можуть бути встановлені заборони або обмеження на створення окремих видів нерухомих речей або умови, за умови дотримання яких допускається створення таких нерухомих речей. 2. Обтяження, встановлені щодо первинної нерухомої речі, зберігаються щодо всіх створених нерухомих речей, якщо цим Кодексом або договором власника первинної нерухомої речі з особою, на користь якої встановлено обтяження, не встановлено інше. 3. У разі поділу лінійного об'єкта, в тому числі при здійсненні якого не проводиться його реконструкція, можуть бути створені один або кілька лінійних об'єктів, включаючи лінійний об'єкт, поділ якого здійснено, із зміненними параметрами.
Глава відсутня	Глава 22-3. ЦІННІ ПАПЕРИ
Стаття відсутня	Стаття. 315-21. Поняття цінного паперу 1. Цінними паперами є документи, які відповідають встановленим законом вимогам та посвідчують зобов'язальні й інші права, здійснення яких або передача яких можливі лише у разі пред'явлення цих документів (документарні цінні папери). Цінними паперами визнаються також зобов'язальні й інші права, які закріплені в рішенні про випуск або іншому акті особи, яка випустила цінні папери відповідно до вимог закону, та здійснення й передача яких можливі лише з дотриманням правил обліку цих прав відповідно до статті 315-32 цього Кодексу (бездокументарні цінні папери). 2. Цінними паперами є акція, вексель, депозитарна розписка, депозитний сертифікат, заставна, інвестиційний пай пайового інвестиційного фонду, коносамент, облігація, опціонний сертифікат, сертифікат фонду операцій з

	нерухомістю, чек й інші цінні папери, зазначені як такі в законі або визнані такими у встановленому законом порядку. Випуск або видача цінних паперів підлягає державній реєстрації у випадках, встановлених законом. 3. До цінних паперів можуть застосовуватися положення цього Кодексу про речі, якщо інше не встановлено цим Кодексом, законом або не впливає із суті цінного паперу.
Стаття відсутня	Стаття 315-22. Види цінних паперів 1. Документарні цінні папери можуть бути на пред'явника (цінні папери на пред'явника), ордерними та іменними. 2. Цінним папером на пред'явника є документарний цінний папір, за яким особа, уповноважена вимагати виконання за ним, визнається його володілець. 3. Ордерним є документарний цінний папір, за яким особою, уповноваженою вимагати виконання за ним, визнається його володілець, якщо цінний папір видано на його і'мя або перейшов до нього від первинного володільця за безперервним рядом індосаментів. 4. Іменним є документарний цінний папір, за яким особою, уповноваженою вимагати виконання за нею, визнається одна з таких осіб: 1) володілець цінного паперу, зазначений як володілець права в облікових записах, які ведуться зобов'язаною особою або особою, яка діє за його дорученням та має відповідну ліцензію. Законом може бути встановлено обов'язок передання такого обліку особі, яка має відповідну ліцензію; 2) володілець цінного паперу, якщо цінний папір було видано на його ім'я або перейшов до нього від первинного володільця в порядку безперервного ряду відступлень вимог (цесій) шляхом вчинення на ньому іменних передавальних написів або в іншій формі відповідно до правил, встановлених для відступлення вимог (цесії).

	5. Випуск або видача цінних паперів на пред'явника допускається у випадках, встановлених законом. Можливість випуску або видачі певних документарних цінних паперів як іменних або ордерних може бути виключена законом. 6. Якщо інше не встановлено цим Кодексом, законом або не впливає з особливостей фіксації прав на бездокументарні цінні папери, до таких цінних паперів застосовуються правила про іменні документарні цінні папери, володар яких визначається відповідно до облікових записів.
Стаття відсутня	Стаття 315-23. Вимоги до документарного цінного паперу 1. Обов'язкові реквізити, вимоги до форми документарного цінного паперу й інші вимоги до документарного цінного паперу визначаються законом або у встановленому ним порядку та/або правилами про звичаї ділового обороту. 2. У разі відсутності в документі обов'язкових реквізитів документарного цінного паперу, невідповідності його встановленій формі й іншим вимогам документ не є цінним папером, але зберігає значення письмового доказу.
Стаття відсутня	Стаття 315-24. Перехід прав, посвідчених документарними цінними паперами 1. Із переходом права на документарний цінний папір переходять всі посвідчені ним права в сукупності. 2. Права, посвідчені цінним папером на пред'явника, передаються набувачеві шляхом вручення йому цінного паперу особою, яка вчинила його відчуження. Права, посвідчені цінним папером на пред'явника, можуть перейти до іншої особи незалежно від його вручення у випадках та з підстав, які встановлені законом. 3. Права, посвідчені ордерним цінним папером, передаються набувачеві шляхом його вручення із вчиненням на ньому передавального напису – індосаменту. Якщо інше не передбачено цим Кодексом або законом, до

	передання ордерних цінних паперів застосовуються встановлені законом про переказні та прості векселі правила про передання векселя. 4. Права, посвідчені іменним документарним цінним папером, передаються набувачеві шляхом вручення йому цінного паперу особою, яка вчинила його відчуження, із вчиненням на ньому іменного передавального напису або в іншій формі відповідно до правил, встановлених для відступлення вимоги (цесії). Положення цього Кодексу про поняття та види цінних паперів (статті 315-21, 315-22 застосовуються до передання прав, посвідчених іменними документарними цінними паперами, у порядку відступлення вимоги (цесії), якщо інше не встановлено правилами цієї глави, іншим законом або не впливає із суті відповідного цінного паперу. 5. У випадку невиконання зобов'язання передати ордерний або іменний документарний цінний папір набувач має право вимагати його вилучення в особи, у володінні якого він знаходиться, за винятком випадків, якщо на цінний папір вчинено індосамент або передавальний напис особи, яка вчинила відчуження, за яким права передані іншій особі. 6. У випадку невиконання зобов'язання передати ордерний або іменний документарний цінний папір набувач має право вимагати його витребування в особи, у володінні якого він знаходиться, за винятком випадків, якщо на цінний папір вчинено індосамент або передавальний напис особи, яка вчинила відчуження, за яким права передані іншій особі. 7. У випадку невиконання зобов'язання з вчинення індосаменту або передавального напису на ордерному або іменному документарному цінному папері перехід прав на ордерний або іменний документарний цінний папір здійснюється за вимогою набувача на підставі рішення суду шляхом вчинення особою, яка здійснює виконання судового рішення, напису на цінному папері, який має силу індосаменту або передавального напису. 8. Перехід прав, посвідчених ордерним або іменним цінним папером, до іншої особи з підстав інших, ніж передання за договором, здійснюється
--	---

	шляхом набуття права на цінний папір у випадку та з підстав, які встановлені законом. 9. Перехід прав на ордерні або іменні цінні папери підтверджується: 1) у випадку спадкування – відміткою нотаріуса на самому цінному папері, яка має силу індосаменту або передавального напису попереднього володільця цінного паперу; 2) у разі продажу цих цінних паперів у випадку звернення на них стягнення – відміткою особи, уповноваженої на продаж майна володільця цих цінних паперів; 3) в інших випадках – на підставі рішення суду відміткою особи, яка здійснює виконання судового рішення. 10. У разі втрати прав на іменний документарний цінний папір права переходять до особи, зазначеної в цінному папері, в момент внесення в облікові записи відмітки про перехід прав. Відмітка вноситься на підставі передавального акту, вчиненого сторонами в присутності особи, яка здійснює облік відповідно до частини 4 статті 315-24 цього Кодексу, або на підставі нотаріально посвідченого передавального акту, пред'явленого особі, яка здійснює облік, одній із сторін. 11. У разі ухилення особи, яка здійснює облік відповідно до частини 4 статті 315-24 цього Кодексу, від внесення в облікові записи відмітки про перехід прав особа, на ім'я якої вчинено передавальний акт, може вимагати в судовому порядку внесення відповідної відмітки в облікові записи.
Стаття відсутня	Стаття 315-25. Виконання за документарним цінним папером 1. Належним виконанням за документарним цінним папером визнається виконання особі, визначеній частинами 2–4 статті 315-22 цього Кодексу (володільцю цінного паперу). 2. Якщо відповідальна за виконання за документарним цінним папером особа знала, що володільць цінного паперу, якому надано виконання, не є

	належним володільцем цінного паперу, вона зобов'язана відшкодувати збитки, завдані володільцю цінного паперу.
Стаття відсутня	Стаття 315-26. Заперечення за документарним цінним папером 1. Особа, відповідальна за виконання за документарним цінним папером, має право висувати проти вимог володільця цінного паперу лише ті заперечення, які впливають із цінного паперу або засновані на відносинах між цими особами. Особа, яка видала документарний цінний папір, відповідає за цінним папером також у випадку, якщо документ надійшов в оборот всупреч її волі. Передбачені цією частиною правила про обмеження заперечень не застосовуються у випадку, якщо володільць цінного паперу в момент його придбання знав або повинен був знати про відсутність підстави виникнення прав, посвідчених цінним папером, у тому числі про недійсність такої підстави, або про відсутність прав попередніх володільців цінного паперу, в тому числі про недійсність підстави їх виникнення, а також у випадку, якщо володільць цінного паперу не є його добросовісним набувачем (стаття 315-52). 2. Особи, відповідальні за виконання за ордерним цінним папером, не мають права посилалися на заперечення інших осіб, відповідальних за виконання за цим цінним папером. 3. Проти вимоги про виконання за документарним цінним папером особа, зазначена як відповідальна за виконання за ним, може висувати заперечення, пов'язані з підrobкою такого цінного паперу або з оспорюванням факту підписання нею цінного паперу (підrobка цінного паперу).
Стаття відсутня	Стаття 315-27. Відповідальність за дійсність прав, посвідчених документарним цінним папером 1. Особа, яка передає документарний цінний папір, несе відповідальність за недійсність прав, посвідчених цінним папером, якщо інше не встановлено законом.

	Особа, яка передає документарний цінний папір, несе відповідальність за виконання зобов'язання за ним за наявності відповідного застереження, а також в інших випадках, встановлених законом. 2. Володілець цінного паперу, який виявив його фальсифікацію або підробку, має право вимагати від особи, яка передала йому цінний папір, виконання зобов'язань за цим цінним папером та відшкодування збитків.
Стаття відсутня	Стаття 315-28. Особливості витребування документарних цінних паперів від добросовісного набувача 1. Витребування документарних цінних паперів із чужого незаконного володіння здійснюється за правилами цього Кодексу про витребування речі з чужого незаконного володіння з особливостями, встановленими цією статтею. 2. Право на витребування документарних цінних паперів із чужого незаконного володіння має особа, яка на момент, коли цінні папери вибули з її володіння, була їх законним володільцем. 3. Не можуть бути витребувані від добросовісного набувача цінні папери на пред'явника незалежно від того, яке право вони посвідчують, а також ордерні та іменні цінні папери, які посвідчують грошову вимогу. 4. Володілець цінних паперів, що втратив його внаслідок неправомірних дій, має право вимагати від особи, яка набула його у третьої особи, незалежно від того, чи є така третя особа добросовісним або недобросовісним набувачем, або визнається законним володільцем, повернення цінного паперу або відшкодування його ринкової вартості, якщо зазначений набувач, від якого витребується цінний папір, своїми обманними або іншими незаконними діями сприяв втраті прав законного володільця на цінний папір або якщо попередній володілець знав чи повинен був знати про наявність прав інших осіб на цінний папір. 5. Особа, якій документарний цінний папір було повернуто з чужого незаконного володіння, має право вимагати від недобросовісного володільця повернення всього отриманого за цінним папером, а також відшкодування збитків; від добросовісного володільця – повернення всього

	отриманого з цінного паперу з часу, коли він узнав або повинен був узнати про неправомірність володіння ним або отримав із суду повідомлення про пред'явлення до нього позову про витребування цінного паперу. Якщо незаконний володілець скористався наданим цінним папером переважним правом придбання якого-небудь майна, особа, якій документарний цінний папір було повернено з чужого незаконного володіння, має право вимагати від такого володільця передання йому придбаного майна за умови відшкодування його вартості за ціною придбання зазначеного майна незаконним володільцем, а від недобросовісного володільця має право вимагати також відшкодування збитків.
Стаття відсутня	Стаття 315-29. Відновлення прав за документарним цінним папером 1. Відновлення прав за втраченим цінним папером на пред'явника проводиться судом у порядку окремого провадження відповідно до процесуального законодавства за заявою особи, яка втратила цінний папір, про визнання його недійсним та відновлення прав за цінним папером. 2. Особа, яка втратила ордерний цінний папір, має право заявити в письмовій формі про це всім зобов'язаним за ним особам із зазначенням причин втрати. Зобов'язана особа, яка отримала заяву особи, що втратила ордерний цінний папір, у випадку пред'явлення його іншою особою повинна призупинити виконання пред'явнику цінного паперу та повідомити йому про домагання заявника, а також повідомити заявнику про особу, яка пред'явила цінний папір. Якщо протягом трьох місяців із дня заяви особи про втрату ордерного цінного паперу особа, яка втратила цінний папір, не звернулася до суду з відповідною вимогою до пред'явника цінного паперу, зобов'язана особа повинна провести виконання пред'явнику цінного паперу. Якщо спір між особою, яка втратила цінний папір, та особою, яка пред'явила цінний папір, вирішено судом, виконання проводиться особі, на користь якої прийнято рішення суду.

	За відсутності спору про право на ордерний цінний папір особа, яка втратила його, має право вимагати в судовому порядку виконання від зобов'язаної особи. 3. Відновлення прав за втраченим іменним документарним цінним папером проводиться судом у порядку окремого провадження у справах про встановлення фактів, які мають юридичне значення, відповідно до процесуального законодавства за заявою особи, яка втратила такий цінний папір, а у випадках, встановлених законом, також інших осіб. 4. У разі втрати облікових записів про володільців іменних документарних цінних паперів особа, яка веде облік, зобов'язана опублікувати негайно інформацію про це в засобах масової інформації, в яких підлягають опублікуванню відомості про банкрутство (неспроможність), та запропонувати особам, які були зазначені як володільці цінних паперів в облікових записах, надати іменні цінні папери в строк, який зазначено при опублікуванні інформації і який не може бути меншим трьох місяців з моменту її опублікування. Облікові записи про володільців іменних документарних цінних паперів мають бути відновлені особою, яка веде такий облік, протягом місяця з дня закінчення строку пред'явлення цінних паперів їх володільцями. У разі ухилення особи, яка веде облік, від відновлення облікових записів вони підлягають відновленню судом за позовом заінтересованої особи в порядку, встановленому процесуальним законодавством. 5. Особа, зобов'язана за іменним документарним цінним папером, та особа, яка здійснює за її дорученням облік прав на цінні папери, несуть солідарну відповідальність за збитки, завдані володільцям таких цінних паперів внаслідок втрати облікових записів або порушення порядку та строків відновлення таких записів, якщо не доведуть, що втрата або порушення мали місце внаслідок обставин непереборної сили.
Стаття відсутня	Стаття 315-30. Знерухомлення документарних цінних паперів 1. Відповідно до закону або у встановленому ним порядку документарні цінні папери можуть бути знерухомлені, тобто передані на зберігання особі,

	яка відповідно до закону має право здійснювати зберігання документарних цінних паперів та (або) облік прав на цінні папери. Перехід прав на знерухомлені цінні папери та здійснення прав, посвідчених такими цінними паперами, регулюються статтями 315-30 – 315-35 цього Кодексу, якщо інше не встановлено законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-31. Загальні положення про бездокументарні цінні папери 1. Особами, відповідальними за виконання з бездокументарного цінного паперу, є особа, яка випустила цінний папір, а також особа, якій надали забезпечення виконання відповідного зобов'язання. Особа, відповідальна за виконання з бездокументарного цінного паперу, повинна бути зазначена в рішенні про її випуск або в іншому передбаченому законом акті особи, яка випустила цінний папір. Право вимагати від зобов'язаної особи виконання з бездокументарного цінного паперу визнається за особою, зазначеною в облікових записях як володілець цінного паперу, або за іншою особою, яка відповідно до закону здійснює права за цінним папером. 2. Облік прав на бездокументарні цінні папери здійснюється шляхом внесення записів за рахунками особою, яка діє за дорученням особи, зобов'язаної за цінним папером, або особою, яка діє на підставі договору з володільцем цінного паперу або з іншою особою, яка відповідно до закону здійснює права за цінним папером. Ведення записів з обліку таких прав здійснюється особою, яка має встановлену законом ліцензію. 3. Розпорядження, в тому числі передання, застава, обтяження іншими способами бездокументарних цінних паперів, а також обмеження розпорядження ними можуть здійснюватися лише в порядку звернення до особи, яка здійснює облік прав на бездокументарні цінні папери, для внесення відповідних записів. 4. Особа, яка випустила бездокументарний цінний папір, та особа, яка здійснює за її дорученням облік прав на такі цінні папери, несуть солідарну відповідальність за збитки, завдані внаслідок порушення порядку обліку прав, порядку вчинення операцій по рахункам, втрати облікових даних,

	надання недостовірної інформації про облікові дані, якщо не доведуть, що порушення мало місце внаслідок обставин непереборної сили. Особа, відповідальна за виконання з бездокументарного цінного паперу, не несе відповідальності за збитки, завдані внаслідок порушення порядку обліку прав особами, які діють на підставі договору з володільцем цінного паперу або з іншою особою, яка відповідно до закону здійснює права з цінного паперу.
Стаття відсутня	Стаття 315-32. Виконання за бездокументарним цінним папером 1. Належним виконанням за бездокументарним цінним папером визнається виконання, проведене зобов'язаною особою особам, зазначеним в абзаці другому частини 1 статті 315-32 цього Кодексу. Законом можуть бути встановлені випадки, коли на визначену дату фіксується перелік осіб, які мають право вимагати виконання за бездокументарними цінними паперами. Належним визнається виконання, проведене таким особам. 2. У випадках, передбачених законом, належним визнається виконання особам іншим, ніж ті, які зазначені в частині 1 цієї статті. 3. Правила, передбачені частиною 2 статті 315-24 та статтею 315-25 цього Кодексу, застосовуються до відносин, пов'язаних із виконанням за бездокументарними цінними паперами, якщо це не суперечить суті таких цінних паперів.
Стаття відсутня	Стаття 315-33. Перехід прав за бездокументарним цінним папером та виникнення обтяження бездокументарного цінного паперу 1. Передання прав на бездокументарні цінні папери набувачеві здійснюється за допомогою списання бездокументарних цінних паперів з рахунку особи, яка вчинила їх відчуження, та зарахування їх на рахунок набувача на підставі розпорядження особи, яка вчинила відчуження. Законом або договором володільця цінного паперу з особою, яка здійснює облік прав на бездокументарні цінні папери, можуть бути встановлені інші підстави та умови списання цінних паперів та їх зарахування, в тому числі можливість

	списання цінних паперів з рахунку особи, яка вчинила відчуження, без надання його розпорядження. 2. Права за бездокументарним цінним папером переходять до набувача з моменту внесення особою, яка здійснює облік прав на бездокументарні цінні папери, відповідного запису за рахунком набувача. 3. Застава, обтяження іншими способами бездокументарних цінних паперів, а також обмеження розпорядження ними виникають після внесення особою, яка здійснює облік прав, відповідного запису про заставу, обтяження або обмеження за рахунком володільця цінного паперу або у встановлених законом випадках за рахунком іншої особи. Обтяження бездокументарних цінних паперів може також виникати з моменту їх зарахування на рахунок, на якому відповідно до закону враховуються права на обтяжені бездокументарні цінні папери. Внесення записів про заставу або про інше обтяження бездокументарних цінних паперів проводиться на підставі розпорядження володільця цінного паперу (заставне розпорядження тощо), якщо інше не встановлено законом. Записи про зміну умов обтяження та про його припинення вносяться на підставі розпорядження володільця цінного паперу за наявності згоди в письмовій формі особи, на користь якої встановлено обтяження, або без такого розпорядження у випадках, встановлених законом або договором володільця цінного паперу з особою, яка здійснює облік прав на бездокументарні цінні папери, та особою, на користь якої встановлено обтяження. 4. У разі ухилення особи, яка вчинила відчуження, або особи, яка надає цінні папери в забезпечення виконання зобов'язання, від надання особі, яка здійснює облік прав на бездокументарні цінні папери, розпорядження про проведення операцій за рахунком набувач або особа, на користь якої встановлюється обтяження бездокументарних цінних паперів, має право вимагати в судовому порядку внесення записів про перехід прав на цінні папери або про їх обтяження на умовах, передбачених договором з особою,
--	---

	яка вчинила відчуження, або з особою, яка надає цінні папери в забезпечення виконання зобов'язання. У разі наявності кількох осіб, на користь яких встановлено зобов'язання з передання або обтяження прав на одні й ті самі бездокументарні цінні папери, у випадку, якщо операція з їх передання або з обтяження ще не здійснено, перевагу має особа, на користь якої зобов'язання виникло раніше, а якщо це неможливо встановити – особа, яка першою пред'явила позов. 5. Оформлення переходу прав на бездокументарні цінні папери в порядку спадкування проводиться на підставі наданого спадкоємцем свідоцтва про право на спадщину (стаття 1296). Перехід прав на бездокументарні цінні папери при реалізації таких цінних паперів у випадку звернення на них стягнення оформлюється на підставі розпорядження особи, уповноваженої на реалізацію майна володільця цінного паперу. Оформлення передання прав на бездокументарні цінні папери відповідно до рішення суду проводиться особою, яка здійснює облік прав, на підставі рішення суду або на підставі акту особи, яка здійснює виконання рішення суду. 6. Ухилення або відмова особи, яка здійснює облік прав на бездокументарні цінні папери, від проведення операції за рахунком може бути оспорено в суді.
Стаття відсутня	Стаття 315-34. Захист порушених прав володільців бездокументарних цінних паперів 1. Володільць цінного паперу, з рахунку якого були неправомірно списані бездокументарні цінні папери, має право вимагати від особи, на рахунок якої цінні папери були зараховані, повернення такої самої кількості відповідних цінних паперів. Бездокументарні цінні папери, які посвідчують лише грошове право вимоги, а також бездокументарні цінні папери, придбані на організованих торгах,

	незалежно від виду посвідчуваного права не можуть бути витребувані від добросовісного набувача. Якщо бездокументарні цінні папери були безвідплатно придбані в особи, яка не мала права їх відчужувати, володілець цінного паперу має право витребувати такі цінні папери в усіх випадках. 2. Якщо бездокументарні цінні папери, які володілець цінного паперу має право витребувати, були конвертовані в інші цінні папери, володілець цінного паперу має право витребувати ті цінні папери, в які були конвертовані цінні папери, списані з його рахунку. 3. Володілець цінного паперу, з рахунку якого бездокументарні цінні папери були неправомірно списані, за наявності можливості придбання таких самих цінних паперів на організованих торгах за своїм вибором має право вимагати від осіб, які несуть перед ним відповідальність за завдані цим збитки, придбання таких самих цінних паперів за їх рахунок або відшкодування всіх необхідних для їх придбання витрат.
Стаття відсутня	Стаття 358-35. Наслідки витребування бездокументарних цінних паперів 1. У випадку задоволення вимоги володільця цінного паперу про повернення бездокументарних цінних паперів відповідно до частини 1 або частини 2 статті 358-29 цього Кодексу володілець права користується щодо особи, з рахунку якої цінні папери були йому повернуті, правами, зазначеними в частині 5 статті 315-33 цього Кодексу. 2. У випадку реалізації неуповноваженими особами посвідчених бездокументарними цінними паперами права на участь в управлінні акціонерним товариством або іншого права на участь у прийнятті рішення зборів володілець цінного паперу може оспорити відповідне рішення зборів, яке порушує його права та охоронювані законом інтереси, якщо акціонерне товариство або особи, волевиявлення яких мало значення при прийнятті рішення зборів, знали або повинні були знати про наявність спору про права

	на бездокументарні цінні папери та голосування володільця цінного паперу могло вплинути на прийняття рішення. Позов про оспорування рішення зборів може бути пред'явлено протягом трьох місяців із дня, коли особа, яка має право на цінний папір, узнала або повинна була узнати про неправомірне списання цінних паперів з її рахунку, але не пізніше одного року з дня прийняття відповідного рішення. Суд може залишити рішення зборів чинним, якщо визнання рішення недійсним потягне завдання неспівмірної шкоди кредиторам акціонерного товариства або іншим третім особам.
Стаття відсутня	Стаття 315-36. Наслідки втрати облікових записів, які посвідчують права на бездокументарні цінні папери 1. У разі втрати облікових записів, які посвідчують права на бездокументарні цінні папери, особа, яка здійснює облік прав, зобов'язана невідкладно опублікувати інформацію про це в засобах масової інформації, в яких підлягають опублікуванню відомості про банкрутство (неспроможність), та звернутися в суд із заявою про відновлення даних обліку прав у порядку, встановленому процесуальним законодавством. Вимога про відновлення даних обліку прав на бездокументарні цінні папери може бути заявлена будь-якою заінтересованою особою. Відновлення даних обліку прав здійснюється в порядку, встановленому процесуальним законодавством. Під час відновлення даних обліку прав на бездокументарні цінні папери записи про володільців цінних паперів вносяться на підставі рішення суду. Інформація про відновлення даних обліку прав на бездокументарні цінні папери опубліковуються для загального ознайомлення в засобах масової інформації, в яких підлягають опублікуванню відомості про банкрутство (неспроможність), на підставі рішення суду за рахунок особи, яка здійснює цей облік на момент втрати облікових записів, які посвідчують права на бездокументарні цінні папери.

	2. Записи про облік прав на бездокументарні цінні папери не мають чинності з моменту, коли особа, яка здійснює облік прав, втратила облікові записи, і до дня набрання законної сили рішення суду про відновлення даних обліку прав.
Розділ відсутній <i>(наразі Розділ II має назву «РЕЧОВІ ПРАВА НА ЧУЖЕ МАЙНО». Далі по тексту пропонується оновлена редакція Розділу V. «ОБМЕЖЕНІ РЕЧЕВІ ПРАВА»)</i>	Розділ II. ВОЛОДІННЯ
Глава відсутня	Глава 22-4. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ВОЛОДІННЯ
Стаття відсутня	Стаття 315-37. Поняття володіння 1. Володіння (possessio) є фактичним володарюванням над об'єктом володіння особою, яка вважає його своїм. Володіння зберігається до тих пір, поки володілець має вільний доступ до об'єкту володіння. Для цілей захисту володіння порушене володіння не вважається втраченим, якщо особа у встановленому порядку скористалася захистом володіння. 2. Не є володільцем особа, яка фактично володіє об'єктом володіння внаслідок сімейних або трудових відносин із володільцем, у тому числі працівники юридичної особи або фізичної особи – володільця цього об'єкту, особи, які мають із володільцем цивільно-правові відносини в інтересах володільця (за договором підряду, договором надання послуг тощо). 3. Володіння може здійснюватися на підставі права на об'єкт володіння, що містить повноваження володіння. Набуття такого права не означає набуття володіння цим об'єктом, якщо законом не встановлено інше. Передача об'єкта володіння особою, якій належить право на цей об'єкт, що містить повноваження володіння, іншій особі, не означає припинення цього права, якщо інше не встановлено законом та/або договором. 4. Якщо щодо об'єкта володіння існує кілька прав, які містять повноваження володіння, володільцем вважається особа, яка відповідає вимогам, зазначеним у частині 1 цієї статті. 5. Факт володіння нерухомою річчю не підлягає державній реєстрації.
Стаття відсутня	Стаття 315-38. Пряме та опосередковане володіння

	1. Володіння є прямим, якщо фактичне володарювання здійснюється володільцем особисто або через його уповноважену особу. 2. Володіння є опосередкованим, якщо фактичне володарювання здійснюється через володільця обмеженого майнового права (обмеженого речевого права або зобов'язального права).
Стаття відсутня	Стаття 315-39. Володілець як власник та особа, що має обмежене майнове право 1. Володілець може здійснювати володіння як власник або як особа, що має обмежене майнове право. 2. Володільцем на правах власника вважається особа, яка здійснює володіння річчю з наміром поводитися щодо неї як власник. 3. Володільцем як володільцем обмеженого майнового права вважається особа, яка здійснює володіння: а) як особа, що має обмежене речеве право; або б) як підприємець, перевізник, зберігач, наймач, користувач за договором позички або учасник спільної власності щодо часток інших учасників часткової власності, а також в інших випадках здійснення володіння на основі правовідносин із володільцем як власником. 4. Положення частини 3 цієї статті застосовуються, коли інший володілець обмеженого майнового права здійснює володіння на підставі певних правовідносин із володільцем обмеженого майнового права, встановленого частиною 3 цієї статті. 5. До тих пір, поки не буде доведено інше, володілець об'єкту володіння вважається володільцем як власник. 6. Уповноваженими особами вважаються працівник володільця або особа, яка виконує схожі функції, або особа, якій володілець надав фактичне володіння над об'єктом володіння, або особа, яка випадково отримує можливість здійснювати і здійснює фактичне володіння для володільця.
Стаття відсутня	Стаття 315-40. Володіння через уповноважену особу 1. Уповноваженою на здійснення володіння є особа: а) яка здійснює безпосереднє фактичне володіння над річчю як володілець, без наміру бути стороною правовідносин, передбачених частиною 3 статті 315-45; або б) якій володілець може надавати обов'язкові вказівки у зв'язку з володінням над річчю або використанням речі в інтересах володільця.

	2. До переліку уповноважених осіб може, зокрема, відноситися: а) працівник володільця або особа, яка виконує схожі функції; або б) особа, якій володільець із практичних міркувань надав фактичне володіння над річчю. 3. Уповноваженою особою є також особа, яка випадково отримує можливість здійснювати і дійсно здійснює безпосереднє фактичне володіння над річчю для володільця.
Стаття відсутня	Стаття 315-41. Законне володіння 1. Володіння визнається законним, якщо воно здійснюється на підставі: 1) права власності або обмеженого речевого права, що містить повноваження володіння; 2) договору з власником або особою, яка має обмежене речеве право, що містить повноваження володіння, якщо за таким договором фактично набуто володіння. 2. Володіння визнається законним до тих пір, поки судом не встановлено інше.
Стаття відсутня	Стаття 315-42. Добросовісне володіння 1. Володіння визнається добросовісним, якщо володільець не знав і не міг знати про те, що його володіння в момент набуття було незаконним. Якщо особа набула володіння з підстави, яка в подальшому змінилася, добросовісність володіння оцінюється в момент зміни його підстави. 2. Володіння визнається добросовісним до тих пір, поки судом не буде встановлено інше.
Стаття відсутня	Стаття 315-43. Перетворення виду володіння 1. Якщо доведено одного разу, володіння обмеженим майновим правом зберігає чинність до моменту підтвердження його перетворення у володіння як власника в одному з таких випадків: а) володільець обмеженого майнового права стає уповноваженою особою набути право власності від особи, іншої ніж власник речі, при цьому володільець не знав і не міг знати про відсутність права власності в особи, щодо якої вона уповноважена; б) володільець обмеженого майнового права чинить супротив щодо володільця як власника, який виражає його намір вести себе як власник у цьому випадку, однак, перетворення не відбувається до спливу строку повернення об'єкта володіння.

	2. Положення частини 1 цієї статті застосовуються до уповноваженої особи, яка перетворила фактичне володіння у володіння як власника.
Стаття відсутня	Стаття 315-44. Суб'єкти володіння 1. Суб'єктом володіння може бути будь-яка особа. Захист володіння в судовому або адміністративному порядку можуть здійснювати особи, які досягли чотирнадцяти років, а також особи, які визнані судом обмежено дієздатними або недієздатними. Ці особи можуть здійснювати захист володіння в порядку, встановленому для них цим Кодексом та/або законом. 2. Володіння одним об'єктом одночасно кількома особами не допускається, якщо інше не встановлено законом, договором або не впливає із суті відносин між цими особами. Суб'єкти права спільної власності можуть володіти належним їм об'єктом одночасно. 3. Якщо об'єкт володіння вилучений уповноваженим державним органом, останній не вважається його володільцем. 4. У випадках, встановлених законом, положення про захист володіння можуть поширюватися на осіб, які не є володільцями.
Стаття відсутня	Стаття 315-45. Об'єкти володіння 1. Об'єктами володіння є речі та майнові права. Об'єктами володіння визнаються речі, визначені індивідуальними ознаками, та речі, визначені родовими ознаками. 2. Річ, яка створюється, може бути об'єктом володіння. 3. Виключені з цивільного обороту речі або обмежені в цивільному обороті речі, які можуть належати лише певним учасникам обороту, можуть перебувати у володінні інших осіб, якщо інше не встановлено законом. 4. Володіння частиною нерухомої речі допускається, якщо можна визначити межі цієї частини. Нерухома річ, яка перебуває в процесі створення, може знаходитися у володінні. 5. Об'єктами володіння можуть бути обмежені речеві права, а також інші майнові права щодо користування річчю – у випадках, встановлених цим Кодексом та/або законом. Майнові права визнаються об'єктами володіння за умови їх оборотоздатності. Володільцем майнового права є особа, яка почала здійснювати його для себе.

	Положення про володіння застосовуються до володіння майновими правами, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом або не впливає із суті майнового права. 6. Об'єкт, вилучений із цивільного обороту, а також об'єкт, на який не допускається виникнення суб'єктивного права володільця, може знаходитися у володінні, якщо це не заборонено законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-46. Володіння цифровою річчю 1. До цифрових речей застосовуються положення цього Кодексу про володіння, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом або не впливає із суті цифрової речі. 2. Володіння цифровою річчю здійснюється через контроль над нею особою, яка вважає її своєю. Контроль над цифровою річчю є фактичним повноваженням усувати інших від отримання всіх вигод від цифрової речі, отримувати всі вигоди від цифрової речі та передавати всі повноваження щодо цифрової речі іншим особам («зміна контролю»). 3. Цифрова річ або відповідні інформаційні протоколи чи система надають можливість особі ідентифікувати себе як таку, що має контроль, визначені у частині другій цієї статті. 4. Зміна контролю включає заміну, модифікацію, знищення, скасування або видалення цифрової речі, а також відповідне похідне створення нової цифрової речі, яка підлягає контролю іншою особою. 5. Наявність контролю підтверджується демонструванням вимог ідентифікації, визначених у частинах 2, 3 цієї статті. 6. Ідентифікація, визначена частиною 3 цієї статті, може здійснюватися розумними засобами, включаючи (але не обмежуючись) ідентифікаційний номер, криптографічний ключ, номер рахунку тощо. 7. Набуття володіння цифровою річчю підтверджується демонструванням особою дотримання вимог ідентифікації себе як такої, що має контроль над цифровою річчю. 8. Особа, яка демонструє підтвердження вимог ідентифікації себе як такої, що має контроль над цифровою річчю, є її володільцем, крім випадків, якщо: - засоби ідентифікації контролю над цифровою річчю знаходяться на зберіганні у третьої особи та/або здійснюються нею відповідно до умов договору між зберігачем і володільцем цифрової речі;

	- цифрова річ передана на зберігання будь-якій особі відповідно до закону або рішення суду; - засоби ідентифікації контролю над цифровою річчю набуто особою неправомірно. 9. У разі відсутності рішення суду, яким встановлено інше та яке набрало законної сили, вважається, що будь-яка особа, якій цифрова річ (віртуальний актив тощо) належала у минулому, на законних підставах мала та має право власності на цю цифрову річ протягом усього строку контролю над нею. 10. Якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом та/або договором (користувача), особа набуває право власності, інші речеві права на цифрову річ з моменту підтвердження контролю відповідно до положень цієї статті, та якщо володіння цифровою річчю здійснюється особою, яка вважає її своєю. 11. Особливості володіння цифровою річчю можуть встановлюватися законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-47. Презумпція безперервності володіння 1. Якщо особа здійснювала володіння об'єктом володіння на початку і в кінці певного періоду часу, вважається, що вона здійснювала володіння безперервно протягом всього періоду часу.
Стаття відсутня	Стаття 315-48. Презумпція власності 1. Володілець вважається власником об'єкта володіння до тих пір, поки не буде доведено зворотне. Ця презумпція не діє у випадку, коли право власності набувається, згідно з законом, внаслідок реєстрації в державному реєстрі речевих прав на нерухоме майно, а також щодо попереднього володільця, об'єкт володіння якого вкрадено, загублено або вибув із його володіння всупереч його волі будь-яким іншим чином, за винятком грошей і цінних паперів на пред'явника. 2. До тих пір, поки не буде доведено зворотне, попередній володілець вважається власником об'єкта володіння протягом того часу, що він володів ним. 3. У випадку опосередкованого володіння презумпції, передбачені цією статтею, встановлені на користь володільця як власника.
Стаття відсутня	Стаття 315-49. Набуття володіння 1. Володіння набувається досягненням фактичного тримання об'єкта володіння як свого, зокрема внаслідок вручення набувачеві або

	надходження речі у володіння набувача іншим способом, встановленим законом, договором або який впливає із суті відносин сторін. 2. Володіння рухомою річчю встановлюється фізичним заволодінням, нерухомою річчю – входом, огороженням парканом або обробкою земельної ділянки, майнового права – здійсненням від свого імені особою, яка вважає річ своєю. 3. Володілець вважається таким, що передав об’єкт володіння, з моменту, коли він за його волею надійшов у володіння набувача. 4. Володіння може бути набуто односторонніми діями набувача, якщо особа, яка передає володіння, створила умови для вільного доступу набувача до об’єкту володіння. У випадках, встановлених законом, доступ набувача до об’єкту володіння може бути забезпечено судом або іншим уповноваженим державним органом. 5. У разі універсального правонаступництва щодо володільця правонаступник набуває і володіння відповідним об’єктом. 6. Набуття володіння може підтверджуватися складенням передавального акту або іншого документу, що підтверджує набуття володіння. Особа, яка зазначена в цьому акті або документі, є володільцем, якщо судом не встановлено інше. 7. У випадках, встановлених законом або договором або таких, що впливають із суті відносин сторін, набуття володіння може підтверджуватися володінням знаком (символом) об’єкту володіння. 8. Факт набуття або втрати володіння може бути встановлено судом. 9. Володільцем майнового права визнається особа, яка розпочала здійснювати його від свого імені та у своїх інтересах. Положення про володіння застосовуються до володіння майновими правами. 10. Якщо кілька осіб володіють об’єктом володіння спільно, вони визнаються співволодільцями. 11. Якщо кілька осіб володіють частинами однієї речі або іншого об’єкта володіння, вони визнаються володільцями окремих частин. 12. Недієздатні фізичні особи та юридичні особи здійснюють володіння через свого законного представника.
Стаття відсутня	Стаття 315-50. Набуття плодів і доходів від об’єкта володіння, яким володіють

	1. Добросовісний володілець набуває право власності на плоди і доходи від об'єкта володіння, яким володіє, які він одержав або міг одержати до моменту, коли дізнався або міг дізнатися про незаконність володіння ним, або до моменту, коли йому було вручено повістку до суду у справі за позовом власника про витребування об'єкта володіння. 2. Володілець повинен бути добросовісним на момент отримання плодів, доходів. Раніше отримані плоди, доходи належать володільцеві тією мірою, якою його добросовісність зберігається на момент настання строку оплати. 3. У випадку, передбаченому частиною першою цієї статті, володілець не має права на відшкодування звичайних витрат на утримання об'єкта володіння, яким володіє. 4. Правові положення про безпідставне збагачення зберігають свою чинність тією мірою, якою вони не суперечать положенням цієї статті.
Стаття відсутня	Стаття 315-51. Набуття права на об'єкт володіння, яким володіють 1. У випадках, і відповідно до умов, встановлених законом, володілець як власник може посилатися на набуття права на об'єкт володіння, яким володіють із моменту вступу у володіння (добросовісне набуття, заволодіння, приєднання) або з моменту настання строку володіння, встановленого законом (набувальна давність).
Стаття відсутня	Стаття 315-52. Припинення володіння 1. Володіння припиняється: а) відчуженням об'єкта володіння; б) відмовою від володіння (рухомою річчю, цифровою річчю або майновим правом) або реєстрацією у державному реєстрі речевих прав на нерухоме майно заяви про відмову від права власності або обмеженого речевого права на нерухому річ; в) загибеллю (знищенням) об'єкта володіння; г) відібранням об'єкта володіння третьою особою, якщо володілець залишається позбавленим володіння більше одного року; д) неможливістю здійснення володіння за умови, що з урахуванням характеру об'єкта володіння перерва у володінні є недопустимою. 2. Тимчасова неможливість здійснення фактичного володіння об'єктом володіння не тягне за собою припинення володіння.
Глава відсутня	Глава 22-5. Захист володіння
Стаття відсутня	Стаття 315-53. Право на захист володіння

	1. Право на захист свого володіння має будь-який законний і незаконний володілець, незалежно від того, чи належить йому право на об'єкт володіння, що містить повноваження володіння. У випадках, встановлених законом, захист володіння може застосовуватися до осіб, які не є володільцями. 2. Захист володіння здійснюється шляхом повернення об'єкта володіння у володіння особи, яку позбавлено володіння. 3. Захист володіння може здійснюватися володільцем самостійно (самозахист) або внаслідок звернення до уповноважених державних органів або органів місцевого самоврядування, а також у судовому порядку. 4. Володілець має право вимагати визнання протиправним (нечинним), скасування акту державного органу або органу місцевого самоврядування, що порушує його володіння. 5. Володілець має право вимагати від особи, самоуправними діями якої порушено володіння, відшкодування завданої шкоди (стаття 1166). 6. У разі універсального правонаступництва правонаступник набуває право на захист володіння, втраченого правопередником. 7. Захист володіння судом здійснюється в порядку позовного провадження, якщо інше не встановлено законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-54. Незаконне позбавлення володіння та порушення володіння 1. Особа, яка позбавляє володільця володіння або порушує його володіння, визнається такою, що діє незаконно в межах цієї статті, якщо вона діє без згоди володільця, а позбавлення володіння або порушення володіння не дозволено законом. 2. Окрім інших встановлених законом способів захисту, володілець якого незаконно позбавлений володіння або володіння якого незаконно порушено, має право на відшкодування завданої шкоди згідно з положеннями про деліктну відповідальність (глава 82 цього Кодексу).
Стаття відсутня	Стаття 315-55. Самозахист володільця 1. Володілець або третя особа може вдатися до самозахисту проти особи, яка незаконно позбавляє володільця володіння річчю, яке іншим чином незаконно порушує його володіння або дія якого створює невідворотну загрозу незаконного позбавлення володіння або порушення володіння. 2. Способи самозахисту обмежуються негайними і співмірними заходами, необхідними для повернення об'єкта володіння або припинення або

	попередження позбавлення володіння або порушення володіння, а також для видалення набувача з нерухомої речі. 3. З урахуванням положень частин 1 і 2 цієї статті самозахист може бути спрямований також проти опосередкованого володільця як власника, який незаконно позбавляє володільця обмеженого майнового права або порушує його володіння всупереч умов правовідносин між ними. Це правило застосовується і до опосередкованого володільця обмеженого майнового права, який незаконно позбавляє володіння або незаконно порушує володіння іншого володільця обмеженого майнового права. 4. Якщо при здійсненні права на самозахист, наданого цією статтею, особа завдає шкоду особі, яка незаконно позбавляє його володіння або незаконно порушує його володіння, застосовуються положення про необхідну оборону, крайню необхідність або вчинення дій у майнових інтересах іншої особи без її доручення.
Стаття відсутня	Стаття 315-56. Захист володіння на підставі позову про повернення володіння 1. Якщо будь-яка особа незаконно позбавляє володільця його володіння, останній, під загрозою втрати права, має право протягом одного року вимагати повернення об'єкта володіння незалежно від того, хто з них має право володіння або право власності щодо об'єкту володіння. Сплив одного року починається з дня позбавлення володіння. 2. Повернення може вимагатися також від опосередкованого володільця як власника, який незаконно позбавив володіння володільця обмеженого майнового права, що порушує умови правовідносин між ними. Це правило застосовується і до володільця обмеженого майнового права, який незаконно позбавив володіння іншого володільця обмеженого майнового права. 3. Право вимагати повернення об'єкта володіння не підлягає захисту, якщо особа, яка має намір його здійснити, незаконно позбавила володіння іншого володільця обмеженого майнового права. 4. Повернення речі може вимагатися також від третьої особи, яка в момент набуття володіння знала про те, що її володілець незаконно позбавлений іншою особою права володіння нею.
Стаття відсутня	Стаття 315-57. Захист володіння на підставі позову про припинення порушення

	1. Якщо будь-яка особа незаконно порушує володіння об'єктом володіння або створює невідворотну загрозу порушення володіння або незаконного позбавлення володіння, володільць, під загрозою втрати права, протягом одного року має право на захист згідно з частиною 2 цієї статті незалежно від того, хто має право або краще право щодо об'єкта володіння, користування або розпорядження іншим чином річчю у розумінні статті 315-48. Протягом одного року з моменту початку порушення або, у випадку повторного порушення, з моменту, коли мало місце останнє порушення. 2. Суд може ухвалити рішення щодо захисту володільця шляхом заборони втручання, що може настати в майбутньому, заборони існуючого втручання, а також усунення наслідків втручання, що мало місце. 3. Особа може звернутися з позовом до опосередкованого володільця як власника, який незаконно порушує володіння безпосереднього володільця обмеженого майнового права, що порушує умови правовідносин між ними. Це правило застосовується і до опосередкованого володільця обмеженого майнового права, який незаконно порушує здійснення володіння безпосереднього володільця обмеженого майнового права, що порушує тим самим умови правовідносин між ними.
Стаття відсутня	Стаття 315-58. Захист кращого володіння на підставі позову про повернення володіння 1. Попередній володільць має право вимагати повернення об'єкта володіння від особи, яка здійснює фактичне володіння над річчю, якщо попереднє володіння було кращим порівняно з існуючим володінням цієї особи. 2. Попереднє володіння вважається кращим порівняно з поточним володінням, якщо попередній володільць є добросовісним і має право володіти, в той час як особа, яка здійснює існуюче володіння, не має права володіти річчю. 3. Якщо обидві особи є добросовісними і мають право володіти річчю, право, встановлене власником, є кращим порівняно з правом, встановленим володільцем як власником, але який не є власником. Якщо це правило є незастосовним, перевагу має те володіння, яке виникло раніше. 4. Якщо обидві особи є добросовісними, але жодна з них не має права володіти об'єктом володіння, перевагу має існуюче володіння.
Стаття відсутня	Стаття 315-59. Захист кращого володіння на підставі позову про припинення володіння

	1. Якщо будь-яка особа порушує володіння або створює загрозу такого порушення або незаконного позбавлення володіння, добросовісний володілець має право на захист згідно з частиною 2 ст. 315-50, за винятком випадку, коли: а) особа, яка порушує володіння, мала б у разі позбавлення володіння краще володіння згідно з частинами 2-4 статті 315-51; або б) особа має краще, порівняно з володільцем, право користуватися або розпоряджатися іншим чином об'єктом володіння.
Стаття відсутня	Стаття 315-60. Захист кращого володіння на підставі позову про краще володіння 1. Попередній володілець має право вимагати повернення об'єкта володіння від особи, яка здійснює фактичне володарювання над річчю, якщо попереднє володіння було кращим порівняно з існуючим володінням цієї особи. 2. Попереднє володіння вважається кращим порівняно з поточним володінням, якщо попередній володілець є добросовісним і має право володіти, в той час як особа, яка здійснює існуюче володіння, не має права володіти річчю. 3. Якщо кілька осіб є добросовісними і мають право володіти річчю, право, встановлене власником, є кращим порівняно з правом, встановленим володільцем на правах власника, але який не є власником. Якщо це правило є незастосовним, перевагу має те володіння, яке є більш тривалим. 4. Якщо обидві особи є добросовісними, але жодна з них не має права володіти об'єктом володіння, перевагу має існуюче володіння. 5. Володіння визнається добросовісним, якщо володілець не знав і не міг знати про те, що він набуває володіння незаконно, або про те, що підстава законного володіння припинилася. 6. Володіння визнається добросовісним, поки судом не встановлено інше. 7. Добросовісне володіння припиняється, якщо припиняється право володіння або якщо володільцю пред'являється обґрунтована вимога.
Стаття відсутня	Стаття 315-61. Вимога про захист володіння 1. Вимога володільця про захист володіння підлягає задоволенню судом, якщо буде встановлено, що об'єкт володіння вибув із його володіння внаслідок крадіжки, самоуправства або іншим способом всупереч волі володільця.

	2. Вимога про захист володіння пред'являється особою, яка володіла об'єктом володіння до порушення, яке стало підставою для пред'явлення відповідної вимоги, якщо інше не встановлено законом. 3. Вимога про захист володіння пред'являється до особи, яка фактично володіє об'єктом володіння після порушення, яке стало підставою для пред'явлення відповідної вимоги. 4. Вимога про захист володіння може бути пред'явлена також особою, яка зберігає володіння нерухомим майном, до особи, дії якої спрямовані на позбавлення володіння такою річчю (створюють загрозу позбавлення володіння).
Стаття відсутня	Стаття 315-62. Розподіл тягара доказування під час захисту володіння 1. Особа, яка заявила вимогу про захист володіння, зобов'язана довести, що вона володіла відповідним об'єктом володіння протягом року до порушення, яке стало підставою для пред'явлення цієї вимоги. У разі визначення строку володіння заявник має право додати до часу свого володіння строки володіння попередніх для нього володільців за умови, що володіння було отримано кожним із них за волею попереднього володільця. 2. Правила, передбачені частиною першою цієї статті, застосовуються також у разі пред'явлення вимоги володільцем відповідно з частиною сьомою статті 315-60 цього Кодексу. 3. Законний володільць (стаття 315-41 і добросовісний володільць (стаття 315-42 мають право вимагати захисту свого володіння незалежно від часу володіння об'єктом володіння. 4. У захисті володіння може бути відмовлено, якщо особа, до якої пред'явлено відповідну вимогу, доведе, що володіння об'єктом володіння було втрачено за волею володільця. 5. Особа, до якої пред'явлено вимогу про захист володіння, не має права як заперечення посилалися на докази приналежності їй права на об'єкт володіння, якщо інше не встановлено законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-63. Заперечення проти вимоги про захист володіння 1. Особа, до якої пред'явлено вимогу про захист володіння, має право заявити зустрічну вимогу про захист речового права на об'єкт володіння лише за умови попереднього передання спірного об'єкта у володіння особи, визначеної судом (секвестр). 2. Пред'явлення зустрічної вимоги не є підставою для зміни строку розгляду вимоги про захист володіння.

	3. Всі витрати за зустрічною вимогою незалежно від результатів її розгляду несе особа, яка її заявила, за винятком випадків, коли вимогу про захист володіння визнано судом необґрунтованою. 4. Пред'явлення третьою особою вимоги про захист речевого права до особи, до якої пред'явлено вимогу про захист володіння, не призупиняє розгляд вимоги про захист володіння. 5. Якщо вимогу про захист володіння буде задоволено раніше, ніж закінчиться розгляд вимоги третьої особи, направленої на захист речевого права, остання вимога вважається пред'явленою до особи, чию вимогу про захист володіння задоволено.
Стаття відсутня	Стаття 315-64. Строк позовної давності за вимогою про захист володіння 1. Строк позовної давності за вимогою про захист володіння становить один рік. Перебіг позовної давності за цією вимогою починається з моменту втрати володіння або, у разі пред'явлення вимоги в порядку, зазначеному в частині 4 статті 315-56 цього Кодексу, – з моменту вчинення дій, які спрямовані на позбавлення володіння або перешкоджають володінню.
Стаття відсутня	Стаття 315-65. Розрахунки у разі задоволення вимоги про захист володіння 1. Якщо судом буде встановлено, що об'єкт володіння знищений під час знаходження в особи, до якої пред'явлено вимогу про захист володіння, заявник – потерпілий має право вимагати відшкодування всіх понесених збитків. Під час розгляду вимоги про відшкодування збитків у цьому випадку застосовуються правила про розподіл тягаря доказування, передбачені статтею 315-62 цього Кодексу. 2. Якщо судом буде ухвалено рішення про повернення об'єкта володіння позивачу, одночасно має бути вирішено питання про повернення (відшкодування) доходів і витрат згідно з правилами статті 315-88 цього Кодексу.
Розділ відсутній	Розділ III. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ РЕЧЕВОГО ПРАВА
Глава відсутня	Глава 22-6. ОСНОВНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО РЕЧЕВЕ ПРАВО
Стаття відсутня	Стаття 315-66. Поняття речевого права

	1. Речеве право (jus in rem) є правовим володарюванням особи над річчю, яке є обов'язковим для кожного, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-67. Принципи речевого права 1. Речеве право обтяжує річ, забезпечує володарювання над річчю і слідує за нею, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом. 2. Речеві права встановлюються щодо окремих речей та з їх загибеллю припиняються, якщо інше не встановлено цим Кодексом. 3. Речеві права є безстроковими, якщо інше не встановлено цим Кодексом. 4. Втрата володіння річчю не припиняє речевого права на неї. 5. Речеве право захищається від його порушення будь-якою особою. 6. Види речевих прав встановлюються цим Кодексом та/або законом. Законом встановлюються види речевих прав на нерухоме майно, які підлягають державній реєстрації. До державного реєстру речевих прав на нерухоме майно можуть вноситися інші права на нерухоме майно, набуті за договором або рішенням суду, які законом не визначені як речеві, однак відповідають поняттю речевого права відповідно до ст. 315-66 цього Кодексу, 7. Об'єкти і зміст речевих прав, підстави їх набуття, передання та припинення, а також правила їх захисту встановлюються цим Кодексом. 8. Речеві права мають перевагу перед іншими майновими правами на відповідну річ. 9. Співвідношення повноважень власника та володільця обмеженого речевого права визначається положеннями цього Кодексу про відповідне речеве право. 10. Речеві права на нерухоме майно підлягають державній реєстрації відповідно до цього Кодексу та/або закону і виникають, змінюються, зупиняються, поновлюються та припиняються з моменту такої реєстрації. У випадку відсутності державної реєстрації речевих прав на нерухоме майно або рухоме майно, до якого законом поширений режим нерухомого майна, що підлягають державній реєстрації відповідно до цього Кодексу та/або закону, ці права можуть визнаватися за тим суб'єктом права, за яким вони закріплені на підставі закону. Зазначені речеві права визнаються на підставі рішення органу державної реєстрації речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень відповідно до

	порядку, встановленого законом, або на підставі рішення суду відповідно положень цього Кодексу про визнання речового права. Дані державного реєстру вважаються достовірними, якщо інше не встановлено судом або самим органом державної реєстрації прав.
Стаття відсутня	Стаття 315-68. Об'єкти речевих прав 1. Об'єктами речевих прав є речі та майнові права. Об'єктом речевих прав є речі, визначені індивідуальними або родовими ознаками, якщо інше не встановлено цим Кодексом або не впливає із суті речі. Майнові права є об'єктом речевих прав, якщо зміст цих прав становлять повноваження користування річчю, і таке право цим Кодексом визначене як речеве право. Положеннями цього Кодексу та/або законом про окремі види речевих прав може обмежуватися коло об'єктів цих прав. 2. Об'єкти цивільних прав, до яких застосовуються положення цього Кодексу про речі, є об'єктами речевих прав за умови їх індивідуалізації (ідентифікації) згідно з цим Кодексом та/або законом. 3. У випадку набуття складної речі речеве право виникає на кожному зі складових частин речі. У випадку набуття кількох речей (сукупності речей) речеве право виникає на кожному річ окремо. 4. Поділ або об'єднання речей, обтяжених речевими правами, не зумовлює припинення цих прав, якщо інше не встановлено законом або відповідним договором. 5. На земельну ділянку та пов'язані з нею нерухому річ виникають однакові речеві права (наприклад, право власності тощо), якщо інше не встановлено законом та/або договором.
Стаття відсутня	Стаття 315-69. Види речевих прав 1. Речевими правами є право власності та обмежені речеві права. Обмежені речеві права встановлюються на річ, яка знаходиться у власності іншої особи, або буде набуто особою у свою власність у майбутньому. 2. Обмеженими речевими правами є: - право узуфрукту; - право сервітуту; - право емфітевзису; - право суперфіцію;

	право фідучіарного управління майном; право майнового очікування; право переважної купівлі нерухомого майна; речові забезпечувальні права, включаючи заставу, притримання та речеве обтяження; інші речеві права, яким законом надано такий характер.
Стаття відсутня	Стаття 315-70. Правовий режим речей та речеві права 1. Правовий режим нерухомих речей застосовується до речевих прав на нерухомі речі і правовий режим рухомих речей застосовується до речевих прав на рухомі речі, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом.
Стаття відсутня	Стаття 315-71. Речеві права та майнові права 1. Речеві права, права, які виникають із зобов'язань, майнові корпоративні права, а також майнові права, які виникають із результатів інтелектуальної, творчої діяльності, є майновими правами, якщо інше не встановлено законом. 2. Майновими правами є права, які надають набувачеві права на майнове благо, або набуваються в обмін за надане або обіцяне майнове благо. Якщо інше не встановлено законом, договором та/або не впливає із змісту правовідносин, майнові права можуть бути передані окремо або разом з іншим правом. 3. У випадках, встановлених цим Кодексом та/або законом, майнові права визнаються речевими правами.
Стаття відсутня	Стаття 315-72. Набуття речевих прав 1. Речеві права набуваються з підстав, передбачених статтею 11 цього Кодексу, відповідно до правил цього Кодексу про окремі види речевих прав. 2. Речеві права на нерухомі речі підлягають державній реєстрації і виникають з моменту такої реєстрації, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом. 3. Умови виникнення речевого права, яке підлягає державній реєстрації, а також зміни цих умов набувають чинності для третіх осіб із моменту такої реєстрації. 3. Умови виникнення речевого права, яке підлягає державній реєстрації, а також зміни цих умов набувають чинності для третіх осіб із моменту такої реєстрації, а для відчужувача відповідного речевого права – з моменту вчинення правочину, за яким таке речеве право перейшло до набувача.

	4. У випадку переходу речевого права, яке підлягає державній реєстрації, від однієї особи до іншої державній реєстрації підлягає виникнення цього права в однієї особи з одночасним з припиненням цього права в іншої особи.
Стаття відсутня	Стаття 315-73. Речевий договір 1. Якщо інше не встановлено цим Кодексом або домовленістю сторін, підставою виникнення, зміни, зупинення, поновлення або припинення речевого права може бути договір розпорядження речевим правом (речевий договір). Цей договір укладається між особою, яка передає речеве право (відчужувач) та особою, якій передається речеве право (набувач) або уповноваженою особою в інтересах набувача. Речевий договір не породжує зустрічне зобов'язання. Підставою виникнення, зміни, зупинення, поновлення або припинення речевого права може бути договір, який породжує зобов'язання, якщо це встановлено цим Кодексом. 2. Речеве право, що є предметом речевого договору, виникає з моменту передання речі, якщо інше не встановлено договором, цим Кодексом та/або законом. Речеве право, що є предметом речевого договору і підлягає державній реєстрації, виникає з моменту такої реєстрації. 3. Сторони у речевому договорі мають право передбачити додаткові умови передання речевого права. Такі умови підлягають державній реєстрації, якщо обов'язковість їх реєстрації встановлена договором. Речевий договір, у якому відсутня хоча б одна з умов, що визначена у цьому Кодексі як така, що підлягає державній реєстрації, може бути визнано судом недійсним. 4. Умови передання речевих прав, які відповідно до цього Кодексу, підлягають державній реєстрації, а також зміни цих умов набувають чинності для третіх осіб із моменту такої реєстрації, а для відчужувача відповідного речевого права – з моменту вчинення правочину, за яким таке речеве право перейшло до набувача. 5. Недійсність речевого договору створює правові наслідки недійсності правочину, передбачені ст. 216 та ст. 217 цього Кодексу, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом або не впливає із суті розпорядження речевим правом.

	6. Недійсність речевого договору не спричиняє недійсність договору, що породжує зобов'язання, а недійсність останнього не спричиняє недійсність речевого договору, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом або не впливає із сутності вимоги, дотримання якої є необхідним для чинності речевого договору. 7. Недійсність окремої частини речевого договору не має наслідком недійсність інших його частин і договору загалом, якщо можна припустити, що договір був би вчинений і без включення до нього недійсної частини. Речевий договір і договір, що породжує зобов'язання, які містяться в договорі відчуження майна, можуть розглядатися окремими частинами цього договору, якщо можна припустити, що договір був би вчинений і без включення до нього речевого договору або договору, що породжує зобов'язання як складових договору відчуження майна.
Стаття відсутня	Стаття 315-74. Спільні обмежені речеві права 1. До відносин, пов'язаних із приналежністю одного обмеженого речевого права двом і більше особам, застосовуються положення про спільну власність, якщо інше не встановлено цим Кодексом або не впливає із сутності обмеженого речевого права. 2. Поділ речі, на яку встановлено це право, і виділ із неї частки в натурі за вимогою цих осіб не допускаються, якщо інше не встановлено законом, або договором або не впливає із сутності відповідного обмеженого речевого права.
Глава відсутня	Глава 22-7. ЗДІЙСНЕННЯ РЕЧЕВИХ ПРАВ
Стаття відсутня	Стаття 315-75. Загальні положення здійснення речевих прав 1. Здійснення речевих прав регулюється цим Кодексом, а у випадках, встановлених цим Кодексом, – іншими законами. 2. Зміна встановлених правил щодо здійснення речевих прав за домовленістю сторін допускається у випадках, встановлених цим Кодексом. 3. Речеві права здійснюються з дотриманням прав та охоронюваних законом інтересів інших осіб. 4. Встановлене законом в інтересах суспільства обмеження речевих прав на нерухому річ, яка віднесена до об'єктів культурної спадщини та обмеження окремих повноважень, які становлять зміст речевого права на таку річ, вносяться до державного реєстру речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень і слідують за річчю. 5. Володілець обмеженого речевого права здійснює свої повноваження переважно перед відповідними повноваженнями власника.

	6. Якщо на одну річ обмежені речеві права належать одночасно двом і більше особам, переважно перед іншими здійснює свої повноваження та особа, яка раніше набула обмежене речеве право, якщо інше не встановлено цим Кодексом. 6. Якщо на одну річ обмежені речеві права належать одночасно двом і більше особам, переважно перед іншими здійснює свої повноваження та особа, яка раніше набула обмежене речеве право, якщо інше не встановлено цим Кодексом. 7. Речеве право, здійснення якого має забезпечення (забезпечене право), може бути здійснене позачергово лише в тій частині і тим способом, яким воно забезпечене. 8. Повноваження речевих прав, які не мають переваги одне перед одним (виникли або зареєстровані одночасно, не мають забезпечення тощо), здійснюються за принципом рівнопропорційного задоволення вимог володарів цих речевих прав.
Стаття відсутня	Стаття 315-76. Соціальна функція речевих прав 1. Речеве право зобов'язує. 2. Володілець речевого права здійснює його у межах, встановлених цим Кодексом та/або законом з метою захисту інтересів і безпеки держави, природи, навколишнього середовища та здоров'я людей. 3. Якщо здійснення особою речевого права обмежене захистом інтересів і безпеки держави, природи, навколишнього середовища або здоров'я людей і зумовило значно більшу шкоду порівняно із здійсненням такого права іншими володільцями права, така особа має право на відшкодування за правилами примусового відчуження майна з мотивів суспільної необхідності.
Стаття відсутня	Стаття 315-77. Речеві права та речеві зобов'язання 1. Зобов'язання, які має особа як власник нерухомої речі, володар іншого речевого права та наступні власники (володарі), обтяжують і слідують за річчю у разі її відчуження (речеві зобов'язання (obligatio propter rem)). 2. Речеві зобов'язання виникають, виконуються, змінюються, зупиняються, поновлюються та припиняються з підстав та в порядку, встановлені для речевих прав на речі, обтяжених цими зобов'язаннями. 3. Зміст та обсяг речевого зобов'язання встановлюється законом, договором або рішенням суду.

	Зміст та обсяг речевого зобов'язання кожного співвласника визначається пропорційно до частки співвласника, якщо інше не встановлено законом та/або договором між співвласниками. У разі відчуження нерухомої речі новий власник набуває усіх обов'язків попереднього власника як співвласника. 4. До набувача частки або частини частки в статутному капіталі господарського товариства переходять всі права та обов'язки учасника цього товариства, які виникли до вчинення правочину, спрямованого на відчуження цієї частки або частини частки в статутному капіталі господарського товариства, або до виникнення іншої підстави її передання. 5. У разі відчуження частки в спадщині, яка належить спадкоємцю, на якого було покладено обов'язок виконати заповідальний відказ або заповідальне покладення, до іншого спадкоємця переходить обов'язок виконати такий відказ або таке покладення, якщо інше не впливає із заповіту або закону. 6. Положення цього Кодексу про речеві зобов'язання застосовуються до зобов'язань із відчуження частки або частини частки в статутному капіталі господарського товариства та виконання заповідального відказу або заповідального покладення, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом або не впливає із сутності частки (частини частки) в статутному капіталі господарського товариства та заповідального відказу або заповідального покладення. 7. Власники нерухомої речі мають право укладати договори з державним органом, органом місцевого самоврядування або юридичною особою приватного права, що діють в інтересах захисту оточуючого середовища, з метою виникнення в них, а також у наступних власників речевих зобов'язань будь-якого роду, у випадку якщо ці зобов'язання мають своєю метою утримання, зберігання, управління або відновлення складових біологічного розмаїття або екологічних функцій. 8. До речевих зобов'язань застосовуються положення цього Кодексу про зобов'язання, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом або не впливає із суті цього зобов'язання. 9. Особливості виникнення, зміни, зупинення, поновлення та припинення, змісту та виконання речевих зобов'язань можуть встановлюватися законом.
Стаття відсутня	Стаття 378-78. Поняття права добросусідства 1. Володілець речевого права здійснює свої повноваження з дотриманням положень цього Кодексу та/або закону про право добросусідства.

	2. Право добросусідства – це правовідносини між власниками (користувачами) сусіднього нерухомого майна на засадах взаємної поваги і припустимого негативного впливу. 3. Власники (користувачі) сусідніх земельних ділянок й іншого сусіднього нерухомого майна, поряд із встановленими законом правами та обов'язками, несуть обов'язки взаємної поваги, сприймати припустимий негативний вплив на своє майно (незначні пошкодження, нависання, посягання на плоди, надбудова тощо), а також діяти обачливо та дбайливо задля уникнення неприпустимого негативного впливу. 4. Сусідніми вважаються земельні ділянки або інше нерухоме майно, здійснення прав на які може справляти взаємний вплив. 5. Будь-який власник (користувач) сусідньої земельної ділянки, іншого нерухомого майна, після письмового або усного повідомлення зобов'язаний дозволити сусідові доступ на свою територію, якщо це необхідно для здійснення та утримання будівель, насаджень або інших робіт на сусідній ділянці. 6. Власник (користувач) зобов'язаний дозволити доступ на свою земельну ділянку, будівлю, споруду, має право на відшкодування завданої йому тим самим шкоди і на відновлення ділянки в первісному стані. 7. Якщо внаслідок впливу природних сил або обставин непереборної сили річ проникла або була перенесена на чужу земельну ділянку, власник (користувач) земельної ділянки зобов'язаний дозволити її пошук і повернення, якщо він сам не розпочав її пошук або не повернув її. Ця річ продовжує належати власникові (користувачеві), поки він за винятком випадку, коли останній не відмовиться від неї. Власник (користувач) земельної ділянки має право вимагати звільнення ділянки від чужої речі та приведення її до первісного стану. 8. Власник (користувач) земельної ділянки, який будує та утримує споруди, насаджень або інші роботи свої земельній ділянці, не має права створювати небезпеку сусідній ділянці або послаблювати міцність розташованих на ній будівель, насаджень і робіт. 9. Правові положення про добросусідство визначаються цієї главою, з урахуванням особливостей, встановлених законом.
Стаття відсутня	Стаття 378-79. Припустимий негативний вплив 1. Власник (користувач) земельної ділянки або іншого нерухомого майна не має права заборонити вплив на своє майно газу, пару, запаху, кіптяви, диму,

	шуму, тепла, вібрації або іншого подібного впливу із сусідньої земельної ділянки чи іншого сусіднього нерухомого майна, якщо вони не перешкоджають власнику (користувачу) користуватися своїм майном або неістотно порушують його право, що створюють найменші незручності та не перевищують припустимий негативний вплив. 2. Положення частини першої застосовуються також у випадках, коли вплив є істотним, але викликаний звичайним використанням іншої земельної ділянки і не може бути усунений економічно обґрунтованими заходами. Якщо власник (користувач) вимушений сприймати такий вплив і якщо вплив перевищує визнане для цієї місцевості звичайне використання та якщо вплив перевищує гранично допустимі межі екологічних норм, він має право вимагати від власника (користувача) земельної ділянки, що здійснює вплив, негайно припинити такий вплив та відповідного відшкодування в грошовій формі.
Стаття відсутня	Стаття 378-80. Неприпустимий негативний вплив 1. Власник (користувач) має право вимагати заборони будівництва або експлуатації будівель і споруд, про які можна безумовно стверджувати, що їх наявність і використання становлять небезпеку неприпустимого негативного впливу на його земельну ділянку. 2. Якщо будівля або споруда побудовані з дотриманням встановленої законом відстані від меж земельної ділянки, вимога її знесення або заборони експлуатації можлива лише у випадку, коли неприпустимий вплив явно мав місце, що порушує законний інтерес сусіднього землекористувача.
Стаття відсутня	Стаття 378-81. Вимога усунення загрози обвалення 1. У випадку наявності загрози обвалення будівлі (споруди) із сусідньої земельної ділянки на його ділянку власник (користувач) має право вимагати від власника цієї будівлі (споруди) вчинити необхідні заходи для попередження цього та припинення загрози.
Стаття відсутня	Стаття 378-82. Водокористування 1. Водні потоки і підземні води, які є на кількох земельних ділянках, не можуть бути відхилені або змінені одним із власників земельної ділянки таким чином, щоб кількість або якість води змінилася на шкоду власнику іншої земельної ділянки. 2. Власник (користувач) земельної ділянки, яка розташована нижче по течії, не має права будь-яким чином перешкоджати природній течії вод, які надходять із земельної ділянки, розташованої вище по течії.

	3. Якщо течія вод земельної ділянки, розташованої вище по течії, завдає шкоди земельній ділянці, розташованій нижче по течії, власник (користувач) останньої має право вимагати дозволу органу місцевого самоврядування на виконання на своїй земельній ділянці робіт, необхідних для зміни напрямку вод, із покладенням на себе всіх пов'язаних із цим витрат. Власник (користувач) земельної ділянки, розташованої вище по течії, зобов'язаний не виконувати будь-яких робіт, здатних погіршити стан земельної ділянки, розташованої нижче по течії. 4. Якщо береги або насипи, які слугували для затримання води, були повністю або частково зруйновані або підірвані, або якщо через природну зміну течії води необхідно спорудити нові береги або укриття, а власник (користувач) земельної ділянки негайно не відремонтує або не побудує їх, кожен із власників (користувачів), який зазнав або може зазнати шкоди, може зробити це з дозволу органу місцевого самоврядування, який повинен передбачити це як невідкладну дію. 5. Якщо руйнування насипів, зміна вод або перешкоджання їх течії сталося з вини будь-якого з власників (користувачів), витрати на їх збереження, будівництво або ремонт несе виключно він, без шкоди, в будь-якому випадку, для відшкодування завданої шкоди. 6. Роботи повинні проводитися таким чином, щоб власник (користувач) земельної ділянки, на якій вони виконуються, не зазнав будь-якої шкоди, за винятком тимчасової шкоди, завданої виконанням робіт.
Стаття відсутня	Стаття 378-83. Водостік із даху 1. Дах має бути влаштований таким чином, щоб всі атмосферні опади стікали і зливалися виключно на земельну ділянку власника (користувача) або у загальний водостік.
Глава відсутня	Глава 22-8. ЗАХИСТ РЕЧЕВИХ ПРАВ
Стаття відсутня	Стаття 315-84. Способи захисту речевих прав 1. Захист речевих прав здійснюється способами, встановленими цим Кодексом, у тому числі шляхом: витребування речі з чужого незаконного володіння відповідно до статей 315-85 – 315-87 цього Кодексу (віндикаційний позов); усунення порушень речевого права, не пов'язаних із позбавленням володіння, відповідно до статті 315-88 цього Кодексу (негаторний позов); визнання речевого права відповідно до статті 315-89 цього Кодексу;

	звільнення речі або іншого об'єкту речового права від арешту (виключення з опису) відповідно до статті 315-90 цього Кодексу. 2. Власник не має права витребувати річ із володіння особи, яка має обмежене речеве право на цю річ, що включає повноваження володіння, якщо інше не встановлено цим Кодексом. 3. На особу, яка звертається за захистом речового права, покладається тягар доказування, якщо це право належить їй.
Стаття відсутня	Стаття 315-85. Витребування речі з чужого незаконного володіння (віндикаційний позов) 1. Власник має право витребувати річ із чужого незаконного володіння (віндикаційний позов). Володілець обмеженого речового права, що містить повноваження володіння, має право витребувати річ із чужого незаконного володіння з підстав та за правилами (статті 315-85 – 315-87), що встановлені для власника речі. 2. Власник також має право витребувати річ із чужого незаконного володіння на користь володільця обмеженого речового права, що містить повноваження володіння. Це право власника припиняється, якщо володілець обмеженого речового права, вже пред'явив віндикаційний позов. 3. Віндикаційний позов не може бути поданий, якщо наявні підстави для подання позову на підставі статті 315-90 (Звільнення речі від арешту (виключення з опису)) цього Кодексу.
Стаття відсутня	Стаття 315-86. Витребування речі у добросовісного набувача 1. Якщо річ на оплатних засадах набута в особи, яка не мала права її відчужувати, про що набувач не знав і не міг знати (добросовісний набувач), власник має право витребувати цю річ від набувача у випадку, коли вона була втрачена власником або особою, якій річ була передана у володіння, або викрадена в тієї чи іншої особи, або вибула з їх володіння не з їхньої волі іншим шляхом. 2. Якщо річ була набута безвідплатно в особи, яка не мала права її відчужувати, власник має право витребувати її від добросовісного набувача у всіх випадках. 3. Гроші та цінні папери на пред'явника (окрім колекційних монет та купюр) не можуть бути витребувані від добросовісного набувача, навіть якщо вони вибули з володіння власника або особи, якій вони були передані у володіння, всупереч їх волі.

	4. Річ не може бути витребуваною від добросовісного набувача, якщо: 1) вона була продана або передана у власність у порядку, встановленому для виконання судових рішень; 2) вона була продана такому набувачеві на електронному аукціоні у порядку, встановленому для приватизації державного та комунального майна.
Стаття відсутня	Стаття 315-87. Розрахунки при витребуванні майна із чужого незаконного володіння 1. У випадку витребування речі з чужого незаконного володіння власник має право також вимагати від особи, яка знала або могла знати, що його володіння незаконне (недобросовісний володілець), повернення або відшкодування всіх доходів, які ця особа одержала або могла одержати за весь час володіння; від добросовісного володільца – повернення або відшкодування всіх доходів, які він одержав або міг одержати з моменту, коли він дізнався або міг дізнатися про неправомірність володіння або отримав із суду повістку про пред’явлення до нього віндикаційного позову. 2. Володілець, як добросовісний, так і недобросовісний, має право вимагати від власника відшкодування понесених необхідних витрат на річ з того часу, з якого власнику належать доходи від речі. Якщо добросовісний володілець поніс необхідні витрати на річ до моменту, коли він довідався або міг довідатися про неправомірність володіння або отримав із суду повістку про пред’явлення до нього віндикаційного позову, він також має право вимагати відшкодування цих витрат, якщо вони перевищують доходи, які він одержав або міг одержати за цей самий період. 3. Добросовісний володілець має право залишити за собою зроблені ним покращення, якщо вони можуть бути відокремлені без пошкодження речі. Якщо таке відокремлення покращень неможливе, добросовісний володілець має право вимагати відшкодування понесених на покращення витрат, але не більше розміру збільшення вартості речі.
Стаття відсутня	Стаття 315-88. Усунення порушень речевого права, не пов’язаних із позбавленням володіння (негаторний позов) 1. Володілець речевого права має право вимагати усунення порушень його права, які не пов’язані з позбавленням володіння (негаторний позов). 2. Володілець речевого права має право вимагати відшкодування завданих збитків. Вимога про відшкодування збитків може бути пред’явлена також у випадку, коли не вимагається припинення порушення або коли виконати цю вимогу неможливо.

	3. Правовий акт органу державної влади, або органу місцевого самоврядування, який не відповідає закону та порушує права володільця речевого права, за позовом володільця речевого права визнається судом незаконним та скасовується. Якщо право володільця речевого права порушене внаслідок видання правового акту органом державної влади, або органом місцевого самоврядування, він має право вимагати відновлення того становища, яке існувало до видання цього акту. У разі неможливості відновлення попереднього становища володілець речевого права має право на відшкодування майнової та моральної шкоди. 4. Володілець речевого права має право вимагати усунення порушення його прав шляхом заборони можливого втручання в майбутньому, заборони існуючого втручання, а також усунення наслідків втручання, яке мало місце. 5. Власник речі або іншого об'єкта речевих прав має право пред'являти негаторні позови до володільців обмежених речевих прав, якщо останні, під час здійснення своїх прав, виходять за межі своїх повноважень. 6. Володілець обмеженого речевого права має право пред'являти негаторні позови до власника або до володільця обмеженого речевого прав, якщо останні порушують речеве право, яке підлягає захисту. 7. Положення частин першої–шостої не застосовуються, якщо володілець речевого права, на підставі закону або протиставних прав інших осіб зобов'язаний дозволити вплив на річ. 8. Набувач за договором, на підставі якого повинно виникнути речеве право, має право пред'явити негаторний позов до власника або іншого володільця обмеженого речевого права, якщо дії останніх погіршують умови, на яких виникне речеве право цього набувача. 9. Негаторний позов не може бути поданий, якщо наявні підстави для подання позовів, передбачених статтями 315-20 (Віндикаційний позов), 315-25 (Звільнення речі від арешту (виключення з опису)) та 315-24 (Визнання речевого права) цього Кодексу. Правила цієї частини не застосовуються до негаторних позовів, які подані на підставі частини 8 цієї статті.
Стаття відсутня	Стаття 315-89. Визнання речевого права 1. Володілець речевого права має право пред'явити позов про визнання його речевого права, якщо це право оспорується або не визнається іншою особою, а також в інших випадках необхідності усунення правової невизначеності щодо володільця речевого права.

	2. Відповідачем за позовом про визнання речового права є особа, права якої можуть бути пов'язані з речевим правом позивача. 3. Позов про визнання речового права не може бути поданий, якщо наявні підстави для подання позову, передбаченого статтею 315-20 (Витребування речі з чужого незаконного володіння (віндикаційний позов)) цього Кодексу.
Стаття відсутня	Стаття 315-90. Звільнення речі або іншого об'єкта речового права від арешту (виключення з опису) 1. Вимога про звільнення речі або іншого об'єкта речового права від арешту (виключення з опису) може бути подана особою, речеве право якої порушено накладенням арешту на річ або інший об'єкт речового права з метою забезпечення вимоги до третьої особи. 2. Вимога про звільнення речі або іншого об'єкта речового права від арешту (виключення з опису) подається до особи, в інтересах якої накладено арешт, а також до боржника або іншої особи, за вимогою якої накладено арешт (державний виконавець тощо). 3. Якщо арештоване майно підлягає примусовому продажу, подання позову про звільнення речі або іншого об'єкта речового права від арешту (виключення з опису) є підставою для призупинення процедури такого продажу. 4. Положення цієї статті не поширюються на оспорювання арешту, накладеного з метою забезпечення вимоги до самого володільця речового права.
Розділ I. ПРАВО ВЛАСНОСТІ	Розділ IV. ПРАВО ВЛАСНОСТІ
Глава 23. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ПРАВО ВЛАСНОСТІ	Глава 23. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО ПРАВО ВЛАСНОСТІ
Стаття 316. Поняття права власності 1. Правом власності є право особи на річ (майно), яке вона здійснює відповідно до закону за своєю волею, незалежно від волі інших осіб. 2. Особливим видом права власності є право довірчої власності, яке виникає внаслідок закону або договору.	Стаття 316. Поняття права власності 1. Правом власності є найбільш повне правове володарювання над річчю у межах, встановлених цим Кодексом та/або законом. Кожна особа зобов'язана утримуватися від порушення права власності іншої особи.
Стаття 317. Зміст права власності 1. Власникові належать права володіння, користування та розпоряджання своїм майном.	Стаття 317. Зміст права власності 1. Власникові належать правомочності володіння, користування та розпоряджання своїм майном.

2. На зміст права власності не впливають місце проживання власника та місцезнаходження майна.	Власник має право за своїм розсудом вчиняти щодо належного йому майна все, що не заборонено, та усувати будь-який вплив з боку інших осіб. У встановлених законом випадках власник має право вчиняти лише дії, які дозволені законом та/або договором. 2. Законом може бути встановлено інший перелік повноважень власника залежно від того, яке майно є об'єктом права власності.
Стаття 318. Суб'єкти права власності 1. Суб'єктами права власності є Український народ та інші учасники цивільних відносин, визначені статтею цього Кодексу. 2. Усі суб'єкти права власності є рівними перед законом.	Стаття 318. Суб'єкти права власності 1. Суб'єктами права власності є Український народ та інші учасники цивільних відносин, встановлені цим Кодексом. 2. Усі суб'єкти права власності є рівними перед законом.
Стаття 319. Здійснення права власності 1. Власник володіє, користується, розпоряджається своїм майном на власний розсуд. 2. Власник має право вчиняти щодо свого майна будь-які дії, які не суперечать закону. При здійсненні своїх прав та виконанні обов'язків власник зобов'язаний додержуватися моральних засад суспільства. 3. Усім власникам забезпечуються рівні умови здійснення своїх прав. 4. Власність зобов'язує. 5. Власник не може використовувати право власності на шкоду правам, свободам та гідності громадян, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію та природні якості землі. 6. Держава не втручається у здійснення власником права власності. 7. Діяльність власника може бути обмежена чи припинена або власника може бути зобов'язано допустити до користування його майном інших осіб лише у випадках і в порядку, встановлених законом. 8. Особливості здійснення права власності на культурні цінності встановлюються законом.	БЕЗ ЗМІН

Стаття відсутня	Стаття 319-1. Обмеження права власності у контексті їх речово-правових наслідків 1. Право власності може бути обмежене у випадках і в порядку, встановлених законом. Жодна особа не може бути позбавлена права власності, якщо тільки цього не вимагає публічний інтерес, встановлений законом або на підставі закону, з компенсацією, яка не може бути меншою справедливої компенсації. 2. Власник має право з метою, яка не заборонена, обмежувати або обтяжувати його право. 3. Якщо власник, внаслідок правочину, встановить заборону відчужувати нерухоме майно або обтяжувати його, така заборона є чинною щодо третіх осіб, якщо вона зареєстрована в державному реєстрі речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень. 4. Обмеження права власності на рухоме майно з метою забезпечення вимоги є чинним щодо третіх осіб, якщо воно зареєстроване у відповідному державному реєстрі або якщо третя особа про це знала або могла знати про це.
Стаття 320. Використання власником свого майна для здійснення підприємницької діяльності 1. Власник має право використовувати своє майно для здійснення підприємницької діяльності, крім випадків, встановлених законом. 2. Законом можуть бути встановлені умови використання власником свого майна для здійснення підприємницької діяльності.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 321. Непорушність права власності 1. Право власності є непорушним. Ніхто не може бути протиправно позбавлений цього права чи обмежений у його здійсненні. 2. Особа може бути позбавлена права власності або обмежена у його здійсненні лише у випадках і в порядку, встановлених законом. 3. Примусове відчуження об'єктів права власності може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідності на підставі і в порядку, встановлених законом, та за умови попереднього та повного відшкодування	БЕЗ ЗМІН

їх вартості, крім випадків, встановлених частиною другою статті 353 цього Кодексу.	
Стаття 322. Тягар утримання майна 1. Власник зобов'язаний утримувати майно, що йому належить, якщо інше не встановлено договором або законом.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 323. Ризик випадкового знищення та випадкового пошкодження майна 1. Ризик випадкового знищення та випадкового пошкодження (псування) майна несе його власник, якщо інше не встановлено договором або законом.	Стаття 323. Ризик випадкового знищення та випадкового пошкодження речі 1. Ризик випадкового знищення та випадкового пошкодження (псування) речі несе його власник, якщо інше не встановлено договором або законом. 2. Щодо речі, переданої на підставі договору купівлі-продажу або договору підряду із збереженням права власності, договору лізингу або іншого договору, що передає право власності, згідно з яким перехід власності залежить від відкладальної умови, ризик переходить на набувача в момент прийняття ним володіння річчю, якщо цим Кодексом та/або законом або договором не встановлено інше.
Стаття відсутня	Стаття 323-1. Права, які набуті до передання права власності 1. Зміна власника не впливає на права третіх осіб щодо речі, яку добросовісно набуто до передання права власності.
Стаття відсутня	Стаття 323-2. Поняття та умови застереження про невідчужуваність речі 1. Договором або заповітом може бути заборонено відчуження речі на строк не більший, ніж сорок дев'ять років і за наявності істотного та законного інтересу. Перебіг строку починається з дня набуття речі. 2. Набувач має право отримати від суду дозвіл розпорядитися річчю, якщо інтерес, який зумовив застереження про невідчужуваність речі, зник або якщо цього вимагає вищий інтерес. 3. Недійсність застереження про невідчужуваність у договорі або правочині тягне за собою недійсність всього правочину, якщо це було визначено під час його укладення. Недійсність застереження припускається до тих пір, поки не доведено зворотне. 4. Застереження про невідчужуваність припускається в договорах, які породжують зобов'язання передачі власності в майбутньому визначеній або визначимій особі.

	5. Передання речі в порядку спадкування не може бути зупинено встановленням невідчужуваності.
Стаття відсутня	Стаття 323-3. Умови протиставності третім особам застереження про невідчужуваність речі 1. Застереження про невідчужуваність речі не може пред'являтися набувачам речі або кредиторам власника, який зобов'язався не відчужувати річ, інакше як у випадку, коли вона дійсна і відповідає умовам протиставності третім особам. 2. Для протиставності третім особам застереження про невідчужуваність повинне відповідати передбаченим законом вимогам за домовленістю сторін договору. 3. У випадку рухомих речей, право власності на які не набувається, згідно з законом, шляхом реєстрації в державному реєстрі, застосовуються правила, передбачені для набуття права власності внаслідок добросовісного володіння. 4. Якщо застереження про невідчужуваність передбачена в договорі, що передає право власності безвідплатно, воно може бути протиставлене і попереднім кредиторам набувача. 5. Невиконання умов протиставності третім особам не позбавляє користувача застереження про невідчужуваність права вимагати відшкодування збитків співвласником, який не відповідає цьому зобов'язанню.
Стаття відсутня	Стаття 323-4. Правові наслідки недотримання застереження про невідчужуваність речі 1. Відчужувач речі має право вимагати розірвання договору, заповіту у випадку порушення набувачем застереження про невідчужуваність речі, а також повернення речі її відчужувачу, спадкодавцю або спадкоємцям за чинним заповітом або за законом). 2. Відчужувач і третя особа, якщо невідчужуваність речі встановлена на їх користь, мають право вимагати визнання недійсним наступного договору про відчуження, вчиненого з недотриманням застереження. 3. Тією мірою, якою застереження створює правові наслідки, не можуть підлягати зверненню стягнення речі, щодо якої невідчужуваність встановлена договором, за яким передається право власності безоплатно, якщо законом не встановлено інше.
Стаття 324. Право власності Українського народу	БЕЗ ЗМІН

1. Земля, її надра, атмосферне повітря, водні та інші природні ресурси, які знаходяться в межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони є об'єктами права власності Українського народу. 2. Від імені Українського народу права власника здійснюють органи державної влади та органи місцевого самоврядування в межах, встановлених Конституцією України. 3. Кожен громадянин має право користуватися природними об'єктами права власності Українського народу відповідно до закону.	
Стаття 325. Право приватної власності 1. Суб'єктами права приватної власності є фізичні та юридичні особи. 2. Фізичні та юридичні особи можуть бути власниками будь-якого майна, за винятком окремих видів майна, які відповідно до закону не можуть їм належати. 3. Склад, кількість та вартість майна, яке може бути у власності фізичних та юридичних осіб, не є обмеженими. Законом може бути встановлено обмеження розміру земельної ділянки, яка може бути у власності фізичної та юридичної особи.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 326. Право державної власності 1. У державній власності є майно, у тому числі грошові кошти, яке належить державі Україна. 2. Від імені та в інтересах держави Україна право власності здійснюють відповідно органи державної влади. 3. Управління майном, що є у державній власності, здійснюється державними органами, а у випадках, передбачених законом, може здійснюватися іншими суб'єктами.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 327. Право комунальної власності	БЕЗ ЗМІН

1. У комунальній власності є майно, у тому числі грошові кошти, яке належить територіальній громаді. 2. Управління майном, що є у комунальній власності, здійснюють безпосередньо територіальна громада та утворені нею органи місцевого самоврядування.	
Глава відсутня	Глава 23-1. ПЕРЕХІД ПРАВА ВЛАСНОСТІ, ЩО ҐРУНТУЄТЬСЯ НА ПРАВІ (ПОВНОВАЖЕННІ) ВІДЧУЖУВАЧА
Стаття відсутня	Стаття 327-1. Загальні умови для переходу права власності 1. Право власності передається від однієї особи до іншої за умови дотримання таких умов: 1) речі, які є об'єктом права власності, існують; 2) речі, які є об'єктом права власності, є оборотоздатними; 3) особа, яка передає право власності, має право або повноваження на передання права власності; 4) особа, до якої передається право власності (набувач), наділена правом вимагати від особи, яка передає право власності (відчужувач) внаслідок договору або іншого правочину, рішення суду або внаслідок положень закону; та 5) існує правочин про момент переходу права власності та умови цього правочину виконані або, за відсутності такого правочину, здійснено перехід або еквівалент передання речі. 2. Перехід або еквівалент переходу права власності мають ґрунтуватися на повноваженні, яке виникло з договору або іншого правочину, рішення суду або правової норми закону. 3. Якщо договір або інший правочин, рішення суду або правова норма закону визначає речі родовими ознаками, право власності може бути відчужене лише в тому випадку, якщо речі для цього індивідуалізовані. Якщо речі становлять частину певної партії товару, застосовуються положення статті 327-13 (Перехід права власності, що становить частину партії товару). 4. Абзац 5 частини 1 цієї статті не застосовуються, якщо право власності переходить згідно з рішенням суду або правової норми закону у встановлений ними строк.
Стаття відсутня	Стаття 327-2. Право або повноваження особи, яка передає право власності

	1. Якщо в момент, коли право власності повинно перейти до особи, яка набуває право (набувач), особа, яка передає право власності (відчужувач), не має права або повноваження передати це право власності, перехід права власності відбувається пізніше, в момент набуття цього права самим відчужувачем або в момент наступного схвалення переходу права особою, яка має право або повноваження на перехід права власності. 2. Перехід права власності внаслідок схвалення породжує ті самі юридичні наслідки, немов би воно із самого початку здійснювалося за наявності необхідних повноважень. Однак речеві права, набуті третіми особами до схвалення, залишаються чинними.
Стаття відсутня	Стаття 327-3. Умова договору щодо моменту переходу права власності 1. Момент переходу права власності може бути встановлений договором сторін, за винятком випадків, коли згідно з законом для набуття права власності необхідна державна реєстрація. 2. Право власності у набувача речі за договором виникає з моменту передання речі, якщо інше не встановлено договором або законом.
Стаття відсутня	Стаття 327-4. Передання 1. Передання речей має місце, якщо особа, яка передає право власності (відчужувач), відмовляється від володіння, а особа, на яку передається право (набувач), отримує володіння речами у розумінні статті 315-28 (Поняття володіння). 2. Якщо договір або інший правочин, рішення суду або правова норма закону передбачають перевезення речей одним або кількома перевізниками, передання цих речей має місце, якщо обов'язок відчужувача особи, яка передає право власності (відчужувач), з передання володіння виконаний і перевізник або особа, на яку передано право (набувач), набуває володіння речами. 3. Переданням речей вважається вручення їх перевізникові, організації зв'язку тощо для відправлення, пересилання набувачеві майна, відчуженого без зобов'язання доставки.
Стаття відсутня	Стаття 327-5. Еквіваленти передання 1. Якщо речі вже знаходяться у володінні того, на кого передається право, притримання цих речей у момент набрання чинності внаслідок права, яке виникло з договору або іншого правочину, рішення суду або внаслідок закону, є рівнозначним переданню.

	2. Якщо речами особи, яка передає право власності (відчужувач), володіє третя особа, результат, рівнозначний переданню, досягається або в момент отримання цією третьою особою повідомлення відчужувача про перехід, яке відбулося, на набувача права власності, або пізніше, якщо так зазначено у повідомленні. Те саме правило застосовується, якщо це повідомлення надано уповноваженій на здійснення володіння особі у розумінні статті 315-41 (Володіння через уповноважену особу). 3. Ті самі наслідки, що й у випадку передання речей, мають місце, якщо особа, яка передає право власності (відчужувач), відмовляється від володіння грошовими коштами, що дає можливість набувачеві отримати володіння речами, й останній заволодіває цими коштами. 4. Якщо особа, яка фактично тримає речі для себе, складає документ, який містить зобов'язання передати речі пред'явникові документа, перехід права на документ є рівнозначним переданню речей. Документ може бути виданий в електронній формі.
Параграф відсутній	Параграф 2. НАСЛІДКИ ПЕРЕХОДУ ПРАВА ВЛАСНОСТІ
Стаття відсутня	Стаття 327-6. Момент переходу права власності 1. Право власності переходить у момент, встановлений у статті 327-3 (Договір щодо моменту переходу права власності), у межах належного відчужувачеві права або повноваження розпорядження, що створює правові наслідки як у відносинах між сторонами договору, так і щодо третіх осіб. 2. Перехід права власності не впливає на засновані на умовах договору або іншого правочину, рішення суду або закону права та обов'язки сторін, такі як: 1) право, яке виникає внаслідок переходу ризику; 2) право призупинити виконання; 3) право на плоди та доходи або обов'язок здійснювати платежі і нести витрати; або 4) право користування або обов'язок не використовувати або іншим чином не впливати на речі. 3. Перехід права власності не впливає на права та обов'язки третіх осіб, які виникли внаслідок інших правових норм, таких як: 1) будь-яке передбачене законодавством про неспроможність або іншими подібними правовими положеннями, право кредиторів особи, яка передає право власності, вважати передання права таким, що не має юридичної сили; або

	2) право вимагати від третьої особи, яка завдає шкоди цим речам.
Стаття відсутня	Стаття 327-7. Речово-правові наслідки недійсності, відмови та припинення договору або іншого правочину 1. Перехід права власності не має місця, якщо договір або інший правочин, на якому його засновано, із самого початку є недійсним. 2. Якщо після вчиненого переходу права власності покладений в його основу договір або інший правочин стає недійсним внаслідок оспорування за правилами глави 16 ЦК (Правочини), вважається, що право власності ніколи не переходило до набувача (ретроактивний правовий наслідок). 3. Якщо право власності підлягає зворотному переходу внаслідок відмови від договору за правилами глави 50 Книги п'ятої (Припинення зобов'язання), або припинення договору за правилами глави 51 Книги п'ятої (Правові наслідки порушення зобов'язання. Відповідальність за порушення зобов'язання), ретроактивні речово-правові наслідки відсутні і право власності не передається назад негайно. При цьому положення статті 327-6 (Наслідки переходу права власності) не застосовуються.
Стаття відсутня	Стаття 327-8. Перехід права власності під умовою 1. Якщо сторони домовилися про перехід права власності під скасувальну умову, право власності переходить назад негайно в момент настання такої умови, наскільки це допускають існуючі на той момент обмеження права власності або повноваження розпорядження особи, яка передає право власності назад. Ретроактивні речові наслідки зворотного переходу права власності не може бути досягнуто домовленістю сторін. 2. Якщо договір або інший правочин, який уповноважує перехід права власності, укладено під відкладальну умову, право власності переходить у момент настання умови.
Параграф відсутній	Параграф 3. ОСОБЛИВІ ВИПАДКИ ПЕРЕХОДУ ПРАВА ВЛАСНОСТІ
Стаття відсутня	Стаття 327-9. Багаторазовий перехід права власності 1. Якщо щодо одних і тих самих речей мали місце кілька переходів права власності, які ґрунтуються на праві відчужувача, вчинених одним і тим самим відчужувачем, право власності переходить до того набувача, який першим виконав всі вимоги параграфу 1 (Умови для переходу права власності), та, у випадку з наступним набувачем, до того, хто не знав і не міг розумно знати про раніше вчинений перехід права власності на іншого набувача.

	2. Наступний набувач, який першим виконав всі вимоги параграфу 1 (Умови для переходу права власності), але є недобросовісним у розумінні статті 315-88 (Витребування речі у добросовісного набувача) зобов'язаний повернути речі відчужувачеві. Право відчужувача на зворотне витребування речей від такого набувача може бути здійснено також першим набувачем.
Стаття відсутня	Стаття 327-10. Непряме представництво 1. Якщо уповноважена особа (комісіонер), що діє за дорученням для вчинення правочинів у розумінні положень статті 1011 (Договір комісії), набуває речі від третьої особи в інтересах комітента, безпосередньо комісіонер набуває право власності на ці речі (непряме представництво для набуття права власності). 2. Якщо комісіонер, який діє за дорученням у розумінні положень статті 1011 (Договір комісії), передає право власності на речі на третю особу в інтересах комітента, ця третя особа набуває право власності на ці речі безпосередньо (непряме представництво для відчуження). 3. Набуття права власності на речі комітентом (частина 1) або третьою особою (частина 2) має місце, якщо: (1) комісіонер має повноваження в інтересах комітента перенести або отримати право власності на речі; (2) повноваження на перехід права власності існує у відносинах між комісіонером і третьою особою відповідно до договору або іншого правочину, рішення суду або правової норми закону; та (3) між третьою особою та комісіонером існував договір про момент переходу права власності або про момент переходу або еквівалент переходу у розумінні абзацу 5 частини 1 статті 327-1 (Загальні умови для переходу права власності).
Стаття відсутня	Стаття 327-11. Перехід права власності у випадку прямого переходу за наявності низки договорів 1. Якщо існує послідовна низка спрямованих на перехід права власності на одні й ті самі речі договорів або інших правочинів, рішень суду або інших правових підстав внаслідок правової норми закону та переходу або еквівалент переходу мали місце безпосередньо між двома учасниками цієї низки юридичних фактів, право власності переходить до набувача, немов би воно було передано від кожного попереднього учасника цієї низки юридичних фактів на наступного учасника.
Стаття відсутня	Стаття 327-12. Перехід права власності на незамовлені товари

	1. Якщо підприємець передає споживачеві незамовлені речі, набувач набуває право власності за наявності у підприємця права або повноважень на перехід права власності. Споживач має право відмовитися від набуття права власності. Для цих цілей вважається, що споживач отримує на підставі вчиненого підприємцем одностороннього правочину право або вигоду, від якого споживач має право відмовитися повідомленням про це підприємця, який вчинив цей правочин. 2. Якщо підприємець передає споживачеві незамовлені речі: (1) відсутність відповіді споживача або будь-яка інша дія, як і бездіяльність споживача щодо таких речей не визнається укладенням договору; та (2) набуття, утримання, відмова, як і використання речей споживачем не тягне за собою виникнення недоговірного зобов'язання. 3. Абзац 1) частини 2 не застосовується, якщо речі були надані: 1) шляхом вчинення дій у чужому інтересі без доручення; або 2) у випадку помилки або за інших обставин, за яких виникає право вимагати повернення речей, які набуті без належних правових підстав (безпідставного збагачення). 4. Частина 2 застосовується в частині, яка не суперечить положенням про передання речей у кількості, яка перевищує встановлену договором. 5. Для цілей застосування цієї статті передання речей має місце, якщо споживач набуває фактичне тримання речами для себе.
Стаття відсутня	Стаття 327-13. Перехід права власності на речі, які становлять частину партії товару 1. Для цілей застосування цієї глави термін «партія товару» означає сукупність замінимих речей, які індивідуалізовані місцезнаходженням у визначеному просторовому об'ємі або на певній території. 2. Якщо перехід права власності на визначену кількість речей із індивідуалізованої партії товару не відбувся з причини, що ці речі не були індивідуалізовані відповідно до положень частини 3 статті 327-1. (Загальні умови для переходу права власності), особа, на яку переходить право власності, стає учасником спільної власності на партію товару. 3. Частка особи, на яку переходить право власності, в партії товару в той чи інший момент визначається як відношення кількості речей із цієї партії, які набувач має право вимагати від відчужувача, до загальної кількості речей у цій партії в цей момент.

	4. Якщо загальна кількість речей, які набувачі мають право вимагати від відчужувача та які належать самому відчужувачу, перевищує загальну кількість речей у партії товару, оскільки ця партія зменшилася, зменшення партії відноситься спочатку на рахунок відчужувача, а потім на рахунок набувачів пропорційно належної кожному з них частки. 5. Коли відчужувач передбачає перехід права власності на більшу кількість речей, ніж міститься в партії товару, кількість у частині перевищення загальної кількості змісту партії, на які набувач має право вимоги щодо відчужувача, відображається на його невиділеній частці у партії товару лише в тому випадку, якщо набувач, який набуває оплатно, не знав і не може розумно вважатися таким, що знає про це перевищення. Якщо внаслідок такого передбачуваного переходу права власності на визначену кількість, яка перевищує розмір цієї партії товару, на добросовісного оплатного набувача загальна кількість товару, права вимоги на який набувачі мають проти відчужувача, перевищує загальну кількість вмісту цієї партії товару, нестача в кількості товару розподіляється між набувачами пропорційно належним їм часткам.
Стаття відсутня	Стаття 327-14. Передання речей із партії товару 1. Кожен набувач має право прийняти речі, які передаються, у кількості, що відповідає його частці в спільній власності, і набуває право власності на ці речі прийняттям передання. 2. У разі передання речей у кількості, яка перевищує частку набувача в праві спільної власності, набувач набуває право власності на надлишки, якщо він, набуваючи оплатно, не знав і не може розумно вважатися таким, що знав про можливі негативні наслідки такого перевищення для інших набувачів.
Стаття відсутня	Стаття 327-15. Права набувача у разі притримання права власності 1. Якщо відчужувач притримує право власності на речі як забезпечувальне притримання права власності відповідно до положень статті 417-3 (Сфера застосування притримання титулу), права набувача сплатити ціну відповідно до умов договору та набути внаслідок оплати право власності діють проти кредиторів відчужувача.
Глава 24. НАБУТТЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ	БЕЗ ЗМІН
Стаття 328. Підстави набуття права власності	БЕЗ ЗМІН

1. Право власності набувається на підставах, що не заборонені законом, зокрема із правочинів. 2. Право власності вважається набутим правомірно, якщо інше прямо не впливає із закону або незаконність набуття права власності чи необґрунтованість активів, які перебувають у власності, не встановлені судом.	
Стаття 329. Набуття права власності юридичною особою публічного права 1. Юридична особа публічного права набуває право власності на майно, передане їй у власність, та на майно, набуте нею у власність на підставах, не заборонених законом.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 330. Набуття добросовісним набувачем права власності на майно, відчужене особою, яка не мала на це права 1. Якщо майно відчужене особою, яка не мала на це права, добросовісний набувач набуває право власності на нього, якщо відповідно до статті 388 цього Кодексу майно не може бути витребуване у нього.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 331. Набуття права власності на новостворене майно та об'єкти незавершеного будівництва 1. Право власності на нову річ, яка виготовлена (створена) особою, набувається нею, якщо інше не встановлено договором або законом. Особа, яка виготовила (створила) річ зі своїх матеріалів на підставі договору, є власником цієї речі. 2. Право власності на новостворене нерухоме майно (житлові будинки, будівлі, споруди тощо) виникає з моменту завершення будівництва (створення майна). Якщо договором або законом передбачено прийняття нерухомого майна до експлуатації, право власності виникає з моменту його прийняття до експлуатації.	БЕЗ ЗМІН

Якщо право власності на нерухоме майно відповідно до закону підлягає державній реєстрації, право власності виникає з моменту державної реєстрації. 3. До завершення будівництва (створення майна) особа вважається власником матеріалів, обладнання тощо, які були використані в процесі цього будівництва (створення майна). У разі необхідності особа, зазначена в абзаці першому цієї частини, може укласти договір щодо об'єкта незавершеного будівництва після проведення державної реєстрації права власності або спеціального майнового права на нього відповідно до закону.	
Стаття відсутня	Стаття 331-1. Недобросовісне набуття новоствореної нерухомої речі 1. Нерухомий об'єкт, створений внаслідок формального поділу, прив'язки до вже наявної нерухомої речі з використанням її функціональних елементів, в інших випадках недобросовісних дій набувача, не вважається новоствореною нерухомою річчю.
Стаття 332. Набуття права власності на перероблену річ 1. Переробкою є використання однієї речі (матеріалу), в результаті чого створюється нова річ. 2. Особа, яка самочинно переробила чужу річ, не набуває право власності на нову річ і зобов'язана відшкодувати власникові матеріалу його вартість. 3. Право власності на рухому річ, створену особою шляхом переробки з матеріалу, що їй не належить, набувається власником матеріалу за його бажанням, якщо інше не встановлено договором або законом. 4. Якщо вартість переробки і створеної нової речі істотно перевищує вартість матеріалу, право власності на нову річ набуває за її бажанням особа, яка здійснила таку переробку. У цьому разі особа, яка здійснила переробку, зобов'язана відшкодувати власникові матеріалу моральну шкоду. 5. Власник матеріалу, який набув право власності на виготовлену з нього річ, зобов'язаний відшкодувати вартість переробки особі, яка її здійснила, якщо інше не встановлено договором.	БЕЗ ЗМІН

Стаття відсутня

Стаття 332-1. Набуття права власності внаслідок об'єднання та змішування речей

1. У випадку об'єднання кількох рухомих речей, які належать різним власникам, кожний із них має право вимагати поділу речей, якщо цим не буде завдано шкоди іншому власнику.

2. Якщо кілька речей, які належать різним власникам, об'єдналися таким чином, що їх поділ стає неможливим без їх пошкодження або без надзвичайних зусиль або витрат, нова річ належить власнику, який більшою мірою сприяв створенню речі своєю працею або вартістю первинної речі (головна річ); цей власник зобов'язаний оплатити іншому власнику вартість речі, яку приєднано до головної речі (другорядна річ). Якщо жодна із об'єднаних речей не може вважатися головною річчю, їх власники стають співвласниками нової речі співмірно вартості, яку мали первинні речі в момент об'єднання.

3. Якщо другорядна річ більш цінна за головну річ та приєднана до головної речі без відома власника, останній має право вимагати поділу та повернення другорядної речі, навіть у випадку, коли поділ може спричинити певне пошкодження головної речі.

4. Якщо річ створена внаслідок змішування кількох речей (матеріалів), які належать різним власникам, і жодна з цих речей (матеріалів) не може вважатися головною (змішування), власник, який не знав про змішування, має право вимагати поділу речей (матеріалів), якщо це можливо. Якщо змішані речі (матеріали) неможливо поділити без шкоди, створена річ належить власникам матеріалів пропорційно кількості, якості та вартості речі (матеріалу) кожного з них.

5. Якщо річ (матеріал) одного добросовісного власника перевищує за вартістю та кількістю річ (матеріал) іншого, він має право вимагати передання йому речі (матеріалу), або повернення йому речі (матеріалу) такого самого виду, кількості, ваги, розміру та якості, або виплати еквіваленту цього матеріалу.

	6. Положення цієї статті застосовуються тією мірою, якою законом або договором не встановлено інше.
Стаття 333. Привласнення загальнодоступних дарів природи 1. Особа, яка збрала ягоди, лікарські рослини, зловила рибу або здобула іншу річ у лісі, водоймі тощо, є їхнім власником, якщо вона діяла відповідно до закону, місцевого звичаю або загального дозволу власника відповідної земельної ділянки.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 334. Момент набуття права власності за договором 1. Право власності у набувача майна за договором виникає з моменту передання майна, якщо інше не встановлено договором або законом. 2. Переданням майна вважається вручення його набувачеві або перевізникові, організації зв'язку тощо для відправлення, пересилання набувачеві майна, відчуженого без зобов'язання доставки. До передання майна прирівнюється вручення коносаменту або іншого товарно-розпорядчого документа на майно. 3. Право власності на майно за договором, який підлягає нотаріальному посвідченню, виникає у набувача з моменту такого посвідчення або з моменту набрання законної сили рішенням суду про визнання договору, не посвідченого нотаріально, дійсним. 4. Права на нерухоме майно, які підлягають державній реєстрації, виникають з дня такої реєстрації відповідно до закону.	Стаття 334. Момент набуття права власності за договором 1. Право власності на рухому річ передається до набувача з моменту передання речі, якщо інше не встановлено договором або законом. 2. Переданням речі вважається вручення його набувачеві або перевізникові, організації зв'язку тощо для відправлення, пересилання набувачеві речі відчуженої без зобов'язання доставки. До передання речі прирівнюється вручення коносаменту або іншого товарно-розпорядчого документа на річ. 3. Право власності на річ за договором, який підлягає нотаріальному посвідченню, виникає у набувача з моменту такого посвідчення або з моменту набрання чинності рішення суду про визнання договору, не посвідченого нотаріально, дійсним. 4. Права на нерухому річ, які підлягають державній реєстрації, виникають з дня такої реєстрації відповідно до закону. 5. Якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом, право власності на цифрову річ переходить до набувача за договором з моменту фіксації розпорядження цим майном у системі реєстрації відповідної цифрової речі. Право власності на віртуальний актив переходить до набувача за договором з моменту фіксації розпорядження цим майном у системі обігу віртуальних активів, що підтверджується пов'язаністю активу з публічною адресою набувача, яка відповідає наміру відчужувача передати право власності на цей актив, зокрема, підтверджується правомірним володінням приватним ключем цього активу та/або дотриманням умов переходу права власності на ці активи, передбачених у формі алгоритмів і функцій обороту віртуальних активів на основі технології розподіленого реєстру, якщо інше не встановлено законом або інформаційною системою обігу віртуальних активів.

Стаття відсутня	Стаття 334-1. Відсутність права (повноваження) передати право власності 1. Якщо в момент, коли право власності підлягає переходу згідно зі статтею 510, особа, яка передає право власності, не має права або повноваження передати право власності, перехід права власності відбувається в момент, коли право отримано особою, яка його передає, або в момент наступного схвалення передання права власності особою, яка має право або повноваження на перехід права власності. 2. Схвалення переходу права власності породжує ті самі правові наслідки, так якщо б перехід права власності із самого початку було здійснено уповноваженою особою. Однак права, які набуті третіми особами до схвалення переходу права власності, не зачіпаються.
Стаття відсутня	Стаття 334-2. Право набувача під відкладальною умовою 1. Якщо на підставі договору купівлі-продажу або договору підряду із збереженням права власності, договору лізингу або іншого договору, за яким переходить право власності, перехід права власності залежить від відкладальної умови, право набувача сплатити ціну у відповідності з умовами договору і право набувача отримати право власності сплатою ціни за договором, є протиставними кредиторам тієї особи, яка передає право власності. 2. Положення частини першої застосовуються у випадку, коли перехід права власності до набувача призупиняється до виконання іншої умови, ніж сплата ціни за договором.
Стаття відсутня	Стаття 334-3. Багаторазове відчуження 1. У випадку наявності кількох правочинів про відчуження тієї самої рухомої речі особою, яка передає право власності, право власності набуває набувач, який першим вступив у володіння рухомою річчю. 2. Якщо рухома річ не була передана, переважне право має кредитор, на користь якого зобов'язання виникло раніше, а якщо неможливо встановити, на чию користь виникло зобов'язання, переважне право має особа, яка першою подала позов до суду. 3. Положення цієї статті не застосовуються до рухомих речей, право власності на які набувається, згідно з законом, внаслідок реєстрації в державному реєстрі прав на рухомі речі.
Стаття відсутня	Стаття 334-4. Добросовісне набуття права, зареєстрованого на підставі правочину

	1. Добросовісний набувач набуває право, зареєстроване на його користь на підставі правочину в державному реєстрі речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень або в державному реєстрі прав на рухоме річ, і в тому випадку, коли особа, яка розпорядилася правом, не була його справжнім володарем, не мала повноважень розпорядитися правом або коли правочин щодо розпорядження є недійсним з інших підстав. Добросовісність повинна існувати до моменту подання заяви про реєстрацію права. 2. Добросовісний набувач не набуває на підставі частини першої цієї статті зареєстроване право у випадку, якщо набувач отримав його безоплатно або набувач не вступив у володіння річчю, яка становить об'єкт зареєстрованого права.
Стаття відсутня	Стаття 334-5. Добросовісний набувач зареєстрованого права 1. У розумінні статті 315-87 (Витребування речі з чужого незаконного володіння (віндикаційний позов)) добросовісним набувачем визнається особа, зареєстрована або попередньо зареєстрована в державному реєстрі як особа, що має права, якщо на дату подання заяви про реєстрацію або попередню реєстрацію права на свою користь виконувалися такі умови: 1) у реєстрі відсутня відмітка про будь-який позов, який згодом може бути задоволений рішенням суду відповідно до закону як такий, що протиставлений набувачеві; немає відмітки про будь-яке право, правочин або юридичний факт, що обґрунтовує наступний такий позов; 2) із невиключеної інформації, що міститься в державному реєстрі, не впливає будь-яка підстава, що виправдовує його виправлення на користь іншої особи; 3) набувач не знав іншим шляхом про неточність невиключеної інформації, що міститься в державному реєстрі; та 4) набувач не знав і не міг знати причину, через яку є недійсною, оспорюваною або нечинною правова підстава, внаслідок якої він набуває зареєстроване право або внаслідок якої набув зареєстроване право безпосередній правопередник набувача. 2. Добросовісність передбачається наявною, якщо не буде доведено протилежне.
Стаття відсутня	Стаття 334-6. Добросовісне набуття права власності на рухому річ 1. Добросовісний набувач набуває право власності на рухому річ внаслідок вступу у володіння і в тому випадку, коли особа, яка розпоряджалася річчю,

	не була її власником, не мала повноважень розпорядитися річчю або коли правочин щодо розпорядження є нечинним з інших підстав. Добросовісність не існує тоді, коли набувач знав або міг знати про те, що особа, від якої він набув річ, не була її власником, не мала повноважень розпорядитися річчю або коли правочин щодо розпорядження є нечинним з інших підстав. Добросовісність має продовжувати існувати до моменту вступу у володіння включно. 2. Добросовісний набувач не набуває право власності на підставі частини першої цієї статті у випадках, коли річ вкрадено, загублено або є такою, що вибула з володіння власника будь-яким іншим шляхом всупереч його волі, або коли набувач отримав її безоплатно. Це правило не застосовується у випадку придбання грошових коштів, цінних паперів на пред'явника або речей, відчужених на підставі публічних торгів. 3. Положення цієї статті не застосовуються: 1) до рухомих речей, право власності на які набувається, відповідно до закону, внаслідок реєстрації в державному реєстрі; 2) до рухомих культурних цінностей; 3) якщо правочин, на підставі якого набувач придбав річ, є оспорюваним. 4. Положення цієї статті застосовуються у випадках, коли закон дозволяє набуття внаслідок набувальної давності визначених обмежених речевих прав на рухомі речі.
Стаття відсутня	Стаття 334-7. Добросовісне набуття права власності на річ, яка не обтяжена обмеженим речевим правом 1. Якщо рухома річ обтяжена обмеженим речевим правом третьої особи і той, хто передає річ, не має права або повноваження розпорядитися річчю незалежно від права третьої особи, набувач набуває право власності на річ, яка не обтяжена обмеженим речевим правом третьої особи, якщо дотримано всіх таких умов: 1) набувач вступив у володіння рухомою річчю; 2) набувач придбав річ за плату; 3) у момент переходу права власності набувач не знав і не міг знати про те, що той, хто передав річ, не має права або повноваження передати право власності на річ, яка не обтяжена обмеженим речевим правом третьої особи. Тягар доказування обставин, з яких випливає, що набувач не повинен був знати про відсутність у того, хто передав, відповідного права або повноваження, покладається на набувача.

	2. Положення цієї статті не застосовуються у випадках, передбачених пунктами 1)-3) частини третьої статті 334-6 цього Кодексу.
Стаття відсутня	Стаття 334-8. Вплив добросовісного набуття або набувальної давності на право власності та його обтяження 1. Колишній власник речі втрачає своє право з моменту, коли будь-яка особа набула його відповідно до закону внаслідок добросовісного набуття або внаслідок набувальної давності. 2. Якщо той, хто набуває внаслідок добросовісного набуття або внаслідок набувальної давності знав або міг знати, що право, яке він набуває, обтяжене обмеженим речовим правом третьої особи, обтяження продовжує існувати відповідно до своїх умов. 3. У випадку визнання недійсним договору, на підставі якого речеве право набуто власником за набувальною давністю, він може відмовитися від обов'язку повернення права, посиляючись на набувальну давність відповідно до закону. У цьому випадку інша сторона договору має право відмовитися від обов'язку повернення збагачення, одержаного від володільця внаслідок набувальної давності.
Стаття відсутня	Стаття 334-9. Припинення прав, які засновані на положеннях про набуття, збереження майна без достатньої правової підстави та деліктну відповідальність 1. З моменту, коли право набуто особою відповідно до закону внаслідок добросовісного набуття або внаслідок набувальної давності, колишній власник втрачає всі права вимагати від набувача грошову вартість втраченого права, а також вартість користування цим правом набувачем після спливу набувальної давності, що можуть ґрунтуватися на правових положеннях про набуття, збереження майна без достатньої правової підстави або деліктну відповідальність.
Стаття 335. Набуття права власності на безхазяйну річ 1. Безхазяйною є річ, яка не має власника або власник якої невідомий. 2. Безхазяйні нерухомі речі беруться на облік органом, що здійснює державну реєстрацію прав на нерухоме майно, за заявою органу місцевого самоврядування, на території якого вони розміщені. Про взяття безхазяйної нерухомої речі на облік робиться оголошення у друкованих медіа.	БЕЗ ЗМІН

Після спливу одного року з дня взяття на облік безхазяйної нерухомої речі вона за заявою органу, уповноваженого управляти майном відповідної територіальної громади, може бути передана за рішенням суду у комунальну власність. 3. Безхазяйні рухомі речі можуть набуватися у власність за набувальною давністю, крім випадків, встановлених статтями 336, 338, 341 і 343 цього Кодексу. 4. Особливості набуття організацією водокористувачів права власності на безхазяйні об'єкти меліоративних систем визначаються законом. 5. Особливості набуття права власності на безхазяйні гідротехнічні споруди для цілей аквакультури визначаються законом.	
Стаття 336. Набуття права власності на рухому річ, від якої власник відмовився 1. Особа, яка заволоділа рухомою річчю, від якої власник відмовився (стаття 347 цього Кодексу), набуває право власності на цю річ з моменту заволодіння нею.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 337. Знахідка 1. Особа, яка знайшла загублену річ, зобов'язана негайно повідомити про це особу, яка її загубила, або власника речі і повернути знайдену річ цій особі. Особа, яка знайшла загублену річ у приміщенні або транспортному засобі, зобов'язана передати її особі, яка представляє володільця цього приміщення чи транспортного засобу. Особа, якій передана знахідка, набуває прав та обов'язків особи, яка знайшла загублену річ. 2. Якщо особа, яка має право вимагати повернення загубленої речі, або місце її перебування невідомі, особа, яка знайшла загублену річ, зобов'язана заявити про знахідку Національній поліції або органів місцевого самоврядування. 3. Особа, яка знайшла загублену річ, має право зберігати її у себе або здати на зберігання Національній поліції, або органів місцевого самоврядування, або передати знахідку особі, яку вони вказали.	БЕЗ ЗМІН

Річ, що швидко псується, або річ, витрати на зберігання якої є непропорційно великими порівняно з її вартістю, може бути продана особою, яка її знайшла, з одержанням письмових доказів, що підтверджують суму виторгу. Сума грошей, одержана від продажу знайденої речі, підлягає поверненню особі, яка має право вимагати її повернення. 4. Особа, яка знайшла загублену річ, відповідає за її втрату, знищення або пошкодження в межах її вартості лише в разі свого умислу або грубої необережності.	
Стаття 338. Набуття права власності на знахідку 1. Особа, яка знайшла загублену річ, набуває право власності на неї після спливу шести місяців з моменту заявлення про знахідку Національній поліції або органів місцевого самоврядування, якщо: 1) не буде встановлено власника або іншу особу, яка має право вимагати повернення загубленої речі; 2) власник або інша особа, яка має право вимагати повернення загубленої речі, не заявить про своє право на річ особі, яка її знайшла, Національній поліції або органів місцевого самоврядування. 2. Якщо особа, яка знайшла загублену річ, подасть органам місцевого самоврядування письмову заяву про відмову від набуття права власності на неї, ця річ переходить у власність територіальної громади. 3. Знайдені транспортні засоби передаються на зберігання Національній поліції, про що робиться оголошення в друкованих медіа. Якщо протягом шести місяців від дня опублікування цього оголошення власник або інша особа, яка має право вимагати повернення транспортного засобу, не будуть виявлені або вони не заявлять про свої права на транспортний засіб, Національна поліція має право продати його, а суму виторгу внести на спеціальний рахунок у банку. Якщо протягом трьох років колишній власник транспортного засобу не вимагатиме передання йому суми виторгу, ця сума переходить у власність територіальної громади, на території якої було знайдено транспортний засіб.	БЕЗ ЗМІН

Стаття 339. Право особи, яка знайшла загублену річ, на винагороду та відшкодування витрат, пов'язаних із знахідкою 1. Особа, яка знайшла загублену річ, має право вимагати від особи, якій вона повернута, або особи, яка набула право власності на неї, відшкодування необхідних витрат, пов'язаних із знахідкою (зберігання, розшук власника, продаж речі тощо). 2. Особа, яка знайшла загублену річ, має право вимагати від її власника (володільця) винагороду за знахідку в розмірі до двадцяти відсотків вартості речі. 3. Якщо власник (володілець) публічно обіцяв винагороду за знахідку, винагорода виплачується на умовах публічної обіцянки. 4. Право на одержання винагороди не виникає, якщо особа, яка знайшла загублену річ, не заявила про знахідку або вчинила спробу приховати її.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 340. Бездоглядна домашня тварина 1. Особа, яка затримала бездоглядну домашню тварину, зобов'язана негайно повідомити про це власника і повернути її. Якщо власник бездоглядної домашньої тварини або місце його перебування невідомі, особа, яка затримала тварину, зобов'язана протягом трьох днів заявити про це органів місцевого самоврядування, який вживає заходів щодо розшуку власника. 2. Особа, яка затримала бездоглядну домашню тварину, може на час розшуку власника залишити її у себе на утриманні та в користуванні або передати іншій особі, якщо ця особа може забезпечити утримання та догляд за твариною з дотриманням ветеринарних правил, або передати її органів місцевого самоврядування. 3. Особа, у якої залишена бездоглядна домашня тварина, відповідає за її загибель або пошкодження у межах її вартості лише у разі свого умислу або грубої необережності.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 341. Набуття права власності на бездоглядну домашню тварину 1. Якщо протягом шести місяців з моменту заявлення про затримання бездоглядної робочої або великої рогатої худоби і протягом двох місяців -	БЕЗ ЗМІН

щодо інших домашніх тварин не буде виявлено їхнього власника або він не заявить про своє право на них, право власності на ці тварини переходить до особи, у якої вони були на утриманні та в користуванні. 2. У разі відмови особи, у якої бездоглядна домашня тварина була на утриманні та в користуванні, від набуття права власності на неї ця тварина переходить у власність територіальної громади, на території якої її було виявлено.	
Стаття 342. Відшкодування витрат на утримання бездоглядної домашньої тварини та виплата винагороди 1. У разі повернення бездоглядної домашньої тварини власникові особа, яка затримала тварину, та особа, якій вона була передана на утримання та в користування, мають право на відшкодування витрат, пов'язаних з утриманням тварини, з вирахуванням вигод, здобутих від користування нею. 2. Особа, яка затримала бездоглядну домашню тварину, має право на винагороду відповідно до статті 339 цього Кодексу.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 343. Набуття права власності на скарб 1. Скарбом є закопані у землі чи приховані іншим способом гроші, валютні цінності, інші цінні речі, власник яких невідомий або за законом втратив на них право власності. 2. Особа, яка виявила скарб, набуває право власності на нього. Якщо скарб був прихований у майні, що належить на праві власності іншій особі, особа, яка виявила його, та власник майна, у якому скарб був прихований, набувають у рівних частках право спільної часткової власності на нього. 3. У разі виявлення скарбу особою, яка здійснювала розкопки чи пошук цінностей без згоди на це власника майна, в якому він був прихований, право власності на скарб набуває власник цього майна. 4. У разі виявлення скарбу, що становить культурну цінність відповідно до закону, право власності на нього набуває держава.	БЕЗ ЗМІН

Особа, яка виявила такий скарб, має право на одержання від держави винагороди у розмірі до двадцяти відсотків від його вартості на момент виявлення, якщо вона негайно повідомила Національній поліції або органів місцевого самоврядування про скарб і передала його відповідному державному органу або органу місцевого самоврядування. Якщо скарб, що становить культурну цінність, був виявлений у майні, що належить іншій особі, ця особа, а також особа, яка виявила скарб, мають право на винагороду у розмірі до десяти відсотків від вартості скарбу кожна. 5. Положення цієї статті не поширюються на осіб, які виявили скарб під час розкопок, пошуків, що проводилися відповідно до їхніх трудових або договірних обов'язків.	
Стаття 344. Набувальна давність 1. Особа, яка добросовісно заволоділа чужим майном і продовжує відкрито, безперервно володіти нерухомим майном протягом десяти років або рухомим майном - протягом п'яти років, набуває право власності на це майно (набувальна давність), якщо інше не встановлено цим Кодексом. Набуття права власності на земельну ділянку за набувальною давністю регулюється законом. Право власності на нерухоме майно, що підлягає державній реєстрації, виникає за набувальною давністю з моменту державної реєстрації. 2. Особа, яка заявляє про давність володіння, може приєднати до часу свого володіння увесь час, протягом якого цим майном володіла особа, чиїм спадкоємцем (правонаступником) вона є. 3. Якщо особа заволоділа майном на підставі договору з його власником, який після закінчення строку договору не пред'явив вимоги про його повернення, вона набуває право власності за набувальною давністю на нерухоме майно через п'ятнадцять, а на рухоме майно - через п'ять років з часу спливу позовної давності.	БЕЗ ЗМІН

Втрата не з своєї волі майна його володільцем не перериває набувальної давності у разі повернення майна протягом одного року або пред'явлення протягом цього строку позову про його витребування. 4. Право власності за набувальною давністю на нерухоме майно, транспортні засоби, цінні папери набувається за рішенням суду.	
Стаття 345. Набуття права власності у разі приватизації державного майна та майна, що є в комунальній власності 1. Фізична або юридична особа може набути право власності у разі приватизації державного майна та майна, що є в комунальній власності. У результаті придбання єдиного майнового комплексу державного (комунального) підприємства у процесі приватизації до покупця переходять всі його права та обов'язки. 2. Приватизація здійснюється у порядку, встановленому законом.	БЕЗ ЗМІН
Глава 25. ПРИПИНЕННЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ	БЕЗ ЗМІН
Стаття 346. Підстави припинення права власності 1. Право власності припиняється у разі: 1) відчуження власником свого майна; 2) відмови власника від права власності; 3) припинення права власності на майно, яке за законом не може належати цій особі; 4) знищення майна; 5) викупу пам'яток культурної спадщини; 6) примусового відчуження земельних ділянок приватної власності, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, з мотивів суспільної необхідності відповідно до закону; 8) звернення стягнення на майно за зобов'язаннями власника;	БЕЗ ЗМІН

9) реквізиції; 10) конфіскації; 11) припинення юридичної особи чи смерті власника; 12) визнання необґрунтованими активів та їх стягнення в дохід держави. 2. Право власності може бути припинене в інших випадках, встановлених законом.	
Стаття 347. Відмова від права власності 1. Особа може відмовитися від права власності на майно, заявивши про це або вчинивши інші дії, які свідчать про її відмову від права власності. 2. У разі відмови від права власності на майно, права на яке не підлягають державній реєстрації, право власності на нього припиняється з моменту вчинення дії, яка свідчить про таку відмову. 3. У разі відмови від права власності на майно, права на яке підлягають державній реєстрації, право власності на нього припиняється з моменту внесення за заявою власника відповідного запису до державного реєстру.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 348. Припинення права власності особи на майно, яке не може їй належати 1. Якщо з підстав, що не були заборонені законом, особа набула право власності на майно, яке за законом, який був прийнятий пізніше, не може їй належати, це майно має бути відчужене власником протягом строку, встановленого законом. Якщо майно не відчужене власником у встановлені законом строки, це майно з урахуванням його характеру і призначення за рішенням суду на підставі заяви відповідного органу державної влади підлягає примусовому продажу. У разі примусового продажу майна його колишньому власникові передається сума виторгу з вирахуванням витрат, пов'язаних з відчуженням майна.	БЕЗ ЗМІН

Якщо майно не було продане, воно за рішенням суду передається у власність держави. У цьому разі колишньому власникові майна виплачується сума, визначена за рішенням суду. 2. Якщо з підстав, що не були заборонені законом, особа набула право власності на майно, на набуття якого за законом, який був прийнятий пізніше, потрібен особливий дозвіл, а в його видачі цій особі було відмовлено, це майно підлягає відчуженню у порядку, встановленому частиною першою цієї статті.	
Стаття 349. Припинення права власності внаслідок знищення майна 1. Право власності на майно припиняється в разі його знищення.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 350. Викуп земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, приватної власності для суспільних потреб чи їх примусове відчуження з мотивів суспільної необхідності Викуп земельних ділянок, інших об'єктів нерухомого майна, що на них розміщені, приватної власності для суспільних потреб чи їх примусове відчуження з мотивів суспільної необхідності здійснюються в порядку, встановленому законом.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 351. Припинення права власності на нерухоме майно у зв'язку з викупом для суспільних потреб чи примусовим відчуженням з мотивів суспільної необхідності земельної ділянки, на якій воно розміщене 1. Право власності на житловий будинок, інші будівлі, споруди, багаторічні насадження може бути припинене за згодою власника у разі викупу земельної ділянки, на якій вони розміщені, для суспільних потреб чи за рішенням суду в разі її примусового відчуження з мотивів суспільної необхідності з обов'язковим попереднім і повним відшкодуванням їх вартості. 2. Особа, право власності якої підлягає припиненню, має право вимагати надання їй в межах території, на яку поширюються повноваження відповідного органу місцевого самоврядування або органу виконавчої влади, іншої земельної ділянки, вартість якої враховується при визначенні викупної ціни.	БЕЗ ЗМІН

3. У разі якщо власник земельної ділянки, що підлягає примусовому відчуженню з мотивів суспільної необхідності, є власником житлового будинку, інших будівель, споруд, багаторічних насаджень, що на ній розміщені, вимога про примусове відчуження земельної ділянки з мотивів суспільної необхідності розглядається разом із вимогою про припинення права власності на такі об'єкти. 4. У разі якщо власник земельної ділянки, що підлягає примусовому відчуженню з мотивів суспільної необхідності, не є власником житлового будинку, інших будівель, споруд, багаторічних насаджень, що на ній розміщені, питання про відчуження розглядається з кожним власником окремо. 5. До набрання законної сили рішенням суду про примусове відчуження земельної ділянки з мотивів суспільної необхідності власник має право на власний розсуд розпоряджатися житловим будинком, іншими будівлями, спорудами, багаторічними насадженнями, що розміщені на такій земельній ділянці. 6. Власник земельної ділянки в разі її відчуження на користь іншої особи зобов'язаний попередити таку особу про рішення, прийняте органом виконавчої влади чи органом місцевого самоврядування про викуп земельної ділянки, інших об'єктів нерухомого майна, що на ній розміщені, для суспільних потреб, та в десятиденний строк повідомити орган, що прийняв таке рішення, про відчуження земельної ділянки на користь іншої особи. Рішення про викуп земельної ділянки для суспільних потреб зберігає свою чинність для нового власника земельної ділянки.	
Стаття 352. Викуп пам'ятки культурної спадщини 1. Якщо в результаті дій або бездіяльності власника пам'ятки культурної спадщини їй загрожує пошкодження або знищення, відповідний орган охорони культурної спадщини робить власнику пам'ятки відповідне попередження. 2. Якщо власник пам'ятки культурної спадщини не вживе заходів щодо її збереження, зокрема у зв'язку з неможливістю створення необхідних для	БЕЗ ЗМІН

цього умов, суд за позовом відповідного органу охорони культурної спадщини може постановити рішення про її викуп. 3. У разі невідкладної необхідності забезпечення умов для збереження пам'ятки культурної спадщини позов про її викуп може бути пред'явлено без попередження. 4. Викуплена пам'ятка культурної спадщини переходить у власність держави. 5. Викупна ціна пам'ятки культурної спадщини визначається за згодою сторін, а в разі спору - судом.	
Стаття 353. Реквізиція 1. У разі стихійного лиха, аварії, епідемії, епізоотії та за інших надзвичайних обставин, з метою суспільної необхідності майно може бути примусово відчужене у власника на підставі та в порядку, встановлених законом, за умови попереднього і повного відшкодування його вартості (реквізиція). 2. В умовах воєнного або надзвичайного стану майно може бути примусово відчужене у власника з наступним повним відшкодуванням його вартості. 3. Реквізоване майно переходить у власність держави або знищується. 4. Оцінка, за якою попередньому власникові була відшкодована вартість реквізованого майна, може бути оскаржена до суду. 5. У разі реквізиції майна його попередній власник може вимагати взамін надання йому іншого майна, якщо це можливо. 6. Якщо після припинення надзвичайної обставини реквізоване майно збереглося, особа, якій воно належало, має право вимагати його повернення у судовому порядку. У разі повернення майна особі у неї поновлюється право власності на це майно, одночасно вона зобов'язується повернути грошову суму або річ, яка була нею одержана у зв'язку з реквізицією, з вирахуванням розумної плати за використання цього майна.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 354. Конфіскація	БЕЗ ЗМІН

1. До особи може бути застосовано позбавлення права власності на майно за рішенням суду як санкція за вчинення правопорушення (конфіскація) у випадках, встановлених законом. Конфісковане майно переходить у власність держави безоплатно, крім випадків, визначених законом. 2. Обсяг та порядок конфіскації майна встановлюються законом.	
Глава 26. ПРАВО СПІЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ	БЕЗ ЗМІН
Стаття 355. Поняття і види права спільної власності 1. Майно, що є у власності двох або більше осіб (співвласників), належить їм на праві спільної власності (спільне майно). 2. Майно може належати особам на праві спільної часткової або на праві спільної сумісної власності. 3. Право спільної власності виникає з підстав, не заборонених законом. 4. Спільна власність вважається частковою, якщо договором або законом не встановлена спільна сумісна власність на майно.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 356. Право спільної часткової власності 1. Власність двох чи більше осіб із визначенням часток кожного з них у праві власності є спільною частковою власністю. 2. Суб'єктами права спільної часткової власності можуть бути фізичні особи, юридичні особи, держава, територіальні громади.	БЕЗ ЗМІН
Стаття відсутня	Стаття 356-1. Спільне майно співвласників приміщень, машино-місць у будівлі або споруді 1. Власникам приміщень, машино-місць належать частки у праві спільної власності на спільне майно (частина 1 статті 356). Призначення майна для задоволення спільних потреб власників приміщень, машино-місць може впливати в тому числі з його розташування та призначення, визначених під час будівництва будівлі або споруди, або з рішення співвласників приміщень, машино-місць про набуття, створення або про формування спільного майна.

	2. До спільного майна відносяться, зокрема, допоміжні приміщення (наприклад, технічні поверхи, горища, технічні підвали, в яких є інженерні комунікації, що обслуговують більше ніж одне приміщення, машино-місця в цих будівлі або споруді), дахи, обмежуючі конструкції цих будівлі або споруди, механічне, електричне, санітарно-технічне й інше обладнання, яке знаходиться за межами або всередині приміщень, машино-місць та обслуговуюче більше одного приміщення, машино-місця. Особливості віднесення майна до спільного майна встановлюються законом. 3. У випадках, встановлених цим Кодексом та/або іншим законом, земельна ділянка з елементами для їх використання, також входить до складу належного власникам приміщень, машино-місць спільного користування і належить власникам приміщень, машино-місць на праві спільної часткової власності. 4. Якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом або не впливає із суті відносин, положення статті 382 глави 28 цього Кодексу застосовуються до спільного майна власників кімнат у комунальній квартирі.
Стаття 357. Визначення часток у праві спільної часткової власності 1. Частки у праві спільної часткової власності вважаються рівними, якщо інше не встановлено за домовленістю співвласників або законом. 2. Якщо розмір часток у праві спільної часткової власності не встановлений за домовленістю співвласників або законом, він визначається з урахуванням вкладу кожного з співвласників у придбання (виготовлення, спорудження) майна. 3. Співвласник має право на відповідне збільшення своєї частки у праві спільної часткової власності, якщо поліпшення спільного майна, які не можна відокремити, зроблені ним своїм коштом за згодою всіх співвласників, з додержанням встановленого порядку використання спільного майна. 4. Співвласник житлового будинку, іншої будівлі, споруди може зробити у встановленому законом порядку за свій рахунок добудову (прибудову) без згоди інших співвласників, якщо це не порушує їхніх прав. Така добудова	БЕЗ ЗМІН

(прибудова) є власністю співвласника, який її зробив, і не змінює розміру часток співвласників у праві спільної часткової власності. 5. Поліпшення спільного майна, які можна відокремити, є власністю того з співвласників, який їх зробив, якщо інше не встановлено домовленістю співвласників.	
Стаття 358. Здійснення права спільної часткової власності 1. Право спільної часткової власності здійснюється співвласниками за їхньою згодою. 2. Співвласники можуть домовитися про порядок володіння та користування майном, що є їхньою спільною частковою власністю. 3. Кожен із співвласників має право на надання йому у володіння та користування тієї частини спільного майна в натурі, яка відповідає його частці у праві спільної часткової власності. У разі неможливості цього він має право вимагати від інших співвласників, які володіють і користуються спільним майном, відповідної матеріальної компенсації. 4. Якщо договір між співвласниками про порядок володіння та користування спільним майном відповідно до їхніх часток у праві спільної часткової власності посвідчений нотаріально, він є обов'язковим і для особи, яка придбає згодом частку в праві спільної часткової власності на це майно.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 359. Плоди, продукція та доходи від використання майна, що є у спільній частковій власності 1. Плоди, продукція та доходи від використання майна, що є у спільній частковій власності, надходять до складу спільного майна і розподіляються між співвласниками відповідно до їхніх часток у праві спільної часткової власності, якщо інше не встановлено домовленістю між ними.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 360. Утримання майна, що є у спільній частковій власності 1. Співвласник відповідно до своєї частки у праві спільної часткової власності зобов'язаний брати участь у витратах на управління, утримання та збереження спільного майна, у сплаті податків, зборів (обов'язкових	БЕЗ ЗМІН

платежів), а також нести відповідальність перед третіми особами за зобов'язаннями, пов'язаними із спільним майном.	
Стаття 362. Переважне право купівлі частки у праві спільної часткової власності 1. У разі продажу частки у праві спільної часткової власності співвласник має переважне право перед іншими особами на її купівлю за ціною, оголошеною для продажу, та на інших рівних умовах, крім випадку продажу з публічних торгів. 2. Продавець частки у праві спільної часткової власності зобов'язаний письмово повідомити інших співвласників про намір продати свою частку, вказавши ціну та інші умови, на яких він її продає. Якщо інші співвласники відмовилися від здійснення переважного права купівлі чи не здійснять цього права щодо нерухомого майна протягом одного місяця, а щодо рухомого майна - протягом десяти днів від дня отримання ними повідомлення, продавець має право продати свою частку іншій особі. 3. Якщо бажання придбати частку у праві спільної часткової власності виявили кілька співвласників, продавець має право вибору покупця. 4. У разі продажу частки у праві спільної часткової власності з порушенням переважного права купівлі співвласник може пред'явити до суду позов про переведення на нього прав та обов'язків покупця. Одночасно позивач зобов'язаний внести на депозитний рахунок суду грошову суму, яку за договором повинен сплатити покупець. До таких вимог застосовується позовна давність в один рік. 5. Передача співвласником свого переважного права купівлі частки у праві спільної часткової власності іншій особі не допускається.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 363. Момент переходу частки у праві спільної часткової власності до набувача за договором	БЕЗ ЗМІН

1. Частка у праві спільної часткової власності переходить до набувача за договором з моменту укладення договору, якщо інше не встановлено домовленістю сторін. 2. Частка у праві спільної часткової власності за договором, який підлягає нотаріальному посвідченню та (або) державній реєстрації, переходить до набувача відповідно до статті 334 цього Кодексу.	
Стаття 364. Виділ частки із майна, що є у спільній частковій власності 1. Співвласник має право на виділ у натурі частки із майна, що є у спільній частковій власності. 2. Якщо виділ у натурі частки із спільного майна не допускається згідно із законом або є неможливим (частина друга статті 183 цього Кодексу), співвласник, який бажає виділу, має право на одержання від інших співвласників грошової або іншої матеріальної компенсації вартості його частки. Компенсація співвласникові може бути надана лише за його згодою. Право на частку у праві спільної часткової власності у співвласника, який отримав таку компенсацію, припиняється з дня її отримання. 3. У разі виділу співвласником у натурі частки із спільного майна для співвласника, який здійснив такий виділ, право спільної часткової власності на це майно припиняється. Така особа набуває право власності на виділене майно, і у випадку, встановленому законом, таке право підлягає державній реєстрації. 4. Договір про виділ у натурі частки з нерухомого спільного майна укладається у письмовій формі і підлягає нотаріальному посвідченню.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 365. Припинення права на частку у спільному майні за вимогою інших співвласників 1. Право особи на частку у спільному майні може бути припинене за рішенням суду на підставі позову інших співвласників, якщо: 1) частка є незначною і не може бути виділена в натурі;	БЕЗ ЗМІН

2) річ є неподільною; 3) спільне володіння і користування майном є неможливим; 4) таке припинення не завдасть істотної шкоди інтересам співвласника та членам його сім'ї. 2. Суд постановляє рішення про припинення права особи на частку у спільному майні за умови попереднього внесення позивачем вартості цієї частки на депозитний рахунок суду.	
Стаття 366. Звернення стягнення на частку у майні, що є у спільній частковій власності 1. Кредитор співвласника майна, що є у спільній частковій власності, у разі недостатності у нього іншого майна, на яке може бути звернене стягнення, може пред'явити позов про виділ частки із спільного майна в натурі для звернення стягнення на неї. Якщо виділ в натурі частки із спільного майна має наслідком зміну його призначення або проти цього заперечують інші співвласники, спір вирішується судом. 2. У разі неможливості виділу в натурі частки із спільного майна або заперечення інших співвласників проти такого виділу кредитор має право вимагати продажу боржником своєї частки у праві спільної часткової власності з направленням суми виторгу на погашення боргу. У разі відмови боржника від продажу своєї частки у праві спільної часткової власності або відмови інших співвласників від придбання частки боржника кредитор має право вимагати продажу цієї частки з публічних торгів або переведення на нього прав та обов'язків співвласника-боржника, з проведенням відповідного перерахунку.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 367. Поділ майна, що є у спільній частковій власності 1. Майно, що є у спільній частковій власності, може бути поділене в натурі між співвласниками за домовленістю між ними.	БЕЗ ЗМІН

2. У разі поділу спільного майна між співвласниками право спільної часткової власності на нього припиняється. 3. Договір про поділ нерухомого майна, що є у спільній частковій власності, укладається у письмовій формі і підлягає нотаріальному посвідченню.	
Стаття 368. Право спільної сумісної власності 1. Спільна власність двох або більше осіб без визначення часток кожного з них у праві власності є спільною сумісною власністю. 2. Суб'єктами права спільної сумісної власності можуть бути фізичні особи, юридичні особи, а також держава, територіальні громади, якщо інше не встановлено законом. 3. Майно, набуте подружжям за час шлюбу, є їхньою спільною сумісною власністю, якщо інше не встановлено договором або законом. 4. Майно, набуте в результаті спільної праці та за спільні грошові кошти членів сім'ї, є їхньою спільною сумісною власністю, якщо інше не встановлено договором, укладеним у письмовій формі.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 369. Здійснення права спільної сумісної власності 1. Співвласники майна, що є у спільній сумісній власності, володіють і користуються ним спільно, якщо інше не встановлено домовленістю між ними. 2. Розпорядження майном, що є у спільній сумісній власності, здійснюється за згодою всіх співвласників, якщо інше не встановлено законом. У разі вчинення одним із співвласників правочину щодо розпорядження спільним майном вважається, що він вчинений за згодою всіх співвласників, якщо інше не встановлено законом. Згода співвласників на вчинення правочину щодо розпорядження спільним майном, який підлягає нотаріальному посвідченню та (або) державній реєстрації, має бути висловлена письмово і нотаріально посвідчена. 3. Співвласники мають право уповноважити одного з них на вчинення правочинів щодо розпорядження спільним майном.	БЕЗ ЗМІН

4. Правочин щодо розпорядження спільним майном, вчинений одним із співвласників, може бути визнаний судом недійсним за позовом іншого співвласника у разі відсутності у співвласника, який вчинив правочин, необхідних повноважень.	
Стаття 370. Виділ частки із майна, що є у спільній сумісній власності 1. Співвласники мають право на виділ у натурі частки із майна, що є у спільній сумісній власності, крім випадків, установлених законом. 2. У разі виділу частки із майна, що є у спільній сумісній власності, вважається, що частки кожного із співвласників у праві спільної сумісної власності є рівними, якщо інше не встановлено домовленістю між ними, законом або рішенням суду. 3. Виділ частки із майна, що є у спільній сумісній власності, здійснюється у порядку, встановленому статтею 364 цього Кодексу.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 371. Звернення стягнення на частку майна, що є у спільній сумісній власності 1. Кредитор співвласника майна, що є у спільній сумісній власності, у разі недостатності у нього іншого майна, на яке може бути звернене стягнення, може пред'явити позов про виділ частки із спільного майна в натурі для звернення стягнення на неї, крім випадків, установлених законом. 2. Виділ частки із майна, що є у спільній сумісній власності, для звернення стягнення на неї здійснюється у порядку, встановленому статтею 366 цього Кодексу.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 372. Поділ майна, що є у спільній сумісній власності 1. Майно, що є у спільній сумісній власності, може бути поділене між співвласниками за домовленістю між ними, крім випадків, установлених законом. 2. У разі поділу майна, що є у спільній сумісній власності, вважається, що частки співвласників у праві спільної сумісної власності є рівними, якщо інше не встановлено домовленістю між ними або законом.	БЕЗ ЗМІН

За рішенням суду частка співвласника може бути збільшена або зменшена з урахуванням обставин, які мають істотне значення. 3. У разі поділу майна між співвласниками право спільної сумісної власності на нього припиняється. 4. Договір про поділ нерухомого майна, що є у спільній сумісній власності, укладається у письмовій формі і підлягає нотаріальному посвідченню.	
Глава 27. ПРАВО ВЛАСНОСТІ НА ЗЕМЛЮ (ЗЕМЕЛЬНУ ДІЛЯНКУ)	БЕЗ ЗМІН
Стаття 373. Земля (земельна ділянка) як об'єкт права власності 1. Земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави. 2. Право власності на землю гарантується Конституцією України. Право власності на землю (земельну ділянку) набувається і здійснюється відповідно до закону. 3. Право власності на земельну ділянку поширюється на поверхневий (грунтовий) шар у межах цієї ділянки, на водні об'єкти, ліси, багаторічні насадження, які на ній знаходяться, а також на простір, що є над і під поверхнею ділянки, висотою та глибиною, які необхідні для зведення житлових, виробничих та інших будівель і споруд. 4. Власник земельної ділянки має право використовувати її на свій розсуд відповідно до її цільового призначення. 5. Власник земельної ділянки може використовувати на свій розсуд все, що знаходиться над і під поверхнею цієї ділянки, якщо інше не встановлено законом та якщо це не порушує прав інших осіб.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 374. Суб'єкти права власності на землю (земельну ділянку) 1. Суб'єктами права власності на землю (земельну ділянку) є фізичні особи, юридичні особи, держава, територіальні громади. 2. Іноземці, особи без громадянства можуть набувати право власності на землю (земельні ділянки) відповідно до закону.	БЕЗ ЗМІН

3. Іноземні юридичні особи, іноземні держави та міжнародні організації можуть бути суб'єктами права власності на землю (земельну ділянку) у випадках, встановлених законом. 4. Права та обов'язки суб'єктів права власності на землю (земельну ділянку) встановлюються законом.	
Стаття 375. Право власника на забудову земельної ділянки 1. Власник земельної ділянки має право зводити на ній будівлі та споруди, створювати закриті водойми, здійснювати перебудову, а також дозволяти будівництво на своїй ділянці іншим особам. 2. Власник земельної ділянки набуває право власності на зведені ним будівлі, споруди та інше нерухоме майно. 3. Право власника на забудову здійснюється ним за умови додержання архітектурних, будівельних, санітарних, екологічних та інших норм і правил, а також за умови використання земельної ділянки за її цільовим призначенням. 4. Правові наслідки самочинної забудови, здійсненої власником на його земельній ділянці, встановлюються статтею 376 цього Кодексу.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 376. Самочинне будівництво 1. Житловий будинок, будівля, споруда, інше нерухоме майно вважаються самочинним будівництвом, якщо вони збудовані або будуються на земельній ділянці, що не була відведена для цієї мети, або без відповідного документа, який дає право виконувати будівельні роботи чи належно затвердженого проекту, або з істотними порушеннями будівельних норм і правил. 2. Особа, яка здійснила або здійснює самочинне будівництво нерухомого майна, не набуває права власності на нього. 3. Право власності на самочинно збудоване нерухоме майно може бути за рішенням суду визнане за особою, яка здійснила самочинне будівництво на земельній ділянці, що не була їй відведена для цієї мети, за умови надання	БЕЗ ЗМІН

земельної ділянки у встановленому порядку особі під уже збудоване нерухоме майно. 4. Якщо власник (користувач) земельної ділянки заперечує проти визнання права власності на нерухоме майно за особою, яка здійснила (здійснює) самочинне будівництво на його земельній ділянці, або якщо це порушує права інших осіб, майно підлягає знесенню особою, яка здійснила (здійснює) самочинне будівництво, або за її рахунок. 5. На вимогу власника (користувача) земельної ділянки суд може визнати за ним право власності на нерухоме майно, яке самочинно збудоване на ній, якщо це не порушує права інших осіб. 6. Особа, яка здійснила самочинне будівництво, має право на відшкодування витрат на будівництво, якщо право власності на нерухоме майно визнано за власником (користувачем) земельної ділянки, на якій воно розміщене. 7. У разі істотного відхилення від проекту, що суперечить суспільним інтересам або порушує права інших осіб, істотного порушення будівельних норм і правил суд за позовом відповідного органу державної влади або органу місцевого самоврядування може постановити рішення, яким зобов'язати особу, яка здійснила (здійснює) будівництво, провести відповідну перебудову. Якщо проведення такої перебудови є неможливим або особа, яка здійснила (здійснює) будівництво, відмовляється від її проведення, таке нерухоме майно за рішенням суду підлягає знесенню за рахунок особи, яка здійснила (здійснює) будівництво. Особа, яка здійснила (здійснює) самочинне будівництво, зобов'язана відшкодувати витрати, пов'язані з приведенням земельної ділянки до попереднього стану.	
Стаття 377. Перехід права на земельну ділянку у разі набуття права власності на об'єкт нерухомого майна (житловий будинок (крім багатоквартирного), іншу будівлю або споруду), об'єкт незавершеного будівництва, що розміщені на ній 1. До особи, яка набула право власності на об'єкт нерухомого майна (житловий будинок (крім багатоквартирного), іншу будівлю або споруду), об'єкт незавершеного будівництва, право власності на який зареєстровано у	БЕЗ ЗМІН

визначеному законом порядку, або частку у праві спільної власності на такий об'єкт, одночасно переходить право власності (частка у праві спільної власності) або право користування земельною ділянкою, на якій розміщений такий об'єкт, без зміни її цільового призначення в обсязі та на умовах, встановлених для відчужувача (попереднього власника) такого об'єкта, у порядку та на умовах, визначених Земельним кодексом України. Істотною умовою договору, який передбачає перехід права власності на об'єкт нерухомого майна (житловий будинок (крім багатоквартирного), іншу будівлю або споруду), об'єкт незавершеного будівництва, який розміщений на земельній ділянці і перебуває у власності відчужувача, є умова щодо одночасного переходу права власності на таку земельну ділянку (частку у праві спільної власності на неї) від відчужувача (попереднього власника) відповідного об'єкта до набувача такого об'єкта.	
Стаття відсутня	Стаття 377-1. Набуття права власності на природно створювану земельну ділянку 1. Прирощення земельних ділянок до берегів водойм належать власнику прибережної земельної ділянки лише у випадку їх поступового утворення (allusio). Власник прибережної земельної ділянки набуває також земельну ділянку, яка залишена водоймами, що поступово відійшли від відповідного берега. 2. Власник земельної ділянки, яка оточена ставками, озерами, каналами або іншими такими водоймами, не стає власником земельних ділянок, які виникли внаслідок тимчасового зменшення рівня цих водойм нище рівня спуску. Власник цих водойм не набуває будь-яке право щодо земельної ділянки, яка затоплюється внаслідок тимчасових розливів. 3. Власник земельної ділянки, від якої водойми раптово відокремили частину берегу, приєднавши його до ділянки іншої особи, не втрачає права власності на відокремлену частину за умови її витребування протягом одного року з дня вступу у володіння власника ділянки, до якої приєдналася ця частина.

	4. Якщо водойма, яка створила новий рукав, оточує земельну ділянку власника прибережної ділянки, останній залишається власником створеного такого чином острова.
Стаття відсутня	Стаття 377-2. Набуття права власності на штучно створену земельну ділянку 1. Право власності на штучно створену земельну ділянку набувається внаслідок наміву, відриву, відсипки ґрунту, відливу води, днопоглиблювальних робіт, використання інших технологій або настання антропогенних подій та набувається відповідно до цього Кодексу та/або закону. 2. Право власності на штучно створену земельну ділянку набувається: 1) Державою Україна у випадку, якщо спорудження штучно створеної земельної ділянки здійснено за рахунок коштів державного бюджету; 2) територіальною громадою (територіальними громадами) у випадку, якщо спорудження штучно створеної земельної ділянки здійснено за рахунок коштів місцевого (комунального) бюджету; 3) фізичною особою або юридичною особою у випадку, якщо спорудження штучно створеної земельної ділянки здійснено такими особами на підставі укладеного з ними договору підряду, за винятком випадків, якщо вона створена на підставі концесійного договору; 4) Державою Україна у випадку, якщо спорудження штучно створеної земельної ділянки здійснено відповідно до рішення про створення морського порту або розширення території морського порту на підставі концесійного договору. Якщо штучно створена земельна ділянка є гідротехнічною спорудою, то право власності на неї набувається внаслідок введення її в експлуатацію окремо або у складі комплексу гідротехнічних споруд. 3. Право власності на штучно створену земельну ділянку внаслідок відливу набувається власником водойми або її частини, на якій відбувся відлив.

	Особливості прав іноземних громадян, осіб без громадянства, іноземних юридичних осіб на набуття у власність штучно створених земельних ділянок встановлюються законом. 4. Право власності на штучно створену земельну ділянку виникає з моменту його державної реєстрації у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом. До державної реєстрації права власності на штучно створену земельну ділянку особа вважається власником матеріалів, обладнання тощо, які були використані під час її спорудження, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом. 5. Штучно створена земельна ділянка вважається самочинним створенням штучно створеної земельної ділянки, якщо вона створена на водоймі або на земельній ділянці, що не була відведена для цієї мети, або без відповідного документа, який дає право виконувати будівельні роботи або належно затвердженого проекту, або з істотними порушеннями будівельних норм і правил. Особа, яка здійснила або здійснює самочинне створення штучно створеної земельної ділянки, не набуває права власності на неї. До відносин самочинного створення штучно створеної земельної ділянки застосовуються положення частин 3–7 статті 376 цього Кодексу (Самочинне будівництво). 6. Власник штучно створеної земельної ділянки може використовувати її на свій розсуд відповідно до цільового призначення. 7. Утримання та експлуатація штучно створеної земельної ділянки здійснюється відповідно до цього Кодексу з урахуванням особливостей, встановлених для цих земельних ділянок законодавством про містобудівну діяльність. У випадку переходу права власності на штучно створені земельні ділянки до нових його набувачів переходять обов'язки з утримання та експлуатації таких земельних ділянок.
Стаття 378. Припинення права власності на земельну ділянку 1. Право власності особи на земельну ділянку може бути припинене за рішенням суду у випадках, встановлених законом.	БЕЗ ЗМІН

Глава 28. ПРАВО ВЛАСНОСТІ НА ЖИТЛО	БЕЗ ЗМІН
Стаття 379. Поняття житла 1. Житлом фізичної особи є житловий будинок, квартира, інше жиле приміщення, призначені та придатні для постійного або тимчасового проживання в них.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 380. Житловий будинок як об'єкт права власності 1. Житловим будинком є будівля капітального типу, споруджена з дотриманням вимог, встановлених законом, іншими нормативно-правовими актами, і призначена для постійного у ній проживання.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 381. Садиба як об'єкт права власності 1. Садибою є земельна ділянка разом з розташованими на ній житловим будинком, господарсько-побутовими будівлями, наземними і підземними комунікаціями, багаторічними насадженнями. 2. У разі відчуження житлового будинку вважається, що відчужується вся садиба, якщо інше не встановлено договором або законом.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 382. Квартира як об'єкт права власності 1. Квартирою є ізольоване помешкання в житловому будинку, призначене та придатне для постійного у ньому проживання. 2. Усі власники квартир та нежитлових приміщень у багатоквартирному будинку є співвласниками на праві спільної сумісної власності спільного майна багатоквартирного будинку. Спільним майном багатоквартирного будинку є приміщення загального користування (у тому числі допоміжні), несучі, огорожувальні та несуче-огорожувальні конструкції будинку, механічне, електричне, сантехнічне та інше обладнання всередині або за межами будинку, яке обслуговує більше одного житлового або нежитлового приміщення, а також будівлі і споруди, які призначені для задоволення потреб усіх співвласників багатоквартирного будинку та розташовані на прибудинковій території, а також права на земельну ділянку, на якій	БЕЗ ЗМІН

розташований багатоквартирний будинок та його прибудинкова територія, у разі державної реєстрації таких прав.	
Стаття 383. Права власника житлового будинку, квартири 1. Власник житлового будинку, квартири має право використовувати помешкання для власного проживання, проживання членів своєї сім'ї, інших осіб і не має права використовувати його для промислового виробництва. 2. Власник квартири може на свій розсуд здійснювати ремонт і зміни у квартирі, наданій йому для використання як єдиного цілого, - за умови, що ці зміни не призведуть до порушень прав власників інших квартир та нежитлових приміщень у багатоквартирному будинку та не порушать санітарно-технічних вимог і правил експлуатації будинку.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 384. Права житлово-будівельного (житлового) кооперативу та їх членів на квартиру в будинку кооперативу 1. Усі власники (співвласники) квартир та нежитлових приміщень у будинку, спорудженому або придбаному житлово-будівельним (житловим) кооперативом, є співвласниками на праві спільної сумісної власності спільного майна такого будинку. Спільним майном будинку кооперативу є приміщення загального користування (у тому числі допоміжні), несучі, огорожувальні та несуче-огорожувальні конструкції будинку, механічне, електричне, сантехнічне та інше обладнання всередині або за межами будинку кооперативу, яке обслуговує більше одного житлового або нежитлового приміщення, будівлі і споруди, які призначені для задоволення потреб усіх співвласників будинку кооперативу та розташовані на прибудинковій території, а також права на земельну ділянку, на якій розташований будинок кооперативу та його прибудинкова територія, з моменту державної реєстрації таких прав відповідно до закону. 2. Член житлово-будівельного (житлового) кооперативу має право володіння і користування, а за згодою кооперативу - і розпорядження квартирою, яку він займає в будинку кооперативу, якщо він не викупив її.	БЕЗ ЗМІН

3. У разі викупу квартири член житлово-будівельного (житлового) кооперативу стає її власником. 4. Управління спільним майном будинку кооперативу здійснюється його співвласниками (незалежно від членства в кооперативі) відповідно до закону. Установчі документи кооперативу не можуть включати норми, які обмежують визначені законом права співвласників будинку кооперативу. Положення установчих документів кооперативу, що обмежують визначені законом права співвласників будинку кооперативу, є нікчемними.	
Стаття 385. Об'єднання співвласників багатоквартирного будинку 1. Власники квартир та нежитлових приміщень у багатоквартирному будинку (будинках) для забезпечення експлуатації такого будинку (будинків), користування квартирами та нежитловими приміщеннями та управління, утримання і використання спільного майна багатоквартирного будинку (будинків) можуть створювати об'єднання співвласників багатоквартирного будинку (будинків). Таке об'єднання є юридичною особою, що створюється та діє відповідно до закону та статуту. 2. Об'єднання власників квартир, житлових будинків є юридичною особою, яка створюється та діє відповідно до статуту та закону.	БЕЗ ЗМІН
Глава відсутня	Глава 28-1. ПРАВО ПЕРІОДИЧНОЇ ВЛАСНОСТІ
Стаття відсутня	Стаття 385-1. Поняття права періодичної власності 1. Право періодичної власності є правом власності кількох осіб, яке передбачає послідовне та повторне виключне володіння та користування річчю у визначені, однакові або неоднакові, періоди часу. Кожен власник має індивідуальне (роздільне) право періодичної власності на цю річ. 2. Положення цієї глави не застосовуються у випадку, якщо річ належить на праві спільної власності, а співвласники домовилися про спосіб користування спільною річчю у визначені періоди часу, а також якщо річ належить на підставі договірної зобов'язання щодо надання кільком

	особам послуг з послідовного та повторного виключного володіння та користування річчю у визначені періоди часу. 3. Правові положення про спільну власність можуть застосовуватися до права періодичної власності, якщо це передбачено цим Кодексом та/або законом, або договором і не суперечить положенням цієї глави.
Стаття відсутня	Стаття 385-2. Об'єкт права періодичної власності 1. Об'єктом права періодичної власності є нерухомі та/або рухомі речі туристичного призначення, якщо інше не встановлено законом або не впливає із суті правовідносин.
Стаття відсутня	Стаття 385-3. Момент виникнення права періодичної власності 1. Право періодичної власності на рухоме майно виникає з моменту передання речі, якщо інше не встановлено договором або законом. Право періодичної власності на нерухоме майно підлягає державній реєстрації в державному реєстрі речевих прав на нерухоме майно і виникає з моменту такої реєстрації. 2. Під час державної реєстрації права періодичної власності на нерухоме майно істотні умови договору про встановлення права періодичної власності підлягають внесенню до державного реєстру речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень.
Стаття відсутня	Стаття 385-4. Встановлення права періодичної власності 1. Право періодичної власності виникає на підставі договору про встановлення права періодичної власності. 2. За договором про встановлення права періодичної власності відчужувач передає або зобов'язується передати в майбутньому набувачеві річ у власність. 3. Якщо інше не передбачено цим Кодексом та/або законом, істотною умовою договору про встановлення права періодичної власності є визначений період часу, який надається власнику на підставі набутої частки виключного володіння та користування річчю. Період часу виражається

	посиланням на перший та останній день і місяць виключного володіння та користування річчю. 4. Якщо договором про встановлення права періодичної власності передбачено, що набувач права періодичної власності передає річ у власність набувача періодичної власності за плату, до відносин сторін щодо передання речі застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, а якщо річ передається безоплатно, – положення про договір дарування, якщо це не суперечить суті договору про набуття права періодичної власності. 5. Договір про встановлення права періодичної власності укладається у письмовій формі.
Стаття відсутня	Стаття 385-5. Дійсність правочинів, вчинених власником 1. Будь-який власник речі, яка належить йому на праві періодичної власності, має право вчиняти відповідно до закону правочини зі зберігання, управління та розпорядження щодо належного йому права періодичної власності. Інші власники, які мають виключне право володіння та користуватися цією річчю в інший період часу, не мають переважного права купівлі-продажу на підставі закону. 2. Правочини з управління або розпорядження, предметом яких є частка права періодичної власності, яка належить іншому власнику, є недійсними в частині, в якій встановлюються або передаються права, що стосуються цієї частки.
Стаття відсутня	Стаття 385-6. Права та обов’язки власників 1. Кожен власник речі, на яку встановлено право періодичної власності, зобов’язаний вчиняти всі правочини зі зберігання речі таким чином, щоб не перешкоджати або не ускладнювати здійснення прав інших власників, які мають виключне право володіти та користуватися цією річчю в інший період часу. Власник, який здійснює необхідні витрати на значний ремонт, має право на їх компенсацію пропорційно вартості прав інших власників на цю річ. 2. Правочини, внаслідок яких повністю або частково споживається суть речі, можуть здійснюватися лише за згодою інших власників. 3. Після закінчення визначеного періоду часу власник повинен передати річ іншому власнику, уповноваженому володіти та користуватися цією річчю у наступний період часу. 4. Власники мають право укласти договір управління річчю, щодо якої встановлено право періодичної власності. Умова в договорі управління

	рiччю, яка передбачає, що набувач права перiодичної власності, яке передбачає частку виключного володіння та користування рiччю, автоматично приєднується до договору управління замість особи, яка передала право перiодичної власності з відповідною часткою, створює правові наслідки лише з моменту, коли право перiодичної власності за цим договором зареєстровано в державному реєстрі речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень.
Стаття відсутня	Стаття 385-7. Відшкодування шкоди і примусовий викуп права перiодичної власності 1. Власник відшкодовує шкоду, завдану внаслідок порушення ним обов'язків щодо здійснення права перiодичної власності, передбачених цією главою або які впливають із суті правовідносин. 2. Якщо один із власників істотно порушує обов'язки здійснення права перiодичної власності, його право власності може бути примусово викуплено на підставі рішення суду за вимогою потерпілого власника, який має виключне право володіти та користуватися цією рiччю в інший період часу. 3. Особа може бути звільнена від обов'язку відшкодувати завдані збитки, якщо один із інших власників або третя особа купує належну особі річ, право перiодичної власності на яку припинено на підставі рішення суду.
Стаття відсутня	Стаття 385-8. Припинення права перiодичної власності 1. Право перiодичної власності припиняється внаслідок припинення існування речі, щодо якої встановлено право перiодичної власності, на підставі придбання однією особою права власності, що охоплює всі часові частки володіння та користування цією рiччю, а також в інших випадках, встановлених законом. 2. Власник не має права вимагати поділу речі, яка належить йому на праві перiодичної власності, якщо власники, які мають всі часові частки володіння та користування нею, не погодилися про інше відповідно до договору. Право власника вимагати поділу речі стає протиставним третім особам внаслідок внесення відмітки про нього до державного реєстру речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень.
Глава 29. ЗАХИСТ ПРАВА ВЛАСНОСТІ	БЕЗ ЗМІН
Стаття 386. Засади захисту права власності	Стаття 386. Засади захисту права власності 1. Власник має право на захист права власності відповідно до положень глави 22-7 цього Кодексу.

1. Держава забезпечує рівний захист прав усіх суб'єктів права власності. 2. Власник, який має підстави передбачати можливість порушення свого права власності іншою особою, може звернутися до суду з вимогою про заборону вчинення нею дій, які можуть порушити його право, або з вимогою про вчинення певних дій для запобігання такому порушенню. 3. Власник, права якого порушені, має право на відшкодування завданої йому майнової та моральної шкоди.	
Стаття 387. Право власника на витребування майна із чужого незаконного володіння 1. Власник має право витребувати своє майно від особи, яка незаконно, без відповідної правової підстави заволоділа ним.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 388. Право власника на витребування майна від добросовісного набувача 1. Якщо майно за відплатним договором придбане в особи, яка не мала права його відчужувати, про що набувач не знав і не міг знати (добросовісний набувач), власник має право витребувати це майно від набувача лише у разі, якщо майно: 1) було загублене власником або особою, якій він передав майно у володіння; 2) було викрадене у власника або особи, якій він передав майно у володіння; 3) вибуло з володіння власника або особи, якій він передав майно у володіння, не з їхньої волі іншим шляхом. 2. Майно не може бути витребувано від добросовісного набувача, якщо: 1) воно було продане або передане у власність у порядку, встановленому для виконання судових рішень; 2) воно було продане такому набувачеві на електронному аукціоні у порядку, встановленому для приватизації державного та комунального майна.	БЕЗ ЗМІН

3. Держава, територіальна громада, крім випадків, передбачених частиною другою цієї статті, також не може витребувати майно від добросовісного набувача на свою користь, якщо:

1) з моменту реєстрації у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно права власності першого набувача на нерухоме майно, передане такому набувачеві з державної або комунальної власності у приватну власність, незалежно від виду такого майна, минуло більше десяти років;

2) з дати передачі першому набувачеві з державної або комунальної власності у приватну власність нерухомого майна, щодо якого на момент такої передачі законодавством не була встановлена необхідність державної реєстрації правочину або реєстрації права власності, минуло більше десяти років.

Зміна першого та подальших набувачів не змінює порядку обчислення та перебігу граничного строку для витребування майна, передбаченого цією частиною.

Дія положень цієї частини не поширюється на випадки, якщо майно на момент вибуття з володіння держави або територіальної громади належало:

а) до об'єктів критичної інфраструктури;

б) до об'єктів державної власності, що мають стратегічне значення для економіки і безпеки держави;

в) до об'єктів та земель оборони;

г) до об'єктів або територій природно-заповідного фонду, за умови наявності підтвердних документів про статус таких об'єктів (територій) на момент вибуття з володіння;

г) до гідротехнічних споруд, за умови наявності підтвердних документів про статус таких об'єктів на момент вибуття з володіння;

д) до пам'яток культурної спадщини, які не підлягали приватизації.

4. Якщо майно було набуто безвідплатно в особи, яка не мала права його відчужувати, власник має право витребувати його від добросовісного набувача у всіх випадках.	
Стаття 389. Витребування грошей та цінних паперів 1. Гроші, а також цінні папери на пред'явника, що існують у паперовій формі, не можуть бути витребувані від добросовісного набувача.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 390. Розрахунки при витребуванні майна із чужого незаконного володіння 1. Власник майна має право вимагати від особи, яка знала або могла знати, що вона володіє майном незаконно (недобросовісного набувача), передання усіх доходів від майна, які вона одержала або могла одержати за весь час володіння ним. 2. Власник майна має право вимагати від добросовісного набувача передання усіх доходів від майна, які він одержав або міг одержати з моменту, коли дізнався чи міг дізнатися про незаконність володіння ним, або з моменту, коли йому було вручено повістку до суду у справі за позовом власника про витребування майна. 3. Добросовісний або недобросовісний набувач (володілець) має право вимагати від власника майна відшкодування необхідних витрат на утримання, збереження майна, здійснених ним з часу, з якого власникові належить право на повернення майна або передання доходів. 4. Добросовісний набувач (володілець) має право залишити собі здійснені ним поліпшення майна, якщо вони можуть бути відокремлені від майна без завдання йому шкоди. Якщо поліпшення не можуть бути відокремлені від майна, добросовісний набувач (володілець) має право на відшкодування здійснених витрат у сумі, на яку збільшилася його вартість. 5. Суд одночасно із задоволенням позову органу державної влади, органу місцевого самоврядування або прокурора про витребування нерухомого майна від добросовісного набувача на користь держави чи територіальної громади вирішує питання про здійснення органом державної влади або	БЕЗ ЗМІН

органом місцевого самоврядування компенсації вартості такого майна добросовісному набувачеві. Суд постановляє рішення про витребування нерухомого майна від добросовісного набувача на користь держави чи територіальної громади, за умови попереднього внесення органом державної влади, органом місцевого самоврядування або прокурором вартості такого майна на депозитний рахунок суду. Перерахування грошових коштів як компенсації вартості нерухомого майна з депозитного рахунку суду здійснюється без пред'явлення добросовісним набувачем окремого позову до держави чи територіальної громади. Держава чи територіальна громада, яка на підставі рішення суду компенсувала добросовісному набувачеві вартість майна, набуває право вимоги про стягнення виплачених грошових коштів як компенсації вартості майна до особи, з вини якої таке майно незаконно вибуло з володіння власника. Порядок компенсації, передбачений цією частиною, не застосовується щодо об'єктів приватизації, визначених Законом України "Про приватизацію державного житлового фонду". Для цілей цієї статті під вартістю майна розуміється вартість майна, оцінка (експертно-грошова оцінка земельної ділянки) якого здійснена в порядку, визначеному законом, чинна на дату подання позовної заяви.	
Стаття 391. Захист права власності власника майна 1. Власник майна має право вимагати усунення перешкод у здійсненні ним права користування та розпоряджання своїм майном. 2. Якщо органом державної влади або органом місцевого самоврядування, незалежно від того, чи мав такий орган відповідні повноваження, вчинялися будь-які дії, спрямовані на відчуження майна, в результаті яких набувачем такого майна став суб'єкт права приватної власності, спори щодо володіння та/або розпоряджання, та/або користування таким майном відповідним органом державної влади або органом місцевого самоврядування вирішуються на підставі статей 387 і 388 цього Кодексу.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 392. Визнання права власності	БЕЗ ЗМІН

1. Власник майна може пред'явити позов про визнання його права власності, якщо це право оспорується або не визнається іншою особою, а також у разі втрати ним документа, який засвідчує його право власності.	
Стаття 393. Визнання незаконним правового акта, що порушує право власності 1. Правовий акт органу державної влади, органу влади Автономної Республіки Крим або органу місцевого самоврядування, який не відповідає законові і порушує права власника, за позовом власника майна визнається судом незаконним та скасовується. 2. Якщо інше не встановлено законом, власник майна, права якого порушені внаслідок видання правового акта органом державної влади, органом влади Автономної Республіки Крим або органом місцевого самоврядування, має право вимагати відновлення того становища, яке існувало до видання цього акта. У разі неможливості відновлення попереднього становища власник має право на відшкодування майнової та моральної шкоди.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 394. Відшкодування шкоди, завданої власникові земельної ділянки, житлового будинку, інших будівель у зв'язку із зниженням їх цінності 1. Власник земельної ділянки, житлового будинку, інших будівель має право на компенсацію у зв'язку із зниженням цінності цих об'єктів у результаті діяльності, що призвела до зниження рівня екологічної, шумової захищеності території, погіршення природних властивостей землі.	БЕЗ ЗМІН
Глава відсутня	Глава 29-1. ФІДУЦІАРНИЙ ФОНД
Стаття відсутня	Стаття 394-1. Поняття фідучіарного фонду 1. Фідучіарний фонд – це правовідносини, за якими засновник передає одну або кілька речей та/або інше майно (фідучіарне майно) одному або кільком управителям, які зобов'язуються управляти та розпоряджатися цим майном, відокремленим від свого власного майна, діють із певною метою та в інтересах одного або кількох вигодонабувачів відповідно до умов створення фідучіарного фонду. 2. Створення фідучіарного фонду встановлює фідучіарне право власності або право фідучіарного управління або право фідучіарної вимоги

	управителя на фідуціарне майно, яке управитель зобов'язаний прийняти та управляти ним. 3. Права, що впливають із фідуціарного права власності, права фідуціарного управління, права фідуціарної вимоги щодо майна фідуціарного фонду, здійснюються управителем від свого імені та за рахунок фідуціарного фонду. Майно фідуціарного фонду не належить управителю або засновнику чи вигоднабувачу як власне майно. 4. Положення цієї глави поширюються на право фідуціарної забезпечувальної власності (статті 417-49–417-61), якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом або не впливає із суті відносин фідуціарної забезпечувальної власності.
Стаття відсутня	Стаття 394-2. Мета та назва фідуціарного фонду 1. Фідуціарний фонд може мати приватну або суспільно корисну мету. 2. Фідуціарний фонд, створений із приватною метою, слугує в інтересах певної особи або в її ім'я. Такий фонд може бути створений і з метою інвестування для отримання прибутку, який буде ділитися між засновниками, працівниками, акціонерами або іншими особами. 3. Основною метою суспільно корисного фідуціарного фонду не може бути отримання прибутку або діяльність юридичної особи.
Стаття відсутня	Стаття 394-3. Строк фідуціарного фонду 1. Фідуціарний фонд не може перевищувати строк у сто років після його заснування, якщо законом не встановлено інший строк. Якщо умовами фідуціарного фонду передбачено строк сто років, цей строк скорочується до максимального строку, дозволеного законом. Право сторін на продовження строку фідуціарного фонду залишається недоторканим. 2. На відступ від положень частини першої: а) якщо вигоднабувачем є неповнолітня або інша особа з неповною цивільною дієздатністю, умови фідуціарного фонду можуть передбачати, що фідуціарний фонд існуватиме до досягнення повноліття, до моменту припинення заходів охорони щодо фізичної особи з повною цивільною дієздатністю або до моменту її смерті; б) фідуціарний фонд, який створюється з метою забезпечення виконання зобов'язань, існуватиме до тих пір, поки не будуть припинені забезпечувані ним зобов'язання, якщо умовами фідуціарного фонду не передбачено інше.
Стаття відсутня	Стаття 394-4. Правові титули на фідуціарне майно

	1. Фідуціарне майно може належати на праві фідуціарної власності, зокрема на праві фідуціарної забезпечувальної власності, або на праві фідуціарного управління чи на праві фідуціарної вимоги. 2. Право фідуціарної власності є обтяженим фідуціарними обов'язками правом власності управителя на фідуціарне майно, яке встановлюється, здійснюється і припиняється відповідно до цієї глави, закону та умов створення фідуціарного фонду. У разі встановлення права фідуціарної власності на фідуціарне майно, в установника або третьої особи в інтересах засновника, які передали майно до фідуціарного фонду, припиняється право власності на це майно. 3. Право фідуціарної забезпечувальної власності є обтяженим фідуціарними обов'язками правом власності управителя на фідуціарне майно, яке встановлюється, здійснюється і припиняється відповідно до цієї глави, глави 34-4 «Фідуціарна забезпечувальна власність», закону та умов договору про фідуціарну забезпечувальну власність. У разі встановлення фідуціарної забезпечувальної власності на фідуціарне майно, в засновника фідуціарного фонду припиняється право власності на майно, що було передане до фідуціарного фонду, та майно, набуте від такого управління (фідуціарне майно). 4. Право фідуціарного управління є обмеженим речевим правом управителя на майно, що було передане до фідуціарного фонду та майно, набуте від такого фонду (фідуціарне майно), яке виникає, передається і припиняється відповідно до цієї глави, закону та умов створення фідуціарного фонду. У разі встановлення в управителя права фідуціарного управління на фідуціарне майно, право власності на це майно належить засновнику або третій особі в інтересах засновника або вигодонабувача чи визначеної суспільно корисної мети. 5. Право фідуціарної вимоги є обтяженим фідуціарними обов'язками зобов'язальним правом, яке встановлюється, здійснюється і припиняється відповідно до цієї глави, глави «Поняття зобов'язання. Сторони у зобов'язанні», закону та умов створення фідуціарного фонду. Право фідуціарної вимоги (з купівлі-продажу товару, облігації, депозиту тощо) передбачає передання засновником (первісним кредитором, цедентом) фідуціарному управителю на підставі договору фідуціарного відступлення або з інших підстав, встановлених законом, прав фідуціарного цесіонарія отримати певні грошові кошти або отримати виконання
--	---

	зобов'язання від іншої особи (боржника) в інтересах третьої особи (вигодонабувача) або для досягнення визначеної суспільно корисної мети. Фідуціарний управитель як цесіонарій пов'язаний фідуціарними обов'язками. У відносинах щодо третіх осіб, фідуціарний управитель може діяти з усіма правами та обов'язками щодо боржника. У відносинах між управителем (цесіонарієм) і первісним кредитором (цедентом) або третьою особою (вигодонабувачем), первісний кредитор (цедент) залишається особою, яка має право вимоги відповідно до умов фідуціарного відступлення.
Стаття відсутня	Стаття 394-5. Захист фідуціарного майна 1. Особисті кредитори засновника та управителя фідуціарного фонду не можуть звертати стягнення на фідуціарне майно як у межах провадження про неспроможність (банкрутство) управителя фідуціарного фонду, так і поза межами цього провадження. 2. Член подружжя управителя фідуціарного фонду та члена фактичного подружжя, а також особисті кредитори та кредитори іншого майна, яким управляє управитель фідуціарного фонду, не набувають будь-яких прав на фідуціарне майно. Фідуціарне майно не включається до майна управителя фідуціарного фонду. 3. Правонаступники управителя фідуціарного фонду не уповноважені отримувати вигоду від фідуціарного майна. 4. Вигодонабувач і засновник фідуціарного фонду мають право подати позов проти члена подружжя управителя фідуціарного фонду та члена фактичного подружжя, а також особистих кредиторів і кредиторів іншого майна, яким управляє управитель фідуціарного фонду, вимагаючи відокремлення фідуціарного майна. 5. Відкриття щодо управителя провадження щодо забезпечення позову, судового відшкодування або ліквідації в судовому порядку не впливає на фідуціарне майно. 6. Положення частин першої–п'ятої не перешкоджають зазначеним у них особам бути призначеними як вигодонабувачі згідно з загальними положеннями про фідуціарний фонд.
Стаття відсутня	Стаття 394-6. Звернення стягнення на фідуціарне майно кредиторами управителя

	1. Кредитор, перед яким управитель має фідучіарний борг (фідучіарний кредитор), прийнятий управителем згідно з його фідучіарними обов'язками, може задовольнити вимогу за рахунок: а) фідучіарного майна; та б) особистого майна управителя, якщо в момент прийняття фідучіарного боргу кредитор не знав та, як можна розумно припускати, не повинен був знати, що управитель діє як управитель фідучіарного фонду, або якщо умови фідучіарного фонду передбачають обов'язок управителя нести субсидіарну відповідальність особистим майном за частину або за всі фідучіарні борги. 2. Фідучіарний кредитор, перед яким управитель має фідучіарний борг, прийнятий управителем у порушення його фідучіарних обов'язків, може задовольнити вимогу за рахунок: а) особистого майна управителя фідучіарного фонду; та б) фідучіарного майна, якщо в момент прийняття фідучіарного боргу кредитор знав або, як можна розумно припускати, повинен був знати, що управитель фідучіарного фонду діє як управитель. Це правове положення не застосовується, якщо кредитор знав або, як можна розумно припускати, повинен був знати, що управитель прийняв фідучіарний борг з порушенням своїх обов'язків; 3. Управитель має право на відшкодування за рахунок фідучіарного майна щодо боргу, який задовольняється згідно з пунктом б) частини першої. 4. Управитель повинен відновити фідучіарне майно щодо зобов'язання, яке задовольняється згідно з пунктом б) частини другої. 5. Тягар доказування того, що кредитор знав або повинен був знати визначене зобов'язання, передбачене цією статтею, покладається на управителя. 6. Положення цієї статті не зачіпають прав кредитора однієї сторони фідучіарного фонду здійснити опосередковано право цієї сторони на фідучіарне майно.
Стаття відсутня	Стаття 394-7. Звернення стягнення на фідучіарне майно кредиторами засновника 1. Кредитор засновника не може звертати стягнення на фідучіарне майно в межах провадження про неспроможність (банкрутство) засновника, або поза межами цього провадження. 2. При цьому кредитор засновника може звернути стягнення на майно у фідучіарному майні тією мірою, якою:

	а) він має заставу або інше речеве забезпечення щодо цього фідучіарного майна, обов'язковість (протиставність) якого для третіх осіб набута, згідно з законом, до виникнення права на звернення стягнення на фідучіарне майно; або б) набуто або, за обставинами, передання цього фідучіарного майна визнані нікчемними або недійсними або визнані необов'язковими (непротиставними) для третіх осіб на підставі рішення суду. 3. Без шкоди для прав кредиторів засновника, які мають право на пред'явлення позову за забезпеченим майном, встановленим до укладення договору фідучіарного управління майном, і за винятком випадків шахрайства щодо прав кредиторів засновника, майно фідучіарного фонду може бути арештоване лише особами, яким належать вимоги, що впливають із збереження або управління цим майном. Якщо майна фідучіарного фонду недостатньо, майно засновника становить загальну заставу цих кредиторів, якщо договором фідучіарного управління майном не передбачено інше, при цьому всі або частину зобов'язань несе управитель. Договір фідучіарного управління майном може також обмежити відповідальність лише майном фідучіарного фонду. Таке застереження є юридично чинним лише щодо кредиторів, які прямо погодилися на нього.
Стаття відсутня	Стаття 394-8. Розподіл фідучіарного майна 1. Управитель, якщо його повноваження припинено, передає фідучіарне майно додатковому управителю або управителю на заміну призначеному засновником, або, якщо це неможливо, засновнику. 2. Якщо управитель припинив діяльність без правонаступництва, фідучіарне майно має бути передане після припинення діяльності управителя додатковому управителю або управителю на заміну, призначеному засновником, або, якщо цього не зроблено, воно має бути повернуто засновнику. 3. Зобов'язання щодо фідучіарного майна, покладаються на додаткового управителя або управителя на заміну, призначеного засновником, або, якщо це неможливо, на засновника. 4. Якщо засновників більше одного, вони отримують право на частку повернутого майна пропорційно його первісному внеску в майно, що перебуває в управлінні, і на нього поширюються зобов'язання щодо повернення частини фідучіарного майна, в такому самому співвідношенні;

	їх відповідальність перед кредиторами майна, що перебуває в управлінні, є солідарною. 5. Якщо договір передбачає розподіл майна у формі правонаступництва управителя, права та обов'язки набувають управителя- правонаступника відповідно до положень частин (1)-(4).
Стаття відсутня	Стаття 394-9. Захист засновника, помічника і вигодонабувачів 1. Засновник, вигодонабувач і помічник фідучіарного фонду не відповідають перед фідучіарними кредиторами за фідучіарними зобов'язаннями. 2. Умови фідучіарного фонду можуть передбачати обов'язок засновника фідучіарного фонду нести субсидіарну відповідальність за частину або за всі фідучіарні борги.
Стаття відсутня	Стаття 394-10. Захист вигодонабувача та його кредиторів 1. Вигодонабувач має право відповідно до умов фідучіарного фонду вимагати від управителя фідучіарного фонду передачі фідучіарного майна та доходів від нього. 2. Кредитори вигодонабувача мають право пред'являти вимоги до майна вигодонабувача з того моменту, коли зазначене майно та доходи від нього мають бути передані вигодонабувачу.
Стаття відсутня	Стаття 394-11. Підстави та момент створення фідучіарного фонду 1. Фідучіарний фонд створюється внаслідок закону, на підставі договору, односторонньої заяви або заповіту. 2. У випадках, прямо встановлених законом, фідучіарний фонд створюється на підставі рішення суду, якщо відсутнє чітке волевиявлення засновника на створення фідучіарного фонду, або з метою попередження безпідставного збагачення у випадку шахрайства чи іншого правопорушення. 3. Воля сторін на створення фідучіарного фонду повинна бути чітко визначена. 4. Якщо речі або майнові права, що передаються до фідучіарного майна, є об'єктом права спільної сумісної власності подружжя або спільної часткової власності, договір фідучіарного управління майном повинен бути нотаріально посвідчений, в іншому випадку він є недійсним. 5. Фідучіарний фонд створюється, коли управитель приймає повноваження на його управління; якщо є кілька управителів, достатньо прийняти повноваження принаймні одним із них. Однак, якщо фідучіарний фонд був заснований розпорядженням на випадок смерті (mortis causa), він вважається створеним після смерті спадкодавця.

	6. Фідуціарний фонд, до фідуціарного майна якого передається нерухоме майно, виникає з моменту державної реєстрації права фідуціарної власності або права фідуціарного управління цим нерухомим майном у державному реєстрі речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень. Підстави та порядок державної реєстрації речевих прав фідуціарного фонду визначаються законом.
Стаття відсутня	Стаття 394-12. Істотні умови договору фідуціарного управління майном 1. Істотними умовами договору фідуціарного управління майном є: 1) перелік речей, іншого майна, що передається у фідуціарне управління. Якщо воно виникає в майбутньому, воно повинно бути визначимим; 2) строк передачі, який не може перевищувати дев'яносто дев'ять років з моменту укладення договору; 3) особа засновника (засновників); 4) особа управителя (управителів); 5) особа вигодонабувача (вигодонабувачів) або, за відсутності такої особи, правила, що дають можливість їх визначення; 6) завдання управителя (управителів) та обсяг його (їх) повноважень з управління та розпорядження.
Стаття відсутня	Стаття 394-13. Зміна та розірвання договору фідуціарного управління майном 1. Договір фідуціарного управління майном може бути змінений або розірваний засновником до того, як він буде погоджений вигодонабувачем. 2. Після погодження договору вигодонабувачем він може бути змінений або розірваний лише за згодою вигодонабувача або за рішенням суду.
Стаття відсутня	Стаття 394-14. Фідуціарний фонд, створений на підставі одностороннього правочину 1. Якщо засновник і вигодонабувач є однією особою, фідуціарний фонд створюється на підставі безвідкличної односторонньої заяви засновника, вчиненої в письмовій формі. 2. Якщо фідуціарний фонд створюється на підставі заповіту, він набуває чинності після прийняття управителем призначення на умовах, передбачених у заповіті. 3. Положення, що регулюють договори про створення фідуціарного фонду, також застосовуються, якщо фідуціарний фонд створюється на підставі односторонньої заяви.
Стаття відсутня	Стаття 394-15. Учасники фідуціарного фонду

	1. Учасниками фідучіарного фонду є засновник, управитель, вигодонабувач, помічник фідучіарного фонду. 2. Засновником є особа, яка створює фідучіарний фонд, передає управителю правовий титул і майно, які становлять внесок до фідучіарного фонду. Якщо інше не передбачено договором про створення фідучіарного фонду, засновник може в будь-який час призначити третю особу для забезпечення захисту своїх інтересів при виконанні договору, яка може мати повноваження, надані засновнику відповідно до закону. Якщо засновник є фізичною особою, він не може відмовитися від цього права. 3. Управителем є особа, яка набуває правовий статус управителя і на яку покладено обов'язки, встановлені статтею 394-1 (Поняття фідучіарного фонду). Управителями можуть виступати лише фінансові установи, інвестиційні компанії, компанії з управління майном, страхові компанії та адвокати. 4. Вигодонабувачем є особа, яка згідно з умовами створення фідучіарного фонду має право на отримання вигоди (доходу тощо) від фідучіарного майна або можливість отримати таку вигоду. Засновник або управитель може бути вигодонабувачем або одним із вигодонабувачів фідучіарного фонду. 5. Помічником є особа, яка згідно з умовами створення фідучіарного фонду має право призначати або відкликати управителя фідучіарного фонду або надавати згоду на відмову управителя фідучіарного фонду від своїх повноважень, а також інші прямо передбачені повноваження. 6. Один фідучіарний фонд може мати одного або кількох засновників, управителів, вигодонабувачів і помічників, як первинних, так і наступних. 7. До відносин між сторонами фідучіарного фонду законодавство про працю не застосовується.
Стаття відсутня	Стаття 394-16. Визначення вигодонабувачів 1. Право визначати вигодонабувача та умови початку та припинення прав вигодонабувача належить засновнику фідучіарного фонду. Вигодонабувач може визначатися також посиланням на коло вигодонабувачів. 2. Засновник фідучіарного фонду може передбачити, що через певний період часу або за певних умов фідучіарне майно в певній частині або повністю переходить до нього самого, його правонаступників або визначеної третьої особи.

	3. Якщо умови фідучіарного фонду передбачають право управителя фідучіарного фонду призначати особу вигодонабувача, управитель також має право визначити частку, яка буде розподілена цьому вигодонабувачу. 4. Призначення управителя фідучіарного фонду як єдиного вигодонабувача є недійсним.
Стаття відсутня	Стаття 394-17. Множинність управителів 1. Якщо засновник призначає більше одного управителя, управителі спільно управляють майном, приймають рішення колективно, їх зобов'язання є солідарними. 2. Якщо управителі несуть відповідальність своїм особистим майном, їх відповідальність за рішення, прийняті колективно, є солідарною у відносинах із третіми особами. 3. Відповідальність управителів за будь-яке порушення їхньої фідучіарної відповідальності є солідарною щодо установника та вигодонабувача. 4. Фідучіарне майно належить управителям на праві спільної фідучіарної власності або на праві спільного фідучіарного управління.
Стаття відсутня	Стаття 394-18. Управитель 1. Управителем може бути будь-яка особа з повною дієздатністю. 2. Управителем може бути юридична особа, якщо це передбачено статутом. 3. Установник фідучіарного фонду або особа, яка має отримати виконання від фідучіарного фонду, також може бути управителем. Однак у цьому випадку фідучіарний фонд повинен мати іншого управителя третьої сторони; управителі повинні вчиняти юридичні акти спільно. 4. Управитель призначається та звільняється установником. Засновник у статуті може визначити інший спосіб призначення або звільнення управителя. 5. За заявою особи, яка має в цьому юридичний інтерес, управитель призначається судом, якщо уповноважена на це особа не призначає його протягом розумного періоду або якщо він не може бути призначений згідно з частиною четвертою. 6. Управитель має право здійснювати управління майном фідучіарного фонду. 7. У відносинах із третіми особами вважається, що управитель має найширші повноваження щодо фідучіарного майна, якщо лише не буде доведено, що треті особи знали про обмеження його повноважень.

	8. Управитель реєструється в державному чи іншому реєстрі як фідучіарний власник майна або як фідучіарний управитель із приміткою «фідучіарний власник» та «фідучіарний управитель», відповідно.
Стаття відсутня	Стаття 394-19. Вигодонабувач 1. Засновник має право призначати вигодонабувача та визначати виконання, яке має надаватися йому з фідучіарного фонду, якщо статутом фідучіарного фонду не визначено інше. 2. Якщо засновник не користується своїми правами згідно з частиною першою, управитель призначає вигодонабувача та визначає виконання, яке має надати йому фідучіарний фонд. У випадку фідучіарного фонду, створеного для приватних цілей, управитель може скористатися цим правом, якщо статут визначає групу осіб, з яких може бути призначений вигодонабувач. 3. Вигодонабувачу може бути надано право на плоди та доходи від фідучіарного фонду, або право на майно з фідучіарного фонду, або, у відповідних випадках, на його частку. 4. Особа, яка уповноважена призначати вигодонабувача або визначати виконання, яке має надаватися йому від фідучіарного фонду, має діяти відповідно до статуту та на власний розсуд. Він може змінити або скасувати своє рішення на умовах, визначених статутом. 5. Жодна особа не уповноважена призначати вигодонабувача або визначати результати, які будуть надані йому з фідучіарного фонду для його власного прибутку. 6. Право вигодонабувача на виконання з фідучіарного фонду створюється на умовах, визначених статутом. 7. Якщо фідучіарний фонд було засновано для приватних цілей, право вигодонабувача на таке виконання виникає не пізніше ніж через сто років після заснування фідучіарного фонду, навіть якщо законом визначено пізніший час. Однак навіть через сто років вигодонабувач може отримати право на таке виконання, якщо він має право відповідно до закону отримати частку майна не пізніше, ніж після припинення останнього права на плоди або доходи, а також якщо він був сучасником засновника або нащадком засновника чи його сучасника, за умови, що згідно з законом він має стати правонаступником не пізніше ніж після смерті або припинення дії вигодонабувача, який, за його розпорядженням, передує йому, щоб бути

	наступним вигодонабувачем для отримання плодів або доходів; протягом його життя інші особи можуть отримувати плоди або доходи разом з ним. 8. Якщо фідучіарний фонд було створено для приватних цілей, право вигодонабувача на плоди або доходи втрачається не пізніше ніж через сто років після створення фідучіарного фонду; однак у випадку фізичних осіб таке право може тривати до його смерті. 9. Під час існування фідучіарного фонду вигодонабувач має право вимагати, щоб відповідно до статуту йому було надано відповідне виконання. 10. Вигодонабувач фідучіарного фонду, створеного для приватних цілей, може відмовитися від своїх прав згідно з частиною дев'ятою за допомогою заяви, зробленої у письмовій формі. 11. Право на плоди або доходи, за відсутності будь-якого іншого вигодонабувача, до якого таке право могло б перейти, воно переходить до вигодонабувачів, які уповноважені мати право майно від фідучіарного фонду.
Стаття відсутня	Стаття 394-20. Відсутність права давати вказівки 1. Засновник і вигодонабувач не можуть давати вказівки управителю фідучіарного фонду. Будь-яке протилежне положення є недійсним.
Стаття відсутня	Стаття 394-21. Посилені вимоги до управителя 1. Основною метою управителя є найкраще служіння інтересам вигодонабувача фідучіарного фонду. 2. Відповідно до принципу розумної дбайливості управитель фідучіарного фонду зобов'язаний захищати фідучіарне майно від передбачуваних ризиків.
Стаття відсутня	Стаття 394-22. Право управителя розпоряджатися фідучіарним майном 1. Управління майном охоплює здійснення прав, що впливають із права власності, інших майнових прав на фідучіарне майно, передане в управління управителю, а також виконання зобов'язань, що впливають із цього. 2. Управитель має право розпоряджатися фідучіарним майном відповідно до умов і в межах, передбачених умовами фідучіарного фонду. 3. Якщо управитель порушує зобов'язання, зазначене в частині другій, і незаконно передає будь-яку частину фідучіарного майна, якою він управляє, третій особі, засновник і вигодонабувач мають право повернути це майно і відновити його в складі фідучіарного майна, якщо третя особа не діяла

	добросовісно або відсутній майновий інтерес. Це положення також застосовується, коли фідучіарне майно незаконно обтяжене.
Стаття відсутня	Стаття 394-23. Виступ управителя від імені фідучіарного фонду 1. Якщо управитель діє від імені фідучіарного фонду, він повинен прямо зазначити цей факт. Аналогічно, якщо майно фідучіарного фонду містить майно, передання якого підлягає публічному оприлюдненню, у разі передання має бути зазначено ім'я (найменування) управителя в цій якості.
Стаття відсутня	Стаття 394-24. Конфіденційність і зобов'язання надавати інформацію та звітувати 1. Управитель зобов'язаний зберігати конфіденційність усіх фактів, даних та іншої інформації, про які йому стало відомо під час або у зв'язку з виконанням своїх фідучіарних обов'язків. 2. На вимогу засновника або вигодонабувача управитель повинен надати інформацію про фідучіарне майно. 3. На вимогу засновника або вигодонабувача управитель повинен надати звіт про управління майном, а також надати звіт засновнику та/або вигодонабувачу щодо майна, яке знаходиться в управлінні.
Стаття відсутня	Стаття 394-25. Відповідальність управителя перед засновником і вигодонабувачем 1. Управитель несе відповідальність за будь-яке порушення своїх зобов'язань перед засновником та/або вигодонабувачем відповідно до загальних положень про відповідальність за невиконання зобов'язання. 2. Якщо управитель не отримує винагороду за свої послуги, до його відповідальності застосовуються положення про відповідальність за збитки, пов'язані з будь-яким порушенням безоплатних договорів. 3. Засновник і вигодонабувач мають право претендувати на будь-яку майнову вигоду, отриману управителем внаслідок порушення його фідучіарних зобов'язань, та вимагати додати таку майнову вигоду до фідучіарного майна.
Стаття відсутня	Стаття 394-26. Витрати та винагорода управителя 1. Якщо управитель не отримує винагороду за свої послуги, він може вимагати відшкодування своїх виправданих витрат, що виникають у зв'язку з управлінням майном. 2. Управитель має право стягувати свою винагороду та виправдані витрати, а також інші вимоги, що впливають із або у зв'язку з управлінням майном, безпосередньо з фідучіарного майна.

Стаття відсутня	Стаття 394-27. Відповідальність управителя щодо третіх осіб за зобов'язаннями 1. Управитель несе відповідальність за виконання зобов'язань, прийнятих у зв'язку з фідучіарним майном. 2. Управитель несе відповідальність власним майном за будь-яке порушення належної турботливості про інтереси засновника управління або вигодонабувача, допущене ним при виконанні своїх обов'язків. 3. Управитель несе повну відповідальність своїм власним майном за вимогами, що виникають із зобов'язань щодо фідучіарного майна, якщо такі вимоги не можуть бути задоволені за рахунок фідучіарного майна, а інша особа не знала або не повинна була знати про те, що зобов'язання управителя виходять за межі фідучіарного майна.
Стаття відсутня	Стаття 394-28. Зміна учасників фідучіарного фонду 1. Засновник має право відкликати управителя в будь-який час і може одночасно призначити іншого управителя. 2. У разі смерті засновника або припинення без правонаступництва, якщо немає іншого засновника для фідучіарного фонду, суд має право відкликати управителя на прохання вигодонабувача та одночасно призначити управителя на заміну, якщо управитель істотно порушив умови фідучіарного фонду. 3. Кілька вигодонабувачів можуть скористатися цим правом спільно, за умови, що суд ухвалює рішення на прохання будь-кого з них щодо припинення повноважень управителя та про призначення нового управителя. Суд не може призначити особу на посаду управителя, проти якої заперечують усі вигодонабувачі.
Стаття відсутня	Стаття 394-29. Призначення тимчасового управителя або заміна управителя 1. За відсутності договірних положень, що передбачають умови його заміни, якщо управитель не виконує свої обов'язки або ставить під загрозу фідучіарне майно, довірене йому, або якщо він є об'єктом провадження у справі про забезпечення позову або провадження про неспроможність (банкрутство), засновник, вигодонабувач або третя особа, призначена відповідно до цієї глави, можуть звернутися до суду з клопотанням про призначення тимчасового управителя або з вимогою про заміну управителя. Рішення суду, що задовольняє заяву, автоматично звільняє первинного управителя та передає фідучіарне майно новому управителю.

Стаття відсутня

Стаття 394-30. Підстави припинення фідучіарного фонду

1. Фідучіарний фонд припиняється, якщо:

а) неможливо або важко досягти його мети, насамперед через обставини, невідомі або непередбачувані для засновника. Якщо фідучіарний фонд було створено з суспільно корисною метою, суд може ухвалити рішення про заміну його первісної мети на схожу;

б) не залишилося майна для управління;

в) немає управителя, який управляє фідучіарним майном протягом періоду понад три місяці, на момент припинення фідучіарного фонду;

г) засновник був єдиним вигодонабувачем на момент своєї смерті;

д) закінчився строк, на який було створено фідучіарний фонд, або досягнута мета фідучіарного фонду, якщо таке досягнення відбувається до закінчення строку дії фідучіарного фонду;

е) всі вигодонабувачі відмовляються від фідучіарного фонду, він також припиняє свою чинність, якщо лише договір про створення фідучіарного фонду не передбачає умов, за яких він продовжує діяти;

є) управитель ліквідується за рішенням суду, припиняє свою діяльність, а також, якщо він є адвокатом, у разі тимчасової заборони, виключення з адвокатського реєстру або відсутності в ньому;

ж) всі вигодонабувачі відмовляються від свого права на отримання виконання від фідучіарного фонду, якщо фідучіарний фонд був створений для досягнення приватних цілей.

2. У разі відмови управителя від управління фідучіарним фондом основною метою управителя залишається служіння найкращим інтересам вигодонабувача.

3. Якщо договір фідучіарного управління майном укладений на невизначений строк або на період понад сто років, він припиняється через сто років. Будь-яке протилежне положення є недійсним.

4. Фідучіарний фонд не припиняється через те, що засновник стає правонаступником управителя.

5. Фідучіарний фонд не припиняється у разі смерті або припинення діяльності засновника, управителя або вигодонабувача.

6. Якщо фідучіарний фонд припиняється за відсутності вигодонабувача, фідучіарне майно повертається внаслідок закону (*ipso jure*) до засновника. Якщо фідучіарний фонд припиняється у зв'язку зі смертю засновника, фідучіарне майно повертається внаслідок закону до спадкоємця.

Стаття відсутня	Стаття 394-31. Порядок припинення фідучіарного фонду 1. Після припинення фідучіарного фонду управитель передає фідучіарне майно особі, яка має на це право. Вигодонабувач та, за його відсутності, засновник фідучіарного фонду вважаються такими, що мають право на фідучіарне майно; за відсутності обох, фідучіарне майно переходить у власність держави, якщо інше не передбачено умовами створення фідучіарного фонду. 2. Якщо фідучіарний фонд, створений для суспільно корисних цілей, припинено через неможливість виконання цієї мети, суд за заявою управителя вирішує, що фідучіарне майно буде передане іншому фідучіарному фонду або у власність юридичної особи з метою досягнення мети, яка максимально наближена до початкової мети фідучіарного фонду. Перед ухваленням рішення суд повинен отримати висновок особи, яка має право здійснювати нагляд за управлінням фідучіарним фондом. 3. Якщо фідучіарний фонд припинено, управитель залишається стороною зобов'язання здійснити врегулювання та надати інформацію щодо фідучіарного майна так, ніби фідучіарний фонд все ще існує. 4. Якщо припинення фідучіарного фонду ставить під загрозу фідучіарне майно, управитель вживає необхідних заходів відповідно до змісту фідучіарного фонду до моменту розрахунку.
Розділ II. РЕЧОВІ ПРАВА НА ЧУЖЕ МАЙНО	Розділ V. ОБМЕЖЕНІ РЕЧЕВІ ПРАВА
Глава 30. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО РЕЧОВІ ПРАВА НА ЧУЖЕ МАЙНО	Пропонується виключити Главу 30
Стаття 395. Види речових прав на чуже майно 1. Речовими правами на чуже майно є: 1) право володіння; 2) право користування (сервітут); 3) право користування земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб (емфітевзис); 4) право забудови земельної ділянки (суперфіцій). 2. Законом можуть бути встановлені інші речові права на чуже майно.	Пропонується виключити

Стаття 396. Захист речових прав на чуже майно 1. Особа, яка має речове право на чуже майно, має право на захист цього права, у тому числі і від власника майна, відповідно до положень глави 29 цього Кодексу.	Пропонується виключити
Глава відсутня	Глава 30-1 УЗУФРУКТ
Стаття відсутня	Стаття 396-1. Поняття узуфрукта 1. Власник речі має право надати її фізичній або юридичній особі (узуфруктарію) у володіння для користування, одержання її плодів, продукції і доходів на тих самих умовах, що й власник, але з обов'язком збереження призначення речі (узуфрукт). 2. Узуфрукт може бути обмежений заборорою окремих видів користування. 3. Узуфрукт може встановлюватися одночасно або послідовно на користь кількох осіб. 4. Узуфрукт є безоплатним, якщо інше не встановлено законом, договором або заповітом. 5. До відносин за узуфруктом застосовуються загальні положення цього Кодексу про речеві права, якщо інше не впливає з положень цієї глави та сутності узуфрукта. Особливості узуфрукта державного та комунального майна встановлюються законом.
Стаття відсутня	Стаття 396-2. Встановлення узуфрукта 1. Узуфрукт може встановлюватися законом, договором або заповітом. У передбачених законом випадках узуфрукт може встановлюватися рішенням суду. 2. Узуфрукт може бути встановлено щодо будь-якої неспоживної рухомої або нерухомої речі, єдиного майнового комплексу, які можуть приносити плоди, продукцію, доходи. Узуфрукт, який входить до складу спадщини дітей, може бути обтяжений на підставі закону іншим узуфруктом в інтересах батьків. 3. Узуфрукт поширюється на всі приналежності речі та інше майно, що включене до його складу. 4. Споживна річ, передана в узуфрукт, є власністю узуфруктарія.

	Після припинення узуфрукта, узуфруктарій зобов'язаний у розумний строк передати у власність особі, яка встановила узуфрукт, споживну річ такого самого роду, такої самої якості та в кількості, яку він отримав в узуфрукт. Якщо передання такого роду речі, такої самої якості та кількості є неможливим, узуфруктуарій зобов'язаний сплатити вартість переданої йому речі, за ціною, яка існує на ці або аналогічні речі на день повернення.
Стаття відсутня	Стаття 396-3. Узуфрукт державного та комунального майна 1. Узуфрукт державного або комунального майна встановлюється власником для узуфруктарія – юридичної особи публічного права, яка створена державою або територіальними громадами. 2. Узуфрукт державного або комунального майна може бути встановлено на будь-які види рухомого або нерухомого майна, яке перебуває у власності держави або територіальної громади. 3. Узуфруктарій зобов'язаний підтримувати цільове призначення, яке власник встановив на майно, утримувати передане на праві узуфрукта майно в належному стані, за потреби проводити його поточний ремонт, а за попередньої письмової згоди власника, капітальний ремонт. 4. Узуфруктарій зобов'язаний сплачувати податки, роялті, орендну плату за землю та інші витрати. Узуфруктарій також несе витрати зі сплати зборів, пов'язані зі зберіганням та звичайним обслуговуванням майна, переданого на праві узуфрукту державного чи комунального майна. 5. Узуфруктарій за попередньою письмовою згодою власника може поліпшувати майно, передане на праві узуфрукта державного або комунального майна без права на вилучення таких поліпшень. 6. Узуфруктарій не може відчужувати передане йому на праві узуфрукта майно, передавати його до статутного капіталу юридичних осіб, а також не може вчиняти щодо такого майна інші дії, наслідком яких може бути їх відчуження або зміна призначення майна. Щодо майна, переданого на праві узуфрукту державного або комунального майна, не можуть вчинятися дії, наслідком яких може бути його передання у фідуціарну власність, фідуціарне управління або встановлення щодо нього будь-якого майнового обтяження. Узуфруктарій не може вносити передане йому на праві узуфрукта майно у спільну діяльність. 7. Узуфруктарій має право вживати заходів щодо відшкодування шкоди, завданої третьою особою майну, яким він користується на праві узуфрукта державного або комунального майна.

	8. Узуфрукт державного чи комунального майна може встановлюватися на певний строк, бути безстроковим або до настання певної події чи досягнення певної мети. 9. Узуфрукт державного або комунального майна встановлюється договором між власником та узуфруктуарієм. 10. На узуфрукт державного та комунального майна поширюються положення ст. 396-10 (Обов'язки узуфруктарія), якщо інше не передбачено положенням цієї статті.
Стаття відсутня	Стаття 396-4. Узуфрукт підприємства 1. На узуфрукт єдиного майнового комплексу підприємства поширюються загальні положення цієї глави. 2. Якщо до складу майнового комплексу підприємства входять споживні речі, на них поширюються положення ст. 406-2 цього Кодексу.
Стаття відсутня	Стаття 396-5. Житловий узуфрукт, соціальний узуфрукт 1. Члени сім'ї власника житла, які проживають разом з ним однією сім'єю, мають право користування цим житлом відповідно до закону (житловий узуфрукт). Житлове приміщення, яке вони мають право займати, визначається його власником. 2. Член сім'ї власника житла втрачає право житлового узуфрукта у разі відсутності члена сім'ї без поважних причин понад один рік, якщо інше не встановлено договором між ним і власником житла або законом. 3. Узуфрукт, який встановлено на користь осіб, що проживають з власником житлового приміщення однією сім'єю і мають відповідно до сімейного законодавства право вимагати від власника сплати аліментів, діє упродовж строку існування обов'язку власника надати утримання таким особам (соціальний узуфрукт). Соціальний узуфрукт діє довічно, якщо інше не встановлено рішенням суду. 4. До відносин житлового узуфрукта та соціального узуфрукта застосовуються положення цього Кодексу про сервітути, з урахуванням особливостей, передбачених положеннями цієї глави та суті узуфрукта.
Стаття відсутня	Стаття 396-6. Забезпечувальний узуфрукт 1. Кредитор, який має право застави на земельну ділянку (заставодержатель), має право вимагати встановлення узуфрукта, за яким заставодержатель набуває право володіння та користування цією земельною

	ділянкою з метою здійснення забезпечення виконання зобов'язання (забезпечувальний узуфрукт). 2. Кредитор, який має право застави на земельну ділянку, вступає у володіння земельною ділянкою, яка є предметом застави, та отримує плоди й доходи, від користування нею, спрямовуючи їх на погашення процентів за належною йому вимогою. 3. До відносин забезпечувального узуфрукта застосовуються положення цього Кодексу про заставу, з урахуванням особливостей, передбачених положеннями цієї глави та сутності узуфрукта.
Стаття відсутня	Стаття 396-7. Строк узуфрукта 1. Строк узуфрукта встановлюється законом, договором, заповітом або рішенням суду. 2. Строк узуфрукта може визначатися досягненням третьою особою певного віку. 3. Якщо інше не передбачено законом, договір або заповіт, якими встановлено безстроковий узуфрукт або перехід узуфрукта в порядку спадкування або ліквідації юридичної особи, є нікчемними.
Стаття відсутня	Стаття 396-8. Відчуження узуфрукта 1. Якщо інше не передбачено цим Кодексом, договором або заповітом, узуфрукт не може відчужуватися без згоди власника. 2. Згода власника на відчуження узуфрукта є обов'язковою, якщо предметом узуфрукта є земельна ділянка, призначена для ведення сільського господарства, або нерухома річ, яка використовується для здійснення підприємницької діяльності. 3. До відчуження узуфрукта права вимоги застосовуються положення про відступлення права вимоги, якщо інше не встановлено законом, договором або заповітом. 4. Узуфруктарій залишається відповідальним перед власником лише за зобов'язаннями, які виникли до відчуження узуфрукта. До повідомлення про відчуження узуфрукта узуфруктарій і новий набувач несуть солідарну відповідальність за виконання всіх зобов'язань перед власником. 5. Після повідомлення про відчуження новий набувач є відповідальним перед власником за всіма зобов'язаннями, які виникли після повідомлення про відчуження. У цьому випадку до узуфруктарія застосовуються положення цього Кодексу про поруку.

	6. Після відчуження узуфрукт залишається чинним до спливу первинного строку або до смерті фізичної особи чи припинення юридичної особи – первинного узуфруктарія. 7. Відчуження власником майна, переданого в узуфрукт, не припиняє узуфрукта.
Стаття відсутня	Стаття 396-9. Визначення стану майна 1. Узуфруктарій приймає речі, інше майно в тому стані, в якому вони знаходяться. 2. У випадку встановлення узуфрукта щодо сукупності речей узуфруктарій і власник зобов'язані надавати один одному сприяння в оформленні інвентарного опису майна. 3. Кожна сторона має право звернутися за оформленням інвентарного опису до уповноважених державних органів. 4. Сторона, яка звернулася за оформленням інвентарного опису відповідно до положень частини четвертої або за посвідченням підпису, несе пов'язані з цим витрати.
Стаття відсутня	Стаття 396-10. Обтяження і витрати з узуфрукта, права кредиторів 1. Витрати та обтяження пов'язані з узуфруктом, несе власник, якщо інше не встановлено законом, договором або заповітом. 2. Кредитори узуфруктарія мають право звернути стягнення на його права з урахуванням прав, які належать власнику. Кредитори власника мають право звернути стягнення на його права з урахуванням прав, які належать узуфруктарію.
Стаття відсутня	Стаття 396-11. Права узуфруктарія 1. Узуфруктарій є власником доходів, продукції, плодів отриманих від користування предметом узуфрукта, якщо інше не встановлено законом, договором або заповітом. Право власності на продукцію, плоди і доходи виникає в узуфруктарія в день їх отримання (збору). 2. Плоди, які не зібрані на момент встановлення узуфрукта, належать узуфруктарію, а плоди, не зібрані на момент спливу строку узуфрукта, належать власнику, якщо інше не встановлено законом, договором або заповітом. Доходи вважаються отриманими у день і належать узуфруктарію відповідно до строку узуфрукта. Ці положення застосовуються до плати за оренду, за найм (оренду) нерухомості, а також дивідендів і процентів. 3. Якщо узуфрукт включає споживні речі, узуфруктарій має право розпоряджатися ними і після закінчення узуфрукта зобов'язаний повернути

	речі, такої самої якості, кількості та вартості, а якщо це неможливо, сплатити їх вартість на момент припинення узуфрукта. 4. Узуфруктарій має право на отримання оплати вимог на які поширюється узуфрукт і строк задоволення яких настав до закінчення строку узуфрукта, про що узуфруктарій видає розписку. Вимоги з узуфрукта є обов'язковими для третіх осіб за правилами відступлення вимоги. 5. Узуфруктарій має право розпорядитися таким деревом і деревом, що загинуло та зобов'язаний замінити дерева, які загинули відповідно до місцевих звичаїв або узвичаєнь власника. 6. Узуфруктарій користується кар'єрами, які експлуатуються на момент встановлення узуфрукта, у порядку та на умовах визначених законом для власника. Узуфруктарій має право на розробку родовищ на земельній ділянці, яка передана йому в узуфрукт. 7. Якщо узуфрукт поширюється на неспоживні речі, що підлягають зносу, узуфруктуарій має право користуватися ними як «добрий» господар за їх цільовим призначенням. 8. Якщо узуфрукт поширюється на майнове право вимоги, строк задоволення якого настає під час дії узуфрукта, оплата проводиться узуфруктарію, який видає відповідну розписку. Після припинення узуфрукта все отримане внаслідок задоволення майнового права вимоги передається власнику речі, обтяженої узуфруктом. 9. Право голосу, яке надається акцією чи іншим цінним папером, частиною права спільної власності чи іншим майном, належить узуфруктарію. Право голову належать власнику речі, обтяженої узуфруктом, якщо воно призводить до зміни сутності головної речі, такої як статутний капітал чи інше майно, яке належить на праві спільної власності, до зміни призначення цієї речі або до ліквідації юридичної особи. Розподіл здійснення права голову на умовах, інших ніж передбачено цією частиною статті, є непротиставними третім особам, за винятком випадків, коли вони прямо знали про це.
Стаття відсутня	Стаття 396-12. Обов'язки узуфруктарія 1. Якщо річ пошкоджена або знищена або якщо необхідно виконати роботи з її ремонту, здійснити покращення або провести заходи з попередження будь-якої небезпеки, узуфруктарій зобов'язаний негайно повідомити про це власнику.

	Узуфруктарій зобов'язаний негайно повідомити власника про будь-який факт незаконних дій щодо земельної ділянки або оспорювання права власності під загрозою відшкодування завданих у зв'язку з цим збитків. 2. Під час здійснення свого права узуфруктарій зобов'язаний зберігати призначення речі, яке визначається власником. 3. Узуфруктарій зобов'язаний сплачувати обов'язкові платежі державі (податки, мито, збори) за використання узуфрукта. 4. Узуфруктарій зобов'язаний здійснювати поточний ремонт, необхідний для утримання речі. Капітальний ремонт речі здійснює її власник. Якщо узуфруктарій, користуючись річчю, поніс витрати, які він не був зобов'язаний нести, на власника покладається обов'язок їх відшкодувати відповідно до глави 79 цього кодексу (вчинення дій у майнових інтересах іншої особи без її доручення). Капітальний ремонт речі, переданої в узуфрукт, здійснює власник речі, якщо інше не встановлено законом, договором або заповітом. Капітальним ремонтом визнається ремонт, предметом якого є значна частина речі і який вимагає надзвичайних витрат, як, наприклад, зокрема ремонт, пов'язаний із зміцненням або відновленням споруд у частині несучої конструкції, внутрішніх та/або зовнішніх стін, даху, які відносяться до них електричного, теплового чи санітарного обладнання, із заміною або ремонтом двигуна чи кузова автомобіля чи електрообладнання загалом. Істотний ремонт покладається на узуфруктарія у випадку, коли необхідність його викликана нездійсненням ремонту з утримання. Узуфруктарій зобов'язаний повідомити власника про необхідність проведення істотного ремонту. Якщо власник не провів своєчасно істотного ремонту, узуфруктарій має право його провести за свій рахунок; при цьому, після припинення узуфрукта власник зобов'язаний відшкодувати його еквівалент. 5. Узуфруктарій і власник не зобов'язані проводити реконструкцію того, що зруйнувалося з причини зношеності, або внаслідок обставин, які знаходяться поза їх контролю. 6. Якщо майно застраховано, в період дії узуфрукта страхові внески сплачуються узуфруктуарієм.
Стаття відсутня	Стаття 396-13. Права та обов'язки власника 1. Право, обтяжене узуфруктом, може бути змінено або припинено шляхом вчинення правочину лише за згодою узуфруктарія.

	2. З урахуванням права узуфрукта власник має право відчужувати річ, інше майно, щодо якого встановлено узуфрукт, обтяжувати це майно зобов'язанням, застосовувати не заборонені законом заходи для захисту права власності. 3. Власник зобов'язаний утримуватися від вчинення будь-яких дій, що перешкоджають або порушують здійснення узуфруктарієм його права, відшкодовувати завдані йому збитки, якщо такі дії призвели до зменшення вартості предмета узуфрукта, убезпечувати узуфруктарія від евікції (відповідно до ст. 660 цього Кодексу). 4. Якщо узуфруктарій сплачує борги, за вимогами кредиторів власника з майна або частини майна, щодо якого встановлено узуфрукт, власник зобов'язаний після припинення узуфрукта відшкодувати сплачені авансом суми без будь-яких процентів. Якщо узуфруктарій не сплачує борги, передбачені абзацом першим цієї частини, власник має право за своїм вибором сплатити їх або продати відповідну частину майна, щодо якого встановлено узуфрукт. Якщо ці борги сплачує власник, узуфруктарій зобов'язаний виплатити йому проценти за весь строк узуфрукта. Якщо сплата боргів не проведена в порядку, зазначеному в абзацах 1 і 2 частини четвертої, кредитори мають право звернути стягнення на майно, щодо якого встановлено узуфрукт. 5. Права узуфруктарія не поширюються на права власника щодо виявленого в майні скарбу.
Стаття відсутня	Стаття 396-14. Припинення узуфрукта 1. Узуфрукт припиняється у разі: 1) поєднання в одній особі власника та узуфруктарія речі, обтяженої узуфруктом; 2) смерті фізичної особи – узуфруктарія, або ліквідації юридичної особи — узуфруктарія; 3) загибелі або припинення існування речі, на яку встановлений узуфрукт; 4) закінчення строку, на який був встановлений узуфрукт; 5) зловживання узуфруктарієм своїм правом; 6) погіршення стану речі, на яку встановлений узуфрукт, внаслідок чого вона стала непридатною для використання за призначенням;

	7) у випадку припинення обов'язку власника житлового приміщення, обтяженого соціальним узуфруктом, надати утримання (сплатити аліменти) особам, з якими узуфруктарій проживає однією сім'єю.
Стаття відсутня	Стаття 396-15. Правові наслідки припинення узуфрукта 1. Після припинення узуфрукта узуфруктарій зобов'язаний повернути власнику річ, у стані, в якому такий об'єкт було отримано від власника, з урахуванням нормального зносу або у стані, визначеному законом, договором або заповітом. 2. У випадку загибелі або пошкодження речі, переданої в узуфрукт, з вини узуфруктарія, він зобов'язаний відшкодувати власнику завдані збитки. 3. Про припинення узуфрукта здійснюється запис у реєстрі речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень.
Глава 31. ПРАВО ВОЛОДІННЯ ЧУЖИМ МАЙНОМ	Пропонується виключити
Стаття 397. Суб'єкти права володіння чужим майном 1. Володільцем чужого майна є особа, яка фактично тримає його у себе. 2. Право володіння чужим майном може належати одночасно двом або більше особам.	Пропонується виключити
Стаття 398. Виникнення права володіння 1. Право володіння виникає на підставі договору з власником або особою, якій майно було передане власником, а також на інших підставах, встановлених законом.	Пропонується виключити
Стаття 399. Припинення права володіння 1. Право володіння припиняється у разі: 1) відмови володільця від володіння майном; 2) витребування майна від володільця власником майна або іншою особою; 3) знищення майна.	Пропонується виключити

2. Право володіння припиняється також в інших випадках, встановлених законом.	
Стаття 400. Обов'язок недобросовісного володільця негайно повернути майно особі, яка має на нього право власності чи інше право або яка є добросовісним володільцем 1. Недобросовісний володілець зобов'язаний негайно повернути майно особі, яка має на нього право власності або інше право відповідно до договору або закону, або яка є добросовісним володільцем цього майна. У разі невиконання недобросовісним володільцем цього обов'язку заінтересована особа має право пред'явити позов про витребування цього майна.	Пропонується виключити
Глава відсутня	Глава 31-1. РЕЧЕВЕ ПРАВО ОЧІКУВАННЯ
Стаття відсутня	Стаття 400-1. Поняття речевого права очікування 1. Особа має право виключно перед іншими особами набути у власність нерухоме майно у майбутньому (речеве право очікування). 2. До відносин речевого права очікування застосовуються загальні положення цього Кодексу про обмежені речеві права, якщо інше не впливає з положень цієї глави або із сутності речевого права очікування.
Стаття відсутня	Стаття 400-2. Об'єкт речевого права очікування 1. Речеве право очікування може бути встановлене щодо нерухомого майна, яке є на момент встановлення речевого права очікування або буде збудоване (придбане, набуто) у майбутньому. 2. Речеве право очікування поширюється на всі приналежності майна, щодо якого встановлено речеве право очікування, а також на все, що приєднується або включається до його складу, якщо інше не встановлено законом.
Стаття відсутня	Стаття 400-3. Встановлення речевого права очікування 1. Речеве право очікування може бути встановлене договором або законом. 2. У передбачених законом випадках речеве право очікування може встановлюватися рішенням суду.
Стаття відсутня	Стаття 400-4. Державна реєстрація речевого права очікування 1. Речеве право очікування виникає з моменту його державної реєстрації в державному реєстрі речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень. 2. Підстави і порядок державної реєстрації речевого права очікування встановлюються законом.

Стаття відсутня	Стаття 400-5. Особа, яка має речеве право очікування 1. Речеве право очікування має особа, за якою в установленому законом порядку зареєстровано речеве право очікування. 2. Речеве право очікування може належати одночасно двом або більше особам (у тому числі з визначенням часток кожної з таких осіб).
Стаття відсутня	Стаття 400-6. Речеве право очікування у випадку знищення майна, щодо якого встановлено речеве право очікування 1. Речеве право очікування не припиняється внаслідок знищення (знесення або загибелі) об'єкта незавершеного будівництва, щодо якого зареєстроване речеве право очікування. 2. У разі знищення (знесення або загибелі) об'єкта незавершеного будівництва, щодо якого зареєстроване речеве право очікування, речеве право очікування припиняється з моменту внесення за заявою набувача речевого права очікування змін до державного реєстру речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень.
Стаття відсутня	Стаття 400-7. Права та обов'язки особи, яка має речеве право очікування 1. Особа, яка має речеве право очікування, має право: 1) набути право власності або обмежене речеве право на нерухоме майно, щодо якого встановлено речеве право очікування на підставі договору або внаслідок закону; 2) вимагати закінчення будівництва об'єкта (у тому числі об'єкта, складовою частиною якого є майбутній об'єкт нерухомості) та прийняття його в експлуатацію, що має наслідком набуття такою особою права власності на об'єкт нерухомого майна, який відповідає зазначеним у договорі технічним характеристикам відповідного об'єкта. 2. Особа, яка має речеве право очікування, зобов'язана вносити платежі, передбачені договором у зв'язку із спорудженням, набуттям нерухомого майна, а також інші платежі, встановлені законом.
Стаття відсутня	Стаття 400-8. Відчуження речевого права очікування 1. Речеве право очікування може відчужуватися і передаватися у порядку спадкування, крім випадків, передбачених частиною другою цієї статті. 2. Речеве право очікування на майно державної або комунальної власності не може бути відчужено його суб'єктом іншим особам, внесено до статутного капіталу юридичної особи, передано в заставу.

	3. До відчуження речевого права очікування застосовуються положення про відступлення права вимоги, якщо інше не встановлено договором або законом. 4. Відчуження майна, щодо якого встановлено речеве право очікування, не припиняє речевого права очікування.
Стаття відсутня	Стаття 400-9. Захист речевого права очікування 1. Особа, яка має речеве право очікування, має право на захист свого права відповідно до ст. 315-86 та глави 22-7 цього Кодексу. 2. Способами захисту речевого права очікування можуть бути вимоги про: 1) закінчення будівництва об'єкта (у тому числі об'єкта, складовою якого є майбутній об'єкт нерухомості) та прийняття його в експлуатацію. Не допускається прийняття судами рішень про добудову об'єкта, щодо якого відсутнє право на виконання будівельних робіт внаслідок його скасування чи визнання недійсним, до відновлення такого права. У цьому разі особа, яка має майнове очікування нерухомості, має право обрати інший спосіб захисту порушеного права; або 2) визнання права власності на нерухоме майно, щодо якого встановлено речеве право очікування, після прийняття в експлуатацію закінченого будівництвом об'єкта. 3. Інші способи захисту речевих прав, встановлені цим Кодексом, якщо це не суперечить суті речевого права очікування.
Стаття відсутня	Стаття 400-10. Припинення речевого права очікування 1. Речеве право очікування припиняється у разі: 1) прийняття в експлуатацію закінченого будівництвом об'єкта та державної реєстрації права власності на відповідний об'єкт нерухомого майна, щодо якого встановлено речеве право очікування; 2) поєднання в одній особі власника нерухомого майна та особи, яка має речеве право очікування на майбутнє нерухоме майно; 3) відмови від речевого права очікування особи, яка має майнове очікування на майбутнє нерухоме майно; 4) розірвання договору, яким встановлено речеве право очікування. 2. Речеве право очікування може бути припинене за рішенням суду та в інших випадках, встановлених законом.
Глава відсутня	Глава 32. СЕРВІТУТ
Стаття 401. Поняття користування чужим майном	Стаття 401. Поняття сервітуту

1. Право користування чужим майном (сервітут) може бути встановлене щодо земельної ділянки, інших природних ресурсів (земельний сервітут) або іншого нерухомого майна для задоволення потреб інших осіб, які не можуть бути задоволені іншим способом. 2. Сервітут може належати власникові (володільцеві) сусідньої земельної ділянки, а також іншій, конкретно визначеній особі (особистий сервітут).	1. Сервітут є правом користування чужим майном, яке обтяжує земельну ділянку, інше нерухоме майно (обтяжена сервітутом нерухомість) для забезпечення користування нерухомістю або потреб нерухомості іншого власника (домінуюча нерухомість), які не можуть бути задоволені іншим способом (земельний сервітут). Потреба може полягати у збільшенні комфортності домінуючої нерухомості або впливати з її економічного призначення. 2. Сервітут може належати власникові (володільцеві) сусідньої земельної ділянки, а також іншій, конкретно визначеній особі (особистий сервітут). 3. На підставі сервітуту власник пануючої нерухомості має право самостійно користуватися обтяженою сервітутом нерухомістю (позитивний сервітут) та (або) заборонити власнику обтяженої нерухомості користуватися такою річчю певним чином (негативний сервітут). 4. Сервітутом можуть обтяжуватися будівлі, споруди й інше нерухоме майно, обмежене користування яким необхідно поза зв'язком із користуванням земельною ділянкою.
Стаття 402. Встановлення сервітуту 1. Сервітут може бути встановлений договором, законом, заповітом або рішенням суду. 2. Земельний сервітут може бути встановлений договором між особою, яка вимагає його встановлення, та власником (володільцем) земельної ділянки або особою, яка використовує земельну ділянку на праві емфітевзису, суперфіцію. Земельний сервітут підлягає державній реєстрації в порядку, встановленому для державної реєстрації прав на нерухоме майно. 3. У разі недосягнення домовленості про встановлення сервітуту та про його умови спір вирішується судом за позовом особи, яка вимагає встановлення сервітуту.	Стаття 402. Встановлення сервітуту 1. Сервітут може бути встановлений договором, законом, заповітом, або рішенням суду чи внаслідок набувальної давності. 2. Сервітут може бути встановлений договором між особою, яка вимагає його встановлення, та власником (володільцем) нерухомого майна. Сервітут підлягає державній реєстрації в порядку, встановленому для державної реєстрації речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень. 3. У разі недосягнення домовленості про встановлення сервітуту та про його умови спір вирішується судом за позовом особи, яка вимагає встановлення сервітуту. 4. Сервітут може набуватися внаслідок набувальної давності в порядку, встановленому статтею 344 цього Кодексу. 5. На умовах та в порядку, передбачених частинами 1–3 цієї статті, сервітут може бути встановлено також в інтересах та за вимогою особи, якій ділянка надана на праві довічного спадкового володіння або праві постійного (безстрокового) користування, й інших осіб у випадках, встановлених законом.
Стаття 403. Зміст сервітуту 1. Сервітут визначає обсяг прав щодо користування особою чужим майном.	Стаття 403. Зміст сервітуту

2. Сервітут може бути встановлений на певний строк або без визначення строку. 3. Особа, яка користується сервітутом, зобов'язана вносити плату за користування майном, якщо інше не встановлено договором, законом, заповітом або рішенням суду. 4. Сервітут не підлягає відчуженню. У разі встановлення земельного сервітуту для спорудження лінійного об'єкта енергетичної інфраструктури, іншого об'єкта законом або договором про встановлення земельного сервітуту може бути встановлена умова щодо переходу права земельного сервітуту до нового власника такого об'єкта при переході права власності на нього. 5. Сервітут не позбавляє власника майна, щодо якого він встановлений, права володіння, користування та розпоряджання цим майном. 6. Сервітут зберігає чинність у разі переходу до інших осіб права власності на майно, щодо якого він встановлений. 7. Збитки, завдані власникові (володільцеві) земельної ділянки або іншого нерухомого майна, особою, яка користується сервітутом, підлягають відшкодуванню на загальних підставах.	1. Сервітут визначає обсяг прав власника домінуючої нерухомості щодо користування обтяженою сервітутом нерухомістю та/або заборони власнику обтяженої нерухомості користуватися цією річчю певним чином. Сервітут може встановлюватися для забезпечення проходу та проїзду через сусідню земельну ділянку, будівництва, реконструкції та (або) експлуатації лінійних об'єктів, які не перешкоджають використанню земельної ділянки відповідно до умов дозволеного користування, а також інших потреб власника нерухомого майна, які не можуть бути забезпечені без встановлення сервітуту. 2. Сервітут може бути встановлений на певний строк або без визначення строку. 3. Особа, яка користується сервітутом, зобов'язана вносити плату за користування майном, якщо інше не встановлено договором, законом, заповітом або рішенням суду. 4. Сервітут не підлягає відчуженню. 5. Сервітут не позбавляє власника майна, щодо якого він встановлений, права володіння, користування та розпорядження цим майном. 6. Сервітут зберігає чинність у разі переходу до інших осіб права власності на майно, щодо якого він встановлений. 7. Збитки, завдані власникові (володільцеві) земельної ділянки або іншого нерухомого майна, особою, яка користується сервітутом, підлягають відшкодуванню на загальних підставах. 8. Якщо на одній і тій самій нерухомості сервітут існує поряд з іншим сервітутом або іншим речевим правом користування нерухомим майном таким чином, що ці права не можуть здійснюватися одночасно (в сукупності або окремо), то кожна з уповноважених осіб може вимагати встановлення такого порядку здійснення прав, який задовольняв би однаковою мірою всіх заінтересованих осіб.
Стаття 404. Право користування чужою земельною ділянкою або іншим нерухомим майном 1. Право користування чужою земельною ділянкою або іншим нерухомим майном полягає у можливості проходу, проїзду через чужу земельну ділянку, прокладання та експлуатації ліній електропередачі, зв'язку і трубопроводів, забезпечення водопостачання, меліорації тощо.	БЕЗ ЗМІН

2. Особа має право вимагати від власника (володільця) сусідньої земельної ділянки, а в разі необхідності - від власника (володільця) іншої земельної ділянки надання земельного сервітуту. 3. Право користування чужим майном може бути встановлено щодо іншого нерухомого майна (будівлі, споруди тощо).	
Стаття відсутня	Стаття 404-1. Права власника домінуючої нерухомості 1. Власник домінуючого нерухомого майна має право вимагати від власника сусідньої земельної ділянки, а в необхідних випадках і від власника іншої земельної ділянки (сусідньої ділянки) надання сервітуту. 2. Власник домінуючого нерухомого майна має право користуватися сервітутом, вчиняти щодо майна, обтяженого сервітутом будь-які дії, необхідні та достатні для здійснення права сервітуту. 3. Витрати, пов'язані із вчиненням дій, необхідних і остатніх для здійснення права сервітуту, несе власник домінуючого нерухомого майна, якщо інше не встановлено законом, договором або заповітом. 4. Власник нерухомого майна, обтяженого сервітутом, не має будь-яких прав на будівлі, споруди і насадження, розташовані на його нерухомого майна власником домінуючого нерухомого майна.
Стаття відсутня	Стаття 404-2. Права та обов'язки власника домінуючої нерухомості і власника нерухомості, обтяженої сервітутом 1. Власник домінуючої нерухомості зобов'язаний здійснювати право сервітуту таким чином, щоб завдавати якомога менше незручностей власнику нерухомого майна, обтяженого сервітутом. 2. Власник домінуючого нерухомого майна зобов'язаний утримувати будівлі, споруди і насадження, які він розмістив на нерухомому майні, обтяженому сервітутом. 3. Власник домінуючого нерухомого майна зобов'язаний відшкодувати шкоду, завдану власнику нерухомості, обтяженої сервітутом. 4. Якщо право сервітуту встановлено на користь двох або більше співвласників домінуючої нерухомості, обов'язок утримання будівлі, споруди і насаджень, які розташовані ними на нерухомості, обтяженій сервітутом, і відшкодування шкоди, завданої власнику нерухомості, обтяженої сервітутом, покладається на кожного із власників домінуючої нерухомості співмірно отримуваної ними вигоди, якщо законом або правочином, яким встановлено сервітут, не передбачено інше.

	5. Власник нерухомості, обтяженої сервітутом, зобов'язаний утримуватися від будь-яких дій, які обмежують або перешкоджають здійсненню сервітуту. 6. Власник нерухомості, обтяженої сервітутом, має право, якщо інше не передбачено законом, вимагати від осіб, в інтересах яких встановлено сервітут, співмірну плату за користування ділянкою.
Стаття 405. Право членів сім'ї власника житла на користування цим житлом 1. Члени сім'ї власника житла, які проживають разом з ним, мають право на користування цим житлом відповідно до закону. Житлове приміщення, яке вони мають право займати, визначається його власником. 2. Член сім'ї власника житла втрачає право на користування цим житлом у разі відсутності члена сім'ї без поважних причин понад один рік, якщо інше не встановлено домовленістю між ним і власником житла або законом.	Стаття 405. Викуп сервітуту проходу і проїзду 1. Сервітут проходу і проїзду може бути викуплений власником нерухомого майна, обтяженого сервітутом у випадку настання істотних незручностей або знецінення нерухомого майна. 2. За наявності спору щодо викупу сервітуту суд може ухвалити рішення про примусовий його викуп. При встановленні ціни викупу враховується тривалість сервітуту і зміна вартості нерухомого майна.
Стаття 406. Припинення сервітуту 1. Сервітут припиняється у разі: 1) поєднання в одній особі особи, в інтересах якої встановлений сервітут, і власника майна, обтяженого сервітутом; 2) відмови від нього особи, в інтересах якої встановлений сервітут; 3) спливу строку, на який було встановлено сервітут; 4) припинення обставини, яка була підставою для встановлення сервітуту; 5) невикористання сервітуту протягом трьох років підряд; 6) смерті особи, на користь якої було встановлено особистий сервітут. 2. Сервітут може бути припинений за рішенням суду на вимогу власника майна за наявності обставин, які мають істотне значення. 3. Власник земельної ділянки має право вимагати припинення сервітуту, якщо він перешкоджає використанню цієї земельної ділянки за її цільовим призначенням.	БЕЗ ЗМІН

4. Сервітут може бути припинений в інших випадках, встановлених законом.	
Глава 33. ПРАВО КОРИСТУВАННЯ ЧУЖОЮ ЗЕМЕЛЬНОЮ ДІЛЯНКОЮ ДЛЯ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПОТРЕБ	Глава 33. ЕМФІТЕВЗИС
Стаття 407. Підстави виникнення права користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб 1. Право користування чужою земельною ділянкою встановлюється договором між власником земельної ділянки і фізичною особою, юридичною особою (далі – землекористувач). 2. Право користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб (емфітевзис) може відчужуватися і передаватися у порядку спадкування, крім випадків, передбачених частиною п'ятою статті 102¹ Земельного кодексу України.	Стаття 407. Поняття та встановлення емфітевзису 1. Емфітевзис є правом володіння та користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб у повному обсязі, який належить її власнику, якщо воно не призводить до знецінення земельної ділянки. 2. Емфітевзис може відчужуватися та передаватися у порядку спадкування. 3. Емфітевзис земельної ділянки державної або комунальної власності не може відчужуватися емфітевтом, вноситися до статутного капіталу, передаватися в заставу, крім випадків переходу права власності на об'єкт нерухомого майна (жилий будинок, інші будівлі та споруди) або коли право емфітевзису набуто емфітевтом на земельних торгах. 4. Емфітевзис встановлюється договором між власником земельної ділянки та особою, яка виявила бажання користуватися нею (емфітевтом), або прийняттям спадщини.» 4. Емфітевзис встановлюється договором між власником земельної ділянки та особою, яка виявила бажання користуватися цією нерухомою річчю (емфітевтом), або вступом у спадщину на підставі заповіту або за законом.
Стаття 408. Строк договору про надання права користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб 1. Строк договору про надання права користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб встановлюється договором і не може перевищувати 50 років.	Стаття 408. Строк емфітевзису 1. Емфітевзис встановлюється договором довічно або на визначений строк. 2. Строк договору емфітевзису, встановленого на визначений строк, не може перевищувати дев'яносто дев'ять років. Строк емфітевзису земельної ділянки державної, комунальної власності не може перевищувати сорок дев'ять років.
Стаття 409. Права та обов'язки власника земельної ділянки, наданої у користування для сільськогосподарських потреб 1. Власник земельної ділянки має право вимагати від землекористувача використання її за призначенням, встановленим у договорі. 2. Власник земельної ділянки має право на одержання плати за користування нею. Розмір плати, її форма, умови, порядок та строки її виплати встановлюються договором.	Стаття 409. Права та обов'язки власника земельної ділянки, щодо якої встановлено емфітевзис 1. Власник земельної ділянки має право вимагати від землекористувача використання її за призначенням, встановленим у договорі. 2. Власник земельної ділянки має право на одержання плати за користування нею. Розмір плати, її форма, умови, порядок та строки її виплати встановлюються договором. 3. Власник земельної ділянки зобов'язаний не перешкоджати землекористувачеві у здійсненні його права.

3. Власник земельної ділянки зобов'язаний не перешкоджати землекористувачеві у здійсненні його прав.	4. Земельна ділянка, що перебуває в оренді, не може бути передана її власником іншій особі на праві емфітевзису. 5. Всі покращення, будівлі та споруди, споруджені на переданій в емфітевзис земельній ділянці, належать власнику, якщо інше не встановлено договором.
Стаття 410. Права та обов'язки землекористувача 1. Землекористувач має право володіти та користуватися земельною ділянкою в повному обсязі відповідно до умов договору. Землекористувач має право передавати земельну ділянку в оренду. 2. Землекористувач зобов'язаний вносити плату за користування земельною ділянкою, а також інші платежі, встановлені законом. 3. Землекористувач зобов'язаний ефективно використовувати земельну ділянку відповідно до її цільового призначення, підвищувати її родючість, застосовувати природоохоронні технології виробництва, утримуватися від дій, які можуть призвести до погіршення екологічної ситуації.	Стаття 410. Права та обов'язки емфітевта 1. Емфітевт має однакове з власником право користування земельною ділянкою. Власник земельної ділянки, щодо якої встановлено емфітевзис, не може користуватися нею, якщо це перешкоджає емфітевту у здійсненні його права. Емфітевт не має права проводити зміни в будівлях та спорудах, що знаходяться на земельній ділянці на момент встановлення емфітевзису та вчиняти інші дії, які призведуть до зменшення вартості земельної ділянки. 2. Емфітевту належать плоди, доходи, отримані від користування земельною ділянкою та створені або набуті емфітевтом рухомі речі, якщо інше не встановлено договором. 3. Емфітевт може передавати земельну ділянку та споруди на ній у найм (оренду) на строк, що не перевищує строк емфітевзису. Договором емфітевзису може бути встановлено заборону про передачу емфітевтом такої земельної ділянки в оренду. Така заборона є обтяженням речових прав на земельну ділянку та підлягає державній реєстрації у порядку, встановленому законом. 4. Емфітевт зобов'язаний вносити плату за користування земельною ділянкою, а також вносити інші платежі, встановлені законом. 5. Емфітевт зобов'язаний ефективно використовувати земельну ділянку відповідно до її цільового призначення, підвищувати її родючість, застосовувати природоохоронні технології виробництва, утримуватися від дій, які можуть призвести до погіршення екологічної ситуації.
Стаття 411. Відчуження права користування земельною ділянкою 1. Землекористувач має право на відчуження права користування земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб, якщо інше не встановлено законом. 2. У разі продажу права користування земельною ділянкою власник цієї земельної ділянки має переважне перед іншими особами право на його придбання, за ціною, що оголошена для продажу, та на інших рівних умовах.	Стаття 411. Право емфітевта на відчуження емфітевзису 1. Емфітевт має право на відчуження емфітевзису, якщо інше не встановлено законом. 2. У разі продажу емфітевзису власник земельної ділянки, обтяженої емфітевзисом, має переважне перед іншими особами право на його придбання, за ціною, що оголошена для продажу, та на інших рівних умовах.

3. Особа, яка здійснює відчуження права користування земельною ділянкою, зобов'язана письмово повідомити власника земельної ділянки про продаж права користування нею. Якщо протягом одного місяця власник не надішле письмової згоди на купівлю, право користування земельною ділянкою може бути продане іншій особі. 4. У разі порушення права переважної купівлі настають наслідки, передбачені статтею 362 цього Кодексу. 5. У разі продажу права користування земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб іншій особі власник земельної ділянки має право на одержання відсотків від ціни продажу (вартості права), встановлених договором про надання права користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб. Розмір та порядок сплати відсотків є істотною умовою договору про надання права користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб. 6. У разі відчуження права користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб іншій особі до неї переходять усі права та обов'язки землекористувача з дня державної реєстрації переходу права користування чужою земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб.	3. Емфітевт зобов'язаний письмово повідомити власника земельної ділянки про продаж емфітевзису. Якщо протягом одного місяця власник не надішле письмової згоди на купівлю, емфітевзис може бути продане іншій особі. 4. У разі порушення права переважної купівлі настають наслідки, передбачені статтею 362 цього Кодексу. 5. У разі продажу емфітевтом емфітевзису іншій особі власник земельної ділянки має право на одержання відсотків від ціни продажу (вартості права), встановлених договором.
Стаття 412. Припинення права користування земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб 1. Право користування земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб припиняється у разі: 1) поєднання в одній особі власника земельної ділянки та землекористувача; 2) спливу строку, на який було надано право користування; 3) викупу земельної ділянки у зв'язку із суспільною необхідністю. 2. Право користування земельною ділянкою для сільськогосподарських потреб може бути припинене за рішенням суду в інших випадках, встановлених законом.	Стаття 412. Припинення емфітевзису 1. Емфітевзис припиняється у разі: 1) поєднання в одній особі власника земельної ділянки та емфітевта; 2) спливу строку, на який було надано емфітевзис; 3) викупу земельної ділянки у зв'язку із суспільною необхідністю; 4) прийняття уповноваженим органом виконавчої влади, органом місцевого самоврядування рішення про використання земельної ділянки державної чи комунальної власності для суспільних потреб; 5) припинення дії договору, укладеного в рамках державно-приватного партнерства (щодо договору емфітевзису, укладеного у межах такого партнерства);

	6) за згодою сторін договору емфітевзису. Емфітевзис земельної ділянки, що перебуває у заставі (іпотеці), може бути припинено з підстави, визначеної пунктом 6 цієї частини, лише за згодою заставодержателя (іпотекодержателя). 2. Особа, яка використовує земельну ділянку на праві емфітевзису для вирощування багаторічних насаджень (плодових, ягідних, горіхоплідних, винограду) та належно виконує свої обов'язки за договором, після спливу строку дії договору має переважне право перед іншими особами на укладення договору емфітевзису щодо цієї земельної ділянки для вирощування багаторічних насаджень (плодових, ягідних, горіхоплідних, винограду) на новий строк. Реалізація цього права здійснюється за правилами, встановленими статтею 33 Закону України «Про оренду землі». 3. Емфітевзис може бути припинене за рішенням суду в інших випадках, встановлених законом.
Глава відсутня	Глава 33-1. ПЕРЕВАЖНА КУПІВЛЯ НЕРУХОМОЇ РЕЧІ
Стаття відсутня	Стаття 412-1. Поняття переважної купівлі нерухомої речі 1. Нерухома річ може бути обтяжена таким чином, що особа, на користь якої встановлено право переважної купівлі, у разі відчуження нерухомої речі має право на переведення прав та обов'язків покупця незалежно від волі власника. 2. Право переважної купівлі нерухомої речі може бути встановлене на користь власника іншої земельної ділянки, споруди або будівлі.
Стаття відсутня	Стаття 412-2. Підстави встановлення переважного права купівлі нерухомої речі 1. Переважне право купівлі нерухомої речі виникає на підставі договору, заповіту або внаслідок закону. 2. Переважне право купівлі нерухомої речі виникає на підставі правочину з моменту внесення запису до державного реєстру речевих прав на нерухому річ.
Стаття відсутня	Стаття 412-3. Підстави виконання (здійснення) переважного права купівлі нерухомої речі 1. Підставою виконання (здійснення) права є укладений між зобов'язаною особою (власником) і третьою особою (покупцем) договір купівлі нерухомої речі.

	2. Зобов'язана особа повинна негайно повідомити особі, яка має переважне право купівлі, про зміст договору, укладеного з третьою особою. У цьому випадку уповноважена особа протягом двох місяців має право подати нотаріально письмову заяву зобов'язаній особі про здійснення права переважної купівлі, яка зазвичай не вимагає дотримання форми, встановленої для договору купівлі-продажу. Після здійснення переважного права купівлі речі завершується купівля-продаж між уповноваженою та зобов'язаною особами на умовах, які зобов'язана особа погодила з третьою особою.
Стаття відсутня	Стаття 412-4. Переведення на уповноважену особу прав та обов'язків покупця нерухомої речі 1. У разі продажу нерухомої речі уповноважена особа має переважне право перед іншими особами на її купівлю за ціною, оголошеною для продажу, та на інших рівних умовах, крім випадку продажу з публічних торгів. 2. Зобов'язана особа (продавець нерухомої речі) зобов'язана письмово повідомити уповноважену особу про намір продати своє нерухому річ, вказавши ціну та інші умови, на яких він її продає. Якщо уповноважена особа відмовилася від здійснення переважного права купівлі нерухомої речі чи не здійснить цього права протягом одного місяця від дня отримання нею повідомлення, зобов'язана особа (продавець) має право продати свою нерухому річ іншій особі. 3. Якщо бажання придбати нерухому річ виявили кілька уповноважених осіб, зобов'язана особа (продавець) має право вибору покупця. 4. У разі порушення права переважної купівлі нерухомої речі уповноважена особа може пред'явити до суду позов про переведення на нього прав та обов'язків покупця. Одночасно позивач зобов'язаний внести на депозитний рахунок суду грошову суму, яку за договором повинен сплатити покупець. До таких вимог застосовується позовна давність в один рік. 5. Передача співвласником свого переважного права купівлі частки у праві спільної часткової власності іншій особі не допускається.
Стаття відсутня	Стаття 412-5. Обтяження частки права власності на нерухому річ 1. Частка права власності на нерухому річ може бути обтяжена переважним правом купівлі і лише у випадку, якщо вона є часткою співвласника у праві спільної часткової власності.

Стаття відсутня	Стаття 412-6. Застосування переважної купівлі нерухомої речі до його приналежності 1. Переважна купівля нерухої речі може поширюватися на її приналежності, які продаються разом із нерухомою річчю. У разі виникнення сумнівів вважається, що переважна купівля поширюється на ці приналежності.
Стаття відсутня	Стаття 412-7. Встановлення переважної купівлі для одного або кількох випадків купівлі 1. Право переважної купівлі нерухомої речі обмежується випадком продажу власником, який володіє нерухомою річчю на момент створення, або спадкоємцями власника. Однак воно також може бути встановлене для більше ніж одного або для всіх випадків продажу.
Стаття відсутня	Стаття 412-8. Наслідки дії переважної купівлі нерухомої речі 1. Правовідносини між уповноваженою особою та зобов'язаною особою регулюються положеннями цього Кодексу (статті 362, 777) та Закону України «Про оренду землі» (ст. 9). Право переважної купівлі також може бути здійснене, якщо нерухома річ продається керуючим у справах про неплатоспроможність на підставі договору. 2. Щодо третіх осіб право переважної купівлі-продажу визнається повідомленням про пріоритет, який вчинено для забезпечення вимоги, що впливає із здійснення права на передачу права власності. 3. У разі порушення переважного права купівлі нерухомої речі уповноважена особа має право вимагати переведення на неї прав та обов'язків покупця (частина 4 статті 362 цього Кодексу), або вступу у володіння та внесення змін до реєстру нерухомості (статті 316-9 – 316-11 цього Кодексу) з компенсацією набувачу ціни купівлі та покладенням на власника речі зобов'язання передати її особі, яка має переважне право її купівлі-продажу.
Стаття відсутня	Стаття 412-9. Повідомлення про зміст договору купівлі нерухомої речі 1. Якщо третя особа набуває право власності на нерухому річ, вона може так само, як і зобов'язана особа, повідомити уповноважену особу про зміст договору купівлі. 2. Зобов'язана особа зобов'язана повідомити нового власника, як тільки право переважної купівлі буде здійснене або її здійснення буде виключене.
Стаття відсутня	Стаття 412-10. Права покупця

	1. Новий власник, якщо він є покупцем або правонаступником покупця, може не надавати згоди на державну реєстрацію запису про нього як про власника та на передачу земельної ділянки до повернення новому власнику ціни купівлі, погодженої між зобов'язаною особою та покупцем, якщо вона була змінена. Якщо уповноважена особа реєструється як власник, попередній власник може вимагати відшкодування зміненої ціни купівлі в обмін на передання нерухомої речі.
Стаття відсутня	Стаття 412-11. Звільнення уповноваженої особи від зобов'язання 1. Якщо уповноважена особа зобов'язана відповідно до статті 417-7 відшкодувати покупцеві або його правонаступникові ціну купівлі, вона звільняється від зобов'язання сплатити ціну купівлі-продажу, що підлягає сплаті згідно з правом переважної купівлі.
Стаття відсутня	Стаття 412-12. Звільнення покупця від зобов'язання 1. Якщо покупець або його правонаступник внаслідок здійснення права переважної купівлі втрачає право власності, покупець звільняється від свого зобов'язання на ту суму, якою ще не була змінена ціна купівлі-продажу, яку він повинен сплатити; покупець не може вимагати повернення зміненої ціни купівлі.
Стаття відсутня	Стаття 412-13. Речеве та зобов'язальне право переважної купівлі 1. Право переважної купівлі, що встановлене на користь відповідної нерухомої речі, не може бути відокремлене від права власності на цю нерухому річ. 2. Переважне право, що встановлене на користь конкретної особи, не може бути пов'язане з правом власності на нерухому річ.
Стаття відсутня	Стаття 412-14. Припинення права переважної купівлі невідомої уповноваженої особи 1. Якщо уповноважена особа невідома, її право переважної купівлі може бути припинене в судовому порядку, якщо дотримані передумови для припинення прав іпотечного кредитора, зазначені в законі. (ст. 593 ЦК України, ст. 28 Закону України «Про заставу», ст. 12 Закону України «Про іпотечні облігації»). Право переважної купівлі припиняється з моменту набрання чинності рішення суду, що припиняє іпотеку. 2. Ці положення не застосовуються до переважного права купівлі-продажу, яке існує на користь відповідного власника нерухомої речі.
Глава 34. ПРАВО КОРИСТУВАННЯ ЧУЖОЮ ЗЕМЕЛЬНОЮ ДІЛЯНКОЮ ДЛЯ ЗАБУДОВИ	Глава 34. СУПЕРФІЦІЙ

Стаття 413. Підстави виникнення права користування чужою земельною ділянкою для забудови

1. Власник земельної ділянки має право надати її в користування іншій особі для будівництва промислових, побутових, соціально-культурних, житлових та інших споруд і будівель (суперфіцій). Таке право виникає на підставі договору або заповіту.
2. Право користування земельною ділянкою, наданою для забудови, може відчужуватися або передаватися землекористувачем у порядку спадкування, крім випадків, передбачених частиною третьою цієї статті.
3. Право користування земельною ділянкою державної або комунальної власності для забудови не може бути відчужено її землекористувачем іншим особам (крім випадків переходу права власності на будівлі та споруди, що розміщені на такій земельній ділянці), внесено до статутного фонду, передано у заставу.
4. Право користування чужою земельною ділянкою для забудови може бути встановлено на визначений або на невизначений строк, крім випадків, передбачених частиною п'ятою цієї статті.
5. Строк користування земельною ділянкою державної чи комунальної власності для забудови не може перевищувати 50 років.

Стаття 413. Поняття суперфіція

1. Суперфіцією є право володіння і користування земельною ділянкою не власником з метою будівництва будівлі чи споруди або обслуговування існуючої будівлі чи споруди суперфіціарія.
2. Суперфіцій є відчужуваним речевим правом, яке може передаватися в порядку правонаступництва, у тому числі в порядку спадкування, крім випадків суперфіція земельної ділянки державної або комунальної власності, передбачених частиною третьою цієї статті.
3. Суперфіцій земельної ділянки державної або комунальної власності не може бути відчужено її суперфіціарієм іншим особам (крім випадків переходу права власності на будівлі та споруди, що розміщені на цій земельній ділянці), внесено до статутного капіталу юридичної особи, передано в заставу.
4. Якщо законом або договором не передбачено інше, суперфіцій може здійснюватися лише щодо забудованої площі земельної ділянки та/або площі, на якій передбачається спорудити будівлю або споруду, а також щодо незабудованої площі, необхідної відповідно до характеру або призначення будівлі чи споруди для забезпечення їх нормальної експлуатації.
5. Межі права суперфіціарія на користування обтяженою земельною ділянкою встановлюються договором або законом. Якщо відсутні договірні відносини, земельна ділянка може бути обтяжена сервітутотом, який є необхідним для здійснення права суперфіція. Сервітут припиняється у разі припинення права суперфіція.
6. До суперфіція застосовуються положення про річ, якщо інше не передбачено законом або сутністю суперфіція. Споруда і будівля, збудовані на підставі суперфіція, визнаються складовими частинами суперфіцію як нерухомої речі в установленому законом порядку. Суперфіцій або його складова частина можуть відчужуватися або передаватися землекористувачем у порядку спадкування, крім випадків, передбачених частиною третьою статті 413 цього Кодексу. Виникнення, перехід і припинення права власності на споруду (будівлю), збудовану на земельній ділянці на підставі права користування чужою земельною ділянкою для забудови (суперфіцій) як нерухомої речі, підлягають державній реєстрації.

	У випадку припинення суперфіція з підстав і в порядку, встановленому законом, право власності на споруди (будівлі), що належало суперфіціарію, переходить до власника земельної ділянки. 7. Будівля або споруда є істотною складовою частиною права суперфіція. Право власності на будівлю або споруду, які споруджені на земельній ділянці, обтяженій суперфіцієм, здійснюється суперфіціарієм протягом строку існування права суперфіція. У разі, якщо будівля чи споруда зареєстровані в реєстрі нерухомого майна, суперфіціарій зазначається як власник будівлі чи споруди протягом всього строку існування права суперфіція. 8. Право суперфіція не може встановлюватися під скасувальну умову. 9. Право суперфіція не може обмежуватися частиною будівлі або споруди.
Стаття відсутня	Стаття 413-1. Підстави виникнення суперфіція 1. Право суперфіція виникає на підставі договору, заповіту або вимог закону. і може бути пред'явлено третім особам з моменту його реєстрації в державному реєстрі речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень. 2. Якщо будівля чи споруда споруджені на чужій земельній ділянці, суперфіцій може бути зареєстровано на підставі відмови власника земельної ділянки від права посилалися на приєднання на користь підрядника. Суперфіцій може бути зареєстровано також на користь третьої особи на підставі права посилалися на приєднання.
Стаття відсутня	Стаття 413-2. Строк суперфіція 1. Право суперфіція встановлюється на дев'яносто дев'ять років. Суперфіцій земельних ділянок державної або комунальної власності не може перевищувати сорок дев'ять років. 2. Після спливу первинного строку право суперфіція може бути продовжено або відновлено. 3. Договір, заповіт, або положення закону, якими встановлено безстроковий суперфіцій або перехід суперфіція в порядку спадкування або ліквідації юридичної особи, є недійсними.
Стаття відсутня	Стаття 413-3. Право суперфіція у випадку знесення або загибелі будівлі чи споруди 1. Право суперфіція не припиняється внаслідок знесення або загибелі будівлі або споруди.
Стаття відсутня	Стаття 413-4. Здійснення права суперфіція

	1. Суперфіціарій має право вільно розпоряджатися своїм правом суперфіція. Суперфіціарій має право провести відчуження або обтяження іпотекою суперфіція разом із будівлею або спорудою. 2. У разі продажу будівлі чи споруди суперфіціарієм власник земельної ділянки має право переважної її купівлі.
Стаття 414. Права та обов'язки власника земельної ділянки, наданої для забудови 1. Власник земельної ділянки, наданої для забудови, має право на одержання плати за користування нею. Якщо на земельній ділянці збудовані промислові об'єкти, договором може бути передбачено право власника земельної ділянки на одержання частки від доходу землекористувача. 2. Власник земельної ділянки має право володіти, користуватися нею в обсязі, встановленому договором із землекористувачем. Перехід права власності на земельну ділянку до іншої особи не впливає на обсяг права власника будівлі (споруди) щодо користування земельною ділянкою.	БЕЗ ЗМІН
Стаття 415. Права та обов'язки землекористувача 1. Землекористувач має право користуватися земельною ділянкою в обсязі, встановленому договором. 2. Землекористувач має право власності на будівлі (споруди), споруджені на земельній ділянці, переданій йому для забудови. 3. Особа, до якої перейшло право власності на будівлі (споруди), набуває право користування земельною ділянкою на тих же умовах і в тому ж обсязі, що й попередній власник будівлі (споруди). 4. Землекористувач зобов'язаний вносити плату за користування земельною ділянкою, наданою йому для забудови, а також інші платежі, встановлені законом. 5. Землекористувач зобов'язаний використовувати земельну ділянку відповідно до її цільового призначення.	БЕЗ ЗМІН

Стаття 416. Припинення права користування земельною ділянкою для забудови 1. Право користування земельною ділянкою для забудови припиняється у разі: 1) поєднання в одній особі власника земельної ділянки та землекористувача; 2) спливу строку права користування; 3) відмови землекористувача від права користування; 4) невикористання земельної ділянки для забудови протягом трьох років підряд. 2. Право користування земельною ділянкою для забудови може бути припинене за рішенням суду в інших випадках, встановлених законом.	Стаття 416. Припинення суперфіцію 1. Право суперфіція припиняється у разі: 1) поєднання – коли земельна ділянка та будівля або споруда стають власністю однієї і тієї самої особи; 2) спливу строку права користування або розірвання договору, яким встановлено суперфіцій; 3) відмови землекористувача від права користування; 4) невикористання земельної ділянки для забудови протягом трьох років підряд; 5) загибелі будівлі чи споруди. 2. Якщо суперфіціарій не спорудив будівлю чи споруду в обумовлений правочином про встановлення суперфіція строк або порушив обов'язок збереження будівлі чи споруди, власник земельної ділянки має право вимагати припинення права суперфіція. 3. Право користування земельною ділянкою для забудови може бути припинене за рішенням суду в інших випадках, встановлених законом.
Стаття 417. Правові наслідки припинення права користування земельною ділянкою 1. У разі припинення права користування земельною ділянкою, на якій була споруджена будівля (споруда), власник земельної ділянки та власник цієї будівлі (споруди) визначають правові наслідки такого припинення. У разі недосягнення домовленості між ними власник земельної ділянки має право вимагати від власника будівлі (споруди) її знесення та приведення земельної ділянки до стану, в якому вона була до надання її у користування. 2. Якщо знесення будівлі (споруди), що розміщена на земельній ділянці, заборонено законом (житлові будинки, пам'ятки культурної спадщини тощо) або є недоцільним у зв'язку з явним перевищенням вартості будівлі (споруди) порівняно з вартістю земельної ділянки, суд може з урахуванням підстав припинення права користування земельною ділянкою постановити рішення про викуп власником будівлі (споруди) земельної ділянки, на якій вона розміщена, або про викуп власником земельної ділянки будівлі (споруди), або визначити умови користування земельною ділянкою власником будівлі (споруди) на новий строк.	Стаття 417. Правові наслідки припинення права суперфіція 1. У разі припинення права суперфіція внаслідок поєднання (абз. 1 ч. 1 ст.416), за відсутності застереження про зворотне, обмежені речеві права, встановлені на права суперфіція, зберігаються на строк, на який вони встановлені, але не пізніше спливу первинного строку суперфіція. 2. У разі припинення права суперфіція внаслідок спливу строку права користування або розірвання договору, яким встановлено суперфіцій (абз. 2 ч. 1 ст. 416), будівля або споруда, які є предметом суперфіція, з дня припинення суперфіція стають згідно з цим Кодексом та/або законом складовою частиною земельної ділянки згідно зі статтею 315-14 (Складові частини нерухомої речі), а право суперфіціарія на земельну ділянку і будівлю або споруду виключається з державного реєстру речевих прав на нерухоме майно та їх обтяжень. На власника земельної ділянки покладається обов'язок виплати відшкодування, яке дорівнює ринковій вартості будівлі чи споруди на день спливу строку. Після припинення права суперфіція суперфіціарій не має права знести будівлю чи споруду або її частину. Суперфіціарій зобов'язаний передати власнику земельної ділянки документи, пов'язані з будівництвом будівлі або споруди.

	3. Якщо в момент встановлення права суперфіція будівлі або споруди не існувало, а її вартість однакова або більша вартості земельної ділянки, власник земельної ділянки має право вимагати, щоб суперфіціарія зобов'язали викупити земельну ділянку за ринковою вартістю, яку він міг би мати, якщо б на ній не було будівлі чи споруди. Суперфіціарій має право відмовитися від викупу земельної ділянки, якщо знесе за свій рахунок будівлю або споруду, побудовану на земельній ділянці, та приведе земельну ділянку до стану, в якому вона була до надання її в суперфіцій. 4. За відсутності іншої домовленості з власником земельної ділянки, обмежені речеві права, погоджені суперфіціарієм, припиняються в момент припинення права суперфіція. Іпотеки, які обтяжують право суперфіція, переносяться згідно з цим Кодексом та/або законом на відшкодування, яке отримується від власника земельної ділянки у випадку, передбаченому частиною першою, поширюються згідно з цим Кодексом і законом на земельну ділянку у випадку, передбаченому першим абзацом частини другої, або переносяться згідно з цим Кодексом та/або законом на будівельні матеріали у випадку, встановленому другим абзацом частини другої цієї статті. 5. Іпотеки, які встановлені щодо земельної ділянки на строк існування суперфіція, не поширюються на будівлі чи споруди в момент припинення права на грошові суми, які отримуються власником земельної ділянки у випадку, передбаченому першим абзацом частини другої, або поширюються згідно з цим Кодексом та/або законом на всю земельну ділянку у випадку, встановленому другим абзацом частини другої статті цього Кодексу. 6. Суперфіціарій має право утримання будівлі або споруди до виплати йому відшкодування. 7. У випадку припинення права суперфіція права суперфіціарія, передбачені чинними договорами майнового найму та оренди, переходять до власника земельної ділянки.
Глава відсутня	Глава 34-1. ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ ПРО РЕЧЕВІ ЗАБЕЗПЕЧУВАЛЬНІ ПРАВА НА РУХОМІ РЕЧІ
Стаття відсутня	Стаття 417-1. Види речевих забезпечувальних прав на рухомі речі 1. Речевими забезпечувальними правами на рухомі речі, які виникають із договорів про речеве забезпечення є: 1) забезпечувальні права заставного типу;

	2) право власності, яке притримується з метою забезпечення виконання зобов'язання; 3) права на фідучіарне майно фідучіарного фонду, встановленого з метою забезпечення виконання зобов'язання.
Стаття відсутня	Стаття 417-2. Забезпечувальні права заставного типу на рухомі речі 1. Забезпечувальним правом заставного типу на рухомі речі визнається обмежене речеве право на речі, за яким забезпечувальний кредитор набуває переважне право на задоволення забезпеченого права (вимоги) за рахунок обтяжених речей. 2. Поняття забезпечувального права заставного типу охоплює: 1) обмежені речеві права, як би вони не називалися, які розглядаються як створені з метою забезпечення виконання зобов'язання, зокрема заклад, якщо вони засновані на договорі про речеве забезпечення, який відображає намір сторін надати забезпечувальному кредитору право переважного задоволення забезпеченого права за рахунок обтяжених речей, або породжує таке право внаслідок договору; та 2) інші права, які вважаються забезпечувальними внаслідок положень цієї глави, такі як право, зазначене в статті 417-12 (Право притримання володіння), та права, передбачені частиною 3. 3. Перенесення або передбачуване перенесення права власності на рухомі речі, засноване на договорі про речеве забезпечення, укладеному з наміром створити забезпечення або який створює забезпечення внаслідок факту його укладення, породжує для особи, якій має бути передано право власності, лише забезпечення заставного типу. 4. Частина 3 цієї статті застосовується, зокрема, до: 1) забезпечувального передання права власності на речі; 2) забезпечувального відступлення права; 3) купівлю-продаж з умовою про зворотну оренду проданої речі продавцем; та 4) купівлю-продаж з умовою зворотного викупу.
Стаття відсутня	Стаття 417-3. Сфера застосування притримання правового титулу 1. «Притримання правового титулу» має місце, якщо право власності притримується власником переданої речі з метою забезпечити виконання зобов'язання. 2. Поняття притримання титулу власності охоплює: 1) притримання права власності продавцем за договором купівлі-продажу;

	2) збереження права власності особою, яка передає річ за договором оренди з викупом; 3) збереження права власності на предмет лізингу за договором лізингу, якщо відповідно до умов договору лізингу лізингоотримувач має право після закінчення строку оренди набути право власності на предмет лізингу або продовжувати користуватися ним безоплатно або за номінальну плату (фінансова оренда); та 4) збереження права власності консигнантом-постачальником за договором консигнації, укладеним із наміром досягнути забезпечувальну мету.
Стаття відсутня	Стаття 417-4. Застосовні положення щодо притримання правового титулу 1. До притримання правового титулу застосовуються, якщо спеціально не застережено інше, такі положення щодо забезпечувальних прав заставного типу: 1) особливі вимоги до оборотоздатності, існування та індивідуалізації; 2) створення забезпечувального права; 3) речі, на які поширюється забезпечення; 4) права забезпечувального кредитора після порушення. 2. У разі застосування положень про заставу до притримання титулу необхідно враховувати такі особливі вимоги: 1) посилення на обтяжене майно означає посилення на майно, передане за договором купівлі-продажу, оренди з викупом, лізингу або консигнації відповідно; 2) у разі притримання титулу за договором купівлі-продажу посилення на забезпечувального кредитора необхідно розуміти як посилення на продавця, а посилення на забезпечувального кредитора – як посилення на покупця; 3) у разі притримання титулу за договором оренди з викупом посилення на забезпечувального кредитора необхідно розуміти як посилення на лізингодавця, а посилення на забезпечувального боржника – як посилення на орендаря; 4) у разі притримання титулу за договором фінансової оренди посилення на забезпечувального кредитора необхідно розуміти як посилення на лізингодавця, а посилення на забезпечувального боржника – як посилення на лізингоотримувача; та 5) у разі притримання титулу за договором консигнації посилення на забезпечувального кредитора необхідно розуміти як посилення на

	консигнанта, а посилання на забезпечувального боржника – як посилання на консигнатора.
Стаття відсутня	Стаття 417-5. Предмет речевого забезпечення 1. Речеве забезпечення охоплює забезпечувальні права щодо будь-яких речей (рухомих і нерухомих тощо).
Стаття відсутня	Стаття 417-6. Підстави встановлення речевого забезпечення 1. Речеве забезпечення виникає на підставі договору, внаслідок закону або за рішенням суду. 2. За договором про речеве забезпечення одна сторона (забезпечувальний боржник) зобов'язується передати або передає річ другій стороні (забезпечувальному кредитору) для забезпечення зобов'язання боржника. Договір про речеве забезпечення передбачає: забезпечувальний боржник зобов'язується надати забезпечувальному кредитору забезпечувальне право заставного типу; забезпечувальний кредитор уповноважений притримувати забезпечувальне право заставного типу у разі перенесення права власності на особу, яка внаслідок цього вважається забезпечувальним боржником; або продавець, орендодавець чи інша особа, яка передає річ, уповноважена притримувати право власності на передавану річ в забезпечення свого права вимагати виконання. 3. До речевого забезпечення, яке виникає на підставі закону, застосовуються положення цього Кодексу щодо речевого забезпечення, яке виникає на підставі договору, якщо інше не встановлено законом.
Стаття відсутня	Стаття 417-7. Способи створення забезпечень заставного типу 1. Забезпечення заставного типу щодо рухомих речей можуть бути створені: 1) забезпечувальним боржником внаслідок надання останнім забезпечувальному кредитору забезпечувального права заставного типу; 2) забезпечувальним кредитором внаслідок притримання забезпечувального права заставного типу у разі переходу права власності на річ забезпечувальному боржнику; або 3) забезпечувальним кредитором, який використовує право на притримання володіння.
Стаття відсутня	Стаття 417-8. Загальні вимоги до створення забезпечень заставного типу 1. Для створення забезпечення заставного типу щодо рухомих речей необхідно, щоб: 1) річ існувала;

	2) річ було оборотоздатною; 3) існувало забезпечене право (вимога); та 4) були дотримані додаткові вимоги, встановлені для створення забезпечувального права заставного типу внаслідок його надання, притримання або на основі притримання володіння.
Стаття відсутня	Стаття 417-9. Володільницькі та неволодільницькі забезпечення заставного типу 1. Якщо інше не погоджено сторонами, для створення забезпечення заставного типу не вимагається, щоб обтяжена річ знаходилася у володінні забезпечувального кредитора. 2. Володільницьким забезпеченням заставного типу є забезпечувальне право заставного типу, яке передбачає, що обтяженою річчю володіє забезпечувальний кредитор або інша (окрім боржника) особа, яка володіє для забезпечувального кредитора.
Стаття відсутня	Стаття 417-10. Особливі вимоги до оборотоздатності, існування та індивідуалізації 1. Забезпечувальне право заставного типу може обтяжувати право вимагати виконання іншої, окремі грошової, вимоги, навіть якщо обтяжуване право вимоги необоротоздатне, але за умови, що вона може бути перетворена в грошову вимогу. 2. Забезпечувальне право заставного типу може обтяжувати річ, власник якої на підставі договору не має права відчужувати або обтяжувати її. Це правило застосовується також щодо права вимоги, яке виникло з договору або іншої підстави, за винятком випадку, коли це право не може бути відступлене на підставі положень про допустимість відступлення прав, пов'язаних з особистістю кредитора. 3. Якщо сторони мають намір створити забезпечення заставного типу щодо рухомої, визначеної родовими ознаками або необоротоздатної речі, забезпечувальне право виникає, якщо й тоді, коли річ виникає, індивідуалізується і стає оборотоздатною. Положення частини 2 цієї статті при цьому не застосовуються. 4. Перше речення частини 3 цієї статті застосовується у разі створення забезпечень заставного типу, які обтяжують права під умову, включаючи права, зазначені в згаданій частині. Забезпечення заставного типу може обтяжувати існуюче право під умову, зокрема, право особи, до якої перейшло умовне право власності (наприклад, право власності покупця на

	куплений товар до сплати купівельної ціни; у випадку несплати продавець має право вимагати повернення товару). 5. Перше речення частини 3 застосовується у разі забезпечення правом заставного типу майбутніх прав вимоги та прав під умову.
Стаття відсутня	Стаття 417-11. Вимоги до притримання забезпечувального права заставного типу 1. Для створення забезпечувального права заставного типу на рухомі речі внаслідок притримання зазначеного права вимагається, щоб: 1) на підставі договору про речеве забезпечення забезпечувальний кредитор був уповноважений щодо особи, яка набуває річ, притримати забезпечувальне право на цю річ; 2) право власності на річ, яка обтяжується утримуванням забезпеченням заставного типу, переносилося забезпечувальним кредитором на набувача речі. 2. У разі притримання забезпечення заставного типу воно створюється в момент, коли виконуються всі вимоги, перераховані в попередній частині цієї статті. 3. З метою застосування положень цієї глави забезпечувальним боржником вважається набувач речі.
Стаття відсутня	Стаття 417-12. Право притримання володіння 1. Передбачене договором або правовими нормами закону право особи притримувати річ власника у своєму володінні з метою забезпечити виконання зобов'язання створює володільницьке право заставного типу.
Стаття відсутня	Стаття 417-13. Забезпечувальне притримання права власності 1. Забезпечувальне притримання права власності виникає у випадках, перерахованих у частині 2 статті 417-3 (Сфера застосування притримання титулу), якщо: 1) продавець, консигнант або орендодавець є власником речі або діє на основі повноваження щодо цієї речі; 2) річ індивідуалізовано в договорі про речеве забезпечення; 3) забезпечене право існує; та 4) право власності притримує продавець, інша особа, яка передає річ або орендодавець. 2. Право власності вважається притриманим відповідно до абзацу 4 частини 1 цієї статті і в тому випадку, коли його перехід зумовлений відкладальною умовою виконання забезпеченого зобов'язання.

Стаття відсутня	Стаття 417-14. Дія забезпечень заставного типу щодо третіх осіб 1. Забезпечення заставного типу, створені відповідно до цього Кодексу і закону, не діють проти таких груп третіх осіб: 1) володарів речевих прав на обтяжені речі, включаючи чинні забезпечувальні права заставного типу; 2) кредитора, який розпочав процедуру звернення стягнення на обтяжені речі і який відповідно до застосовуваного права набув правове становище, яке надає захист від наступних стягнень; та 3) арбітражного керуючого, призначеного у зв'язку з неспроможністю забезпечувального боржника, за умови, що дотримані, з урахуванням винятків, вимоги цієї глави. 2. Забезпечувальне право заставного типу, яке згідно з положеннями цієї глави діє щодо третіх осіб, не регулюється положеннями цієї глави тією мірою, якою воно внаслідок положень цієї глави поширюється, без спеціального з цього приводу договору, на річ іншу, ніж спочатку обтяжену. 3. Обтяження заставного типу, яке було добросовісно набуто незалежно від вже встановленого на річ забезпечувального права власності або забезпечувального права заставного типу, діє щодо володаря відповідно забезпечувального права власності або старшого за часом забезпечувального права заставного типу незалежно від дотримання вимог цієї глави. Дія добросовісно придбаного забезпечення заставного типу проти інших третіх осіб регулюється положеннями цієї глави.
Стаття відсутня	Стаття 417-15. Способи набрання чинності забезпечення заставного типу 1. Забезпечувальне право заставного типу на речі будь-яких видів набирає чинності щодо третіх осіб внаслідок їх реєстрації відповідно до положень цього Кодексу та/або закону. 2. Забезпечувальне право заставного типу набирає чинність щодо третіх осіб: 1) якщо воно обтяжує речі і набувається забезпечувальним кредитором внаслідок отримання цієї речі у володіння; або 2) якщо воно обтяжує визначену річ і набувається забезпечувальним кредитором внаслідок здійснення контролю над цією річчю.
Стаття відсутня	Стаття 417-16. Володіння річчю, обтяженою забезпеченням заставного типу

	1. Забезпечувальне право заставного типу на обтяжену річ може набрати чинність щодо третіх осіб внаслідок набуття забезпечувальним кредитором цієї речі у володіння: 1) якщо забезпечувальний кредитор або уповноважена особа (інша, окрім забезпечувального кредитора), яка діє для нього, здійснює володіння обтяженою річчю; 2) якщо річ знаходиться у третьої особи (іншої, окрім забезпечувального боржника) і ця особа домовилася з забезпечувальним кредитором володіти забезпеченою річчю виключно для нього; або 3) якщо забезпечена річ знаходиться у спільному володінні забезпечувального кредитора і забезпечувального боржника або знаходиться у третьої особи, яка володіє річ для обох сторін, але в будь-якому випадку забезпечувальний боржник не має доступу до обтяженої речі без явно вираженої згоди забезпечувального кредитора.
Стаття відсутня	Стаття 417-17. Загальні положення про старшинство між забезпеченнями заставного типу 1. З урахуванням винятків старшинство між забезпеченнями заставного типу, між забезпеченнями заставного типу й іншими речевими правами визначається хронологічною черговістю. 2. Хронологічна черговість визначається: 1) для забезпечень заставного типу – моментом реєстрації, якщо така є, або моментом, з якого забезпечення заставного типу набирає чинності щодо третіх осіб на підставі інших положень цієї глави Кодексу і закону, незалежно від того, який момент настане раніше; 2) для інших обмежених речевих прав – моментом виникнення права. 3. Забезпечення заставного типу, яке діє щодо третіх осіб, має старшинство щодо забезпечення заставного типу, яке не діє щодо третіх осіб, навіть якщо останнє виникло раніше. 4. Старшинство між двома або більше забезпеченнями заставного типу, які не діють щодо третіх осіб, визначається моментом їх виникнення. 5. Виникле внаслідок добросовісного набуття забезпечення заставного типу завжди користується старшинством щодо вже встановленого щодо тієї самої речі забезпечувального права власності, якщо знов набуто забезпечення заставного типу виникло незалежно від нього. 6. Старшинство забезпечення заставного типу щодо інших забезпечень заставного типу, як і щодо інших обмежених речевих прав на ту саму річ,

	може бути змінено на підставі вчиненого письмового правочину між володарями всіх прав, яких може стосуватися така зміна.
Стаття відсутня	Стаття 417-18. Права та обов'язки забезпечувального боржника 1. До тих пір, поки забезпечувальний боржник має право володіти обтяженою річчю, він має право у розумних межах користуватися ним. 2. Забезпечувальний боржник має право розпоряджатися обтяженою річчю під час торгівлі та виробництва. 3. Забезпечувальний боржник, який володіє обтяженою річчю, зобов'язаний перед забезпечувальним кредитором не користуватися і не розпоряджатися цією річчю щодо обмежень, встановлених положеннями цієї глави. 4. Забезпечувальний кредитор, який володіє обтяженою річчю або здійснює над нею контроль, не має права користуватися нею, за винятком випадку, коли відповідне користування є необхідним для підтримання обтяженої речі в незмінному вигляді та її зберігання.
Стаття відсутня	Стаття 417-19. Заміна сторін забезпечень заставного типу 1. Якщо забезпечена вимога передана іншому кредиторові, до нього переходить забезпечення заставного типу.
Стаття відсутня	Стаття 417-20. Передання права на обтяжену річ 1. Якщо внаслідок переходу частини забезпеченої вимоги або переходу всієї вимоги до кількох осіб забезпечувана вимога ділиться на частини, які належать різним особам, кожна з яких набуває лише її частину. 2. Передання права власності на обтяжену річ іншій особі не впливає на існування і на дію забезпечення заставного типу щодо третіх осіб. З моменту передання права особа, до якої воно перейшло, розглядається як забезпечувальний боржник.
Стаття відсутня	Стаття 417-21. Підстави припинення речового забезпечення 1. Забезпечення заставного типу припиняється, якщо: 1) забезпечувальний кредитор відмовився від забезпечувального права заставного типу; 2) обтяжена річ перестає існувати; 3) забезпечувальний кредитор набуває право власності на обтяжену річ. 4) третя особа набуває право власності на обтяжену річ вільним від забезпечення заставного типу.
Глава відсутня	Глава 34-2. ЗАСТАВА
Стаття відсутня	Стаття 417-22. Поняття застави

	1. Застава є обмеженим речевим правом, на підставі якого його володар (заставодержатель) має право у разі невиконання боржником (заставадавцем) забезпеченого заставою зобов'язання, а також в інших випадках, встановлених законом, задовольнити свої вимоги за рахунок предмета застави переважно перед іншими кредиторами такого боржника у порядку, встановленому цим Кодексом та/або законом (право застави). 2. Застава слідує за заставленою річчю незалежно від зміни її власника і захищається речово-правовими позовами. 3. Застава має похідний (акцесорний) характер від забезпеченого нею зобов'язання та є дійсною до припинення цього зобов'язання або до закінчення строку дії договору застави, якщо законом або договором про заставу не встановлено інше. 4. Задоволення заставних вимог кількох володарів застави здійснюється згідно з їх старшинством (пріоритетом), – у черговості їх державної реєстрації відповідно до цього Кодексу та/або закону.
Стаття відсутня	Стаття 417-23. Вимоги, які забезпечуються заставою 1. Заставою може бути забезпечене виконання дійсного зобов'язання або задоволення вимоги, яка може виникнути в майбутньому на підставі договору, що набрав чинності. 2. Заставою може бути забезпечена вимога, яка може виникнути в майбутньому, якщо є договір сторін про розмір забезпечення заставою таких вимог, та/або про максимальний розмір вимоги, яка забезпечується заставою.
Стаття відсутня	Стаття 417-24. Підстави виникнення застави 1. Застава виникає на підставі договору, закону або рішення суду. 2. До застави, яка виникає на підставі закону або рішення суду, застосовуються правила щодо застави, яка виникає на підставі договору, якщо інше не встановлено законом.

	3. Взаємні права та обов'язки заставодавця та заставодержателя щодо застави, яка підлягає державній реєстрації, виникають з моменту державної реєстрації такої застави відповідно до закону.
Стаття відсутня	Стаття 417-25. Види застави 1. Іпотекою є застава нерухомого майна, що залишається у володінні заставодавця або третьої особи, а також застава об'єкта незавершеного будівництва, майбутнього об'єкта нерухомості. Подільний об'єкт незавершеного будівництва може бути переданий в іпотеку лише у випадках, визначених законом. Положення про заставу застосовуються до іпотеки, якщо це не суперечить спеціальним положенням про іпотеку. 2. Обтяження заставою рухомого майна здійснюється з передачею або без передачі заставодержателю володіння цим майном. Закладом є застава рухомого майна, що передається у володіння заставодержателя або за його наказом – у володіння третій особі. 3. Правила про іпотеку землі та інші окремі види застав встановлюються законом.
Стаття відсутня	Стаття 417-26. Предмет застави 1. Предметом застави може бути будь-яке майно (зокрема річ, цінні папери, майнові права), що може бути відчужене заставодавцем і на яке може бути звернене стягнення. 2. Предметом застави може бути майно, яке заставодавець набуде та/або може набути після виникнення застави (майбутній урожай, приплід худоби тощо). 3. Права заставодержателя (право застави) на річ, яка є предметом застави, поширюються на її приналежності, якщо інше не встановлено договором. Право застави поширюється на плоди, продукцію та доходи, одержані від використання заставленого майна, у випадках, встановлених договором. 4. Предметом застави не можуть бути:

	культурні цінності, що є об'єктами права державної чи комунальної власності і занесені або підлягають занесенню до державного реєстру національного культурного надбання; пам'ятки культурної спадщини, занесені до переліку пам'яток культурної спадщини, що не підлягають приватизації. 5. Предметом застави не можуть бути вимоги, які мають особистий характер, а також інші вимоги, застава яких заборонена законом. 6. Предмет застави залишається у заставодавця, якщо інше не встановлено договором або законом. 7. Застава окремих видів майна може бути заборонена або обмежена законом.
Стаття відсутня	Стаття 417-27. Нотаріальне посвідчення договору застави та реєстрація застави 1. Якщо предметом застави є нерухоме майно, об'єкт незавершеного будівництва, майбутній об'єкт нерухомості, а також в інших випадках, встановлених законом, договір застави підлягає нотаріальному посвідченню, крім випадків, встановлених законом. 2. Застава нерухомого майна, об'єкта незавершеного будівництва, майбутнього об'єкта нерухомості підлягає державній реєстрації у випадках та в порядку, встановлених законом. 3. Застава рухомого майна може бути зареєстрована на підставі заяви заставодержателя або заставодавця з внесенням запису до державного реєстру обтяжень рухомого майна. 4. Моментом реєстрації застави рухомого майна є дата та час внесення відповідного запису до державного реєстру обтяжень рухомого майна.
Стаття відсутня	Стаття 417-28. Застава майна, що є у спільній власності 1. Майно, що є у спільній власності, може бути передане у заставу лише за згодою усіх співвласників.
Стаття відсутня	Стаття 417-29. Заміна предмета застави

	1. Предмет застави може бути замінений лише за згодою заставодержателя, якщо інше не встановлено договором або законом.
Стаття відсутня	Стаття 417-30. Ризик випадкового знищення або випадкового пошкодження предмета застави 1. Ризик випадкового знищення або випадкового пошкодження предмета застави несе власник заставленого майна, якщо інше не встановлено договором або законом. 2. У разі випадкового знищення або випадкового пошкодження предмета застави заставодавець на вимогу заставодержателя зобов'язаний надати рівноцінний предмет або, якщо це можливо, відновити знищений або пошкоджений предмет застави.
Стаття відсутня	Стаття 417-31. Страхування предмета застави 1. Якщо предмет застави не підлягає страхуванню, він може бути застрахований за згодою сторін на погоджену суму, якщо інше не встановлено законом. У разі настання страхового випадку предметом застави стає право вимоги до страховика.
Стаття відсутня	Стаття 417-32. Оцінка предмета застави 1. Оцінка предмета застави здійснюється у випадках, встановлених договором або законом. 2. Оцінка предмета застави здійснюється заставодавцем разом із заставодержателем відповідно до звичайних цін, що склалися на момент виникнення права застави, якщо інший порядок оцінки предмета застави не встановлений договором або законом.
Стаття відсутня	Стаття 417-33. Сторони у договорі застави 1. Заставодавцем може бути боржник або третя особа (майновий поручитель).

	2. Заставадавець може бути власник речі або особа, якій належить майнове право, а також особа, якій власник речі або особа, якій належить майнове право, передали річ або майнове право з правом їх застави. 3. Застава права на чужу річ здійснюється за згодою власника цієї речі, якщо для відчуження цього права відповідно до договору або закону необхідна згода власника.
Стаття відсутня	Стаття 417-34. Зміст договору застави 1. У договорі застави визначаються суть, розмір і строк (термін) виконання зобов'язання, забезпеченого заставою, та (або) посилання на договір чи інший правочин, яким встановлено основне зобов'язання, подається опис предмета застави, а також визначаються інші умови, погоджені сторонами договору. 2. Опис предмета застави у договорі застави може бути поданий у загальній формі (вказівка на вид заставленого майна тощо).
Стаття відсутня	Стаття 417-35. Момент виникнення права застави 1. Реєстрація застави рухомого майна не пов'язується з моментом виникнення права застави та не впливає на чинність договору застави. 2. Право застави рухомого майна виникає з моменту укладення договору застави, а у випадках, коли договір підлягає нотаріальному посвідченню, – з моменту його нотаріального посвідчення, крім випадків, встановлених законом. 3. Якщо предмет застави відповідно до договору або закону повинен перебувати у володінні заставодержателя, право застави рухомого майна виникає в момент передання йому предмета застави. Якщо таке передання було здійснене до укладення договору застави, право застави виникає з моменту його укладення. 4. Застава нерухомого майна, повітряних та морських суден, суден внутрішнього плавання, космічних об'єктів виникає з моменту внесення запису до державного реєстру речевих прав на нерухоме майно та їх обтяження.

Стаття відсутня	Стаття 417-36. Державна реєстрація застави 1. Застава рухомого майна не підлягає державній реєстрації, якщо інше не встановлено цим Кодексом та/або законом. 2. Застава рухомого майна підлягає державній реєстрації відповідно до закону. 3. Державна реєстрація застави повітряних та морських суден, суден внутрішнього плавання, космічних об'єктів проводиться у порядку, встановленому законодавством.
Стаття відсутня	Стаття 417-37. Користування та розпорядження предметом застави 1. Заставадавець має право користуватися предметом застави відповідно до його призначення, у тому числі здобувати з нього плоди та доходи, якщо інше не встановлено договором і якщо це впливає із суті застави. 2. Заставадавець має право відчужувати предмет застави, передавати його в користування іншій особі або іншим чином розпоряджатися ним лише за згодою заставодержателя, якщо інше не встановлено договором або законом. 3. Заставадавець має право заповідати заставлене майно. Правочин, яким обмежується право заставодавця заповідати заставлене майно, є недійсним. 4. Заставодержатель має право користуватися переданим йому предметом застави лише у випадках, встановлених договором. За договором на заставодержателя може бути покладений обов'язок здобувати з предмета застави плоди та доходи.
Стаття відсутня	Стаття 417-38. Обов'язки володільця предмета застави 1. Особа, яка володіє предметом застави, зобов'язана, якщо інше не встановлено договором: 1) вживати заходів, необхідних для збереження предмета застави; 2) утримувати предмет застави належним чином;

	3) негайно повідомляти другу сторону договору застави про виникнення загрози знищення або пошкодження предмета застави. 2. Заставадавець, який володіє предметом застави, у разі втрати, псування, пошкодження або знищення заставленого майна з його вини зобов'язаний замінити або відновити це майно, якщо інше не встановлено договором. 3. Заставодержатель, який володіє предметом застави, у разі втрати, псування, пошкодження або знищення заставленого майна з його вини зобов'язаний відшкодувати заставадавцю завдані збитки.
Стаття відсутня	Стаття 417-39. Наступна застава 1. Наступна застава майна, що вже заставлене, допускається, якщо інше не встановлено попереднім договором застави або законом. 2. Наступна застава майна не припиняє право застави попереднього заставодержателя. 3. Перший заставодержатель має переважне право перед наступними заставодержателями на задоволення своїх вимог за рахунок заставленого майна. Вимоги наступних заставодержателів задовольняються в порядку черговості виникнення права застави, крім випадку, встановленого частиною четвертою цієї статті. 4. Якщо предметом застави є рухоме майно, заставодержатель зареєстрованої застави має переважне право на задоволення вимог із заставленого майна перед заставодержателями незареєстрованих застав та застав, які зареєстровані пізніше. 5. Заставадавець незареєстрованої застави зобов'язаний надати кожному із заставодержателів інформацію про всі попередні застави майна в обсязі, встановленому статтею 417-34 цього Кодексу. Заставадавець зобов'язаний відшкодувати збитки, що виникли у будь-кого із заставодержателів внаслідок невиконання ним цього обов'язку.
Стаття відсутня	Стаття 417-40. Правові наслідки невиконання зобов'язання, забезпеченого заставою

	1. У разі невиконання зобов'язання, забезпеченого заставою, а також в інших випадках, встановлених законом, заставодержатель набуває право звернення стягнення на предмет застави. 2. За рахунок предмета застави заставодержатель має право задовольнити в повному обсязі свою вимогу, що визначена на момент фактичного задоволення, включаючи сплату процентів, неустойки, відшкодування збитків, завданих порушенням зобов'язання, необхідних витрат на утримання заставленого майна, а також витрат, понесених у зв'язку із пред'явленням вимоги, якщо інше не встановлено договором.
Стаття відсутня	Стаття 417-41. Звернення стягнення на предмет застави 1. Звернення стягнення на предмет застави здійснюється за рішенням суду, якщо інше не встановлено договором або законом. 2. Заставодержатель набуває право звернення стягнення на предмет застави в разі, коли зобов'язання не буде виконано у встановлений строк (термін), якщо інше не встановлено договором або законом. 3. У разі ліквідації юридичної особи-заставадателя заставодержатель набуває право звернення стягнення на заставлене майно незалежно від настання строку виконання зобов'язання, забезпеченого заставою. 4. У разі схвалення судом відповідно до законодавства про банкрутство плану санації чи реструктуризації боргів боржника за основним зобов'язанням, якщо він відмінний від засталодавця, заставодержатель, який голосував проти схвалення плану санації юридичної особи чи плану реструктуризації боргів боржника - фізичної особи, набуває право звернення стягнення на заставлене майно незалежно від настання строку виконання зобов'язання, забезпеченого заставою. 5. У разі часткового виконання боржником зобов'язання, забезпеченого заставою, право звернення на предмет застави зберігається в первісному обсязі. 6. Якщо предметом застави є дві або більше речей (два або більше прав), стягнення може бути звернене на всі ці речі (права) або на будь-яку з речей (прав) на вибір заставодержателя.

	Якщо заставодержатель зверне стягнення на одну річ (одне право), але його вимогу не буде задоволено в повному обсязі, він зберігає право застави на інші речі (права), які є предметом застави.
Стаття відсутня	Стаття 417-42. Реалізація предмета застави 1. Реалізація предмета застави, на який звернене стягнення, проводиться шляхом його продажу з публічних торгів, якщо інше не встановлено договором або законом. Порядок реалізації предмета застави з публічних торгів встановлюється законом. 2. Початкова ціна предмета застави для його продажу з публічних торгів визначається в порядку, встановленому договором або законом. Якщо звернення стягнення здійснюється за рішенням суду, суд у своєму рішенні може визначити початкову ціну предмета застави. 3. Якщо публічні торги оголошено такими, що не відбулися, предмет застави може бути за згодою заставодержателя та заставодавця переданий у власність заставодержателя за початковою ціною, якщо інше не встановлено договором або законом. 4. Якщо сума, одержана від реалізації предмета застави, не покриває вимоги заставодержателя, він має право отримати суму, якої не вистачає, з іншого майна боржника в порядку черговості відповідно до статті 112 цього Кодексу, якщо інше не встановлено договором або законом.
Стаття відсутня	Стаття 417-43. Дострокове виконання зобов'язання, забезпеченого заставою 1. Заставодержатель має право вимагати дострокового виконання зобов'язання, забезпеченого заставою, у разі: 1) передання заставодавцем предмета застави іншій особі без згоди заставодержателя, якщо одержання такої згоди було необхідним; 2) порушення заставодавцем правил про заміну предмета застави; 3) втрати предмета застави за обставин, за які заставодержатель не відповідає, якщо заставодавець не замінив або не відновив предмет застави.

	2. Заставодержатель має право вимагати дострокового виконання зобов'язання, забезпеченого заставою, а якщо його вимога не буде задоволена, – звернути стягнення на предмет застави: 1) у разі порушення заставодавцем правил про наступну заставу; 2) у разі порушення заставодавцем правил про розпоряджання предметом застави; 3) в інших випадках, встановлених законом або договором.
Стаття відсутня	Стаття 417-44. Припинення права застави 1. Право застави припиняється у разі: 1) припинення зобов'язання, забезпеченого заставою; 2) втрати предмета застави, якщо заставодавець не змінив предмет застави; 3) реалізації предмета застави; 4) набуття заставодержателем права власності на предмет застави. Право застави припиняється також в інших випадках, встановлених законом. 2. У разі припинення права застави на нерухоме майно до державного реєстру вносяться відповідні дані. 3. У разі припинення права застави внаслідок виконання забезпеченого заставою зобов'язання заставодержатель, у володінні якого перебувало заставлене майно, зобов'язаний негайно повернути його заставодавцеві. 4. Припинення основного зобов'язання внаслідок ліквідації боржника – юридичної особи, яка виступає боржником у такому зобов'язанні, не припиняє права застави (іпотеки) на майно, передане в заставу боржником та/або майновим поручителем такого боржника, якщо заставодержатель до ліквідації боржника - юридичної особи реалізував своє право щодо звернення стягнення на предмет застави (іпотеки) шляхом подання позову або пред'явлення вимоги.

Глава відсутня	Глава 34-3. ПРИТРИМАННЯ
Стаття відсутня	Стаття 417-45. Загальні положення про притримання 1. Притримання є обмеженим речевим правом, на підставі якого володілець (притримувач речі), який правомірно володіє річчю, що підлягає переданню ним боржникові або особі, зазначеній боржником, у разі невиконання ним у строк зобов'язання щодо оплати цієї речі або відшкодування притримувачу речі пов'язаних з нею витрат та інших збитків, має право притримати її у себе до виконання боржником зобов'язання (право притримання). 2. Притриманням речі можуть забезпечуватись інші вимоги притримувача речі, якщо інше не встановлено договором або законом. 3. Притримувач речі має право притримати річ у себе також у разі, якщо права на неї, які виникли після передачі речі у володіння притримувача, набула третя особа. 4. Право притримання не здійснюється у випадку надання боржником притримувачу речі достатнього забезпечення або у випадку внесення в депозит витребуваних коштів. 5. Ризик випадкового знищення або випадкового пошкодження притриманої речі несе притримувач речі, якщо інше не встановлено законом.
Стаття відсутня	Стаття 417-46. Виключення права притримання 1. Право притримання не може здійснюватися у випадках, коли володіння є наслідком неправомірних дій або коли предметом притримання є річ, на яку не може бути звернено стягнення. 2. На право притримання не може посилатися недобросовісний володілець, за винятком випадків, встановлених законом. 3. Сплив позовної давності не перешкоджає здійсненню права притримання, якщо позовна давність забезпечуваного права притримувача не сплила на момент, коли було б можливе здійснення права притримання.
Стаття відсутня	Стаття 417-47. Пред'явлення права притримання 1. Право притримання може бути прд'явлено третім особам без дотримання положень про публічність речевих прав.

	2. В усіх випадках право притримання не може бути пред'явлено кредиторам, які розпочали звернення стягнення проти боржника, а притримувач речі має право відповідно до закону брати участь у розподілі отриманих при цьому коштів. 3. Позбавлення володіння річчю всупереч волі не припиняє права притримання. Особа, яка здійснює це право, може вимагати повернення речі з дотриманням положень, які застосовують до позовної давності позову і до набуття рухомих речей добросовісним володільцем. 4. Якщо кредитор подає позов про витребування речі, а притримувач речі посиляється на право притримання, на підставі рішення суд ця річ підлягає поверненню її притримувачем, якщо кредитор одночасно виконає зобов'язання, забезпечене правом притримання, або надасть притримувачу речі достатні гарантії його виконання або якщо притримувач речі прострочує прийняття виконання, запропонованого кредитором.
Стаття відсутня	Стаття 417-48. Обов'язок забезпечення схоронності речі й отримання продукції, плодів і доходів 1. Притримувач речі повинен забезпечити її схоронність із старанністю доброго господаря. Він повин отримувати продукцію, плоди і доходи від речі з обов'язком проводити їх залік у рахунок своєї вимоги.
Стаття відсутня	Стаття 417-49. Припинення права притримання 1. Право притримання припиняється у випадку, коли річ переходить у володіння боржника або володільця прав щодо неї, якщо притримувач речі не набуде її знову з тих самих правових підстав.
Глава відсутня	Глава 34-4. ФІДУЦІАРНА ЗАБЕЗПЕЧУВАЛЬНА ВЛАСНІСТЬ
Стаття відсутня	Стаття 417-50. Право фідучіарної власності як спосіб забезпечення виконання зобов'язання за кредитним договором 1. За договором про встановлення фідучіарної забезпечувальної власності одна сторона (фідучіарний засновник) передає майно другій стороні (фідучіарному власнику) на праві фідучіарної власності для забезпечення зобов'язання боржника за кредитним договором, договором позики. 2. Право фідучіарної забезпечувальної власності як спосіб забезпечення виконання зобов'язань за кредитним договором (далі – фідучіарна забезпечувальна власність) є різновидом права власності на майно, за яким кредитор, який отримав майно у фідучіарну забезпечувальну власність

	(фідуціарний власник), не має права самостійно відчужувати таке майно, крім як для звернення стягнення на нього, а також викупу його для суспільних потреб у порядку, встановленому законом. 3. З моменту встановлення фідуціарної забезпечувальної власності право власності особи, яка передала своє майно у фідуціарну забезпечувальну власність, припиняється. 4. До надання кредиту або позики, що забезпечується переданням нерухомого майна, об'єкта незавершеного будівництва та майбутнього об'єкта нерухомості у фідуціарну власність, кредитор зобов'язаний запропонувати боржнику надання такого кредиту, позики, можливість забезпечити виконання цих зобов'язань в інший спосіб. Умови кредитного договору, договору позики, що забезпечується переданням майна у фідуціарну забезпечувальну власність, можуть відрізнятися від умов кредитного договору, договору позики, що забезпечується в інший спосіб.
Стаття відсутня	Стаття 417-51. Об'єкт фідуціарної забезпечувальної власності 1. Об'єктом фідуціарної забезпечувальної власності може бути майно, яке може бути відчужено і на яке може бути звернено стягнення. 2. Якщо законом не встановлено інше, об'єктом довірчої власності не можуть бути корпоративні права. Об'єктом фідуціарної забезпечувальної власності не можуть бути подільні об'єкти незавершеного будівництва. 3. Режим фідуціарної забезпечувальної власності не поширюється на плоди, продукцію та доходи, одержані від використання об'єкта фідуціарної забезпечувальної власності, якщо інше не зазначено у договорі про встановлення фідуціарної забезпечувальної власності.
Стаття відсутня	Стаття 417-52. Виникнення фідуціарної забезпечувальної власності 1. Фідуціарна забезпечувальна власність виникає на підставі договору, укладеного у письмовій формі. 2. Фідуціарним засновником може бути боржник за основним зобов'язанням та/або інша особа, яка передає своє майно у фідуціарну власність з метою забезпечення виконання зобов'язань боржника.

	3. Фідуціарним власником є кредитор за основним зобов'язанням. 4. Договір про встановлення фідуціарної забезпечувальної власності на нерухоме майно, неподільний об'єкт незавершеного будівництва, майбутній об'єкт нерухомості укладається у письмовій формі і підлягає нотаріальному посвідченню. 5. Фідуціарна забезпечувальна власність на нерухоме майно, неподільний об'єкт незавершеного будівництва, майбутній об'єкт нерухомості виникає з моменту її реєстрації у державному реєстрі речових прав на нерухоме майно та їх обтяжень. 6. Фідуціарна забезпечувальна власність на рухоме майно виникає з моменту укладення договору про встановлення фідуціарної забезпечувальної власності, якщо таким договором не встановлено інше.
Стаття відсутня	Стаття 417-53. Користування об'єктом фідуціарної забезпечувальної власності 1. Об'єктом фідуціарної забезпечувальної власності має право користуватися фідуціарний засновник (далі – користувач). Користувачем також може бути інша особа, визначена договором про встановлення фідуціарної забезпечувальної власності. Якщо об'єктом фідуціарної забезпечувальної власності є земельна ділянка, передача її в користування іншим особам здійснюється в порядку, визначеному Земельним кодексом України. 2. Договір про встановлення фідуціарної забезпечувальної власності може передбачати право користувача передавати об'єкт фідуціарної забезпечувальної власності у тимчасове користування третім особам. 3. Користувач, який не є фідуціарним власником, втрачає право користування об'єктом фідуціарної власності з дня отримання ним повідомлення про прийняття фідуціарним власником рішення про звернення стягнення на такий об'єкт. Право користування об'єктом фідуціарної забезпечувальної власності, який є житловим приміщенням, втрачається у порядку, встановленому статтею 417-58 цього Кодексу. 4. Фідуціарний забезпечувальний власник має право у будь-який час протягом строку дії фідуціарної власності та за умови попереднього

	повідомлення користувача перевіряти наявність, стан, умови збереження та використання об'єкта фідучіарної забезпечувальної власності. Договором може бути передбачено періодичність таких перевірок, їх тривалість, обов'язковість попередження користувача про перевірку, а також інші умови здійснення перевірки об'єкта фідучіарної забезпечувальної власності. 5. Періодичність перевірок об'єкта фідучіарної забезпечувальної власності, що є житловим приміщенням, не може перевищувати одного разу на місяць, а тривалість однієї перевірки – двох годин.
Стаття відсутня	Стаття 417-54. Обов'язки користувача 1. Користувач зобов'язаний утримуватися від дій, які виходять за межі нормального зносу об'єкта фідучіарної забезпечувальної власності та можуть істотно знизити його вартість або завдати іншої шкоди. 2. Користувач несе витрати на утримання об'єкта фідучіарно забезпечувальної власності, якщо інше не встановлено договором. 3. Договором можуть бути встановлені інші обов'язки користувача.
Стаття відсутня	Стаття 417-55. Правові наслідки порушення зобов'язання боржником 1. У разі прострочення виконання боржником основного зобов'язання фідучіарний власник має право звернути стягнення на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності за умови, що строк прострочення перевищує 20 календарних днів. У разі прострочення боржником виконання частини основного зобов'язання фідучіарний власник має право звернути стягнення на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності, якщо прострочення виконання боржником основного зобов'язання триває більше 30 календарних днів. 2. Договором, яким встановлена фідучіарна забезпечувальна власність або на підставі якого виникло основне зобов'язання, можуть бути встановлені інші підстави, з настанням яких у довірчого власника виникає право звернути стягнення на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності. 3. У разі порушення боржником зобов'язань, зазначених у договорі про встановлення фідучіарної забезпечувальної власності (крім основного зобов'язання), фідучіарний власник має право прийняти рішення про

	необхідність дострокового виконання основного зобов'язання та повідомити про таке рішення боржника. Якщо боржник не виконує рішення фідучіарного власника про дострокове виконання основного зобов'язання протягом 30 календарних днів з моменту отримання такого повідомлення (якщо інший строк не встановлено договором), фідучіарний власник має право звернути стягнення на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності. 4. У разі порушення користувачем обов'язків щодо збереження чи користування об'єктом фідучіарної забезпечувальної власності фідучіарний власник може скористатися правами, визначеними частиною другою цієї статті, та/або вжити заходів для збереження або страхування об'єкта фідучіарної забезпечувальної власності у своїх інтересах та за власний рахунок. Користувач зобов'язаний на вимогу фідучіарного власника негайно відшкодувати останньому всі витрати, понесені у зв'язку із вжиттям заходів щодо збереження та страхування об'єкта фідучіарної забезпечувальної власності.
Стаття відсутня	Стаття 417-56. Обов'язкове звернення стягнення на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності 1. Якщо інше не передбачено договором про встановлення фідучіарної забезпечувальної власності, фідучіарний власник зобов'язаний звернути стягнення на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності у разі настання однієї з таких обставин: 1) державної реєстрації рішення про припинення юридичної особи - боржника за основним зобов'язанням або фідучіарного власника; 2) прийняття судом постанови про визнання боржника за основним зобов'язанням або фідучіарного власника банкрутом та відкриття ліквідаційної процедури; 3) смерті боржника за основним зобов'язанням, визнання його недієздатним або померлим. 2. Під час звернення стягнення на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності у випадку, передбаченому пунктом 3 частини першої цієї статті, усі повідомлення, які відповідно до цього Кодексу повинні бути надіслані фідучіарному засновнику, надсилаються відповідно опікуну, спадкоємцям

	фідуціарного засновника, виконавцю заповіту або особі, яка управляє спадщиною.
Стаття відсутня	Стаття 417-57. Порядок звернення стягнення на об'єкт фідуціарної забезпечувальної власності 1. Якщо інше не визначено договором про встановлення фідуціарної забезпечувальної власності, звернення стягнення на об'єкт фідуціарної забезпечувальної власності відбувається шляхом його продажу фідуціарним власником будь-якій особі-покупцеві. Фідуціарний власник зобов'язаний не пізніше ніж за 30 днів до укладення договору купівлі-продажу письмово повідомити боржника, користувача та фідуціарного засновника про свій намір укласти цей договір та мінімальну ціну продажу. У разі невиконання зазначеної вимоги фідуціарний власник зобов'язаний відшкодувати таким особам завдані збитки. 2. Протягом п'ятиденного строку з дня отримання повідомлення, зазначеного у частині першій цієї статті, боржник (користувач, фідуціарний засновник) має право письмово повідомити фідуціарного власника про свій намір придбати об'єкт фідуціарної забезпечувальної власності та внести грошову суму в розмірі мініимальної ціни продажу об'єкта фідуціарної забезпечувальної власності, повідомленої фідуціарним власником, на депозит нотаріуса. З дня отримання фідуціарним власником зазначеного повідомлення та внесення відповідної грошової суми на депозит нотаріуса боржник (користувач, фідуціарний засновник) набуває переважне право на придбання об'єкта фідуціарної забезпечувальної власності у фідуціарного власника. 3. Ціна продажу об'єкта фідуціарної забезпечувальної власності встановлюється фідуціарним власником одноособово та не може бути меншою за мінімальну ціну, повідомлену боржникові (користувачеві, фідуціарному засновникові). 4. Сума перевищення ціни продажу об'єкта фідуціарної забезпечувальної власності над розміром заборгованості боржника перед фідуціарним власником сплачується фідуціарним власником фідуціарному засновнику, якщо інше не передбачено договором про встановлення права фідуціарної забезпечувальної власності.

	5. Фідуціарний власник, який звернув стягнення на об'єкт фідуціарної забезпечувальної власності, надсилає фідуціарному засновнику та боржнику, якщо він не є фідуціарним засновником, звіт про розподіл коштів від продажу об'єкта фідуціарної забезпечувальної власності. 6. Договором про встановлення фідуціарної забезпечувальної власності може бути передбачено інший порядок звернення стягнення на об'єкт фідуціарної забезпечувальної власності, мінімальна ціна продажу такого об'єкта фідуціарним власником або ж право фідуціарного власника отримати об'єкт фідуціарної забезпечувальної власності у свою власність (без обмежень на користування та розпорядження) у рахунок виконання зобов'язань боржника. 7. За рахунок об'єкта фідуціарної забезпечувальної власності фідуціарний власник має право задовольнити у повному обсязі свою вимогу, розмір якої визначається на момент фактичного задоволення, включаючи сплату процентів, неустойки, відшкодування збитків, завданих порушенням зобов'язання, та необхідних витрат на утримання об'єкта фідуціарної забезпечувальної власності, якщо інше не встановлено договором.
Стаття відсутня	Стаття 417-58. Особливості звернення стягнення на житлові приміщення 1. Після прийняття рішення про звернення стягнення на житлове приміщення, що є об'єктом фідуціарної забезпечувальної власності, всі мешканці такого приміщення зобов'язані на письмову вимогу фідуціарного власника або особи, яка отримала право власності на приміщення від фідуціарного власника, звільнити житлове приміщення протягом десяти днів з дня отримання такої вимоги. Якщо мешканці не звільняють житлове приміщення у встановлений цим Кодексом або інший погоджений сторонами строк, їх примусове виселення здійснюється на підставі рішення суду.
Стаття відсутня	Стаття 417-59. Звернення стягнення на об'єкт фідуціарної забезпечувальної власності на вимогу третіх осіб 1. Звернення стягнення на об'єкт фідуціарної забезпечувальної власності за зобов'язаннями фідуціарного власника не допускається.

	2. Кредитор боржника, який повністю виконав основне зобов'язання боржника перед фідучіарним власником, може вимагати звернення стягнення на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності за зобов'язаннями фідучіарного засновника.
Стаття відсутня	Стаття 417-60. Припинення фідучіарної забезпечувальної власності 1. Протягом п'яти робочих днів з дня припинення (у тому числі у зв'язку з його повним виконанням) основного зобов'язання фідучіарний власник зобов'язаний передати право власності на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності фідучіарному засновнику, якщо інше не визначено договором про встановлення фідучіарної забезпечувальної власності. 2. Передача права власності на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності у випадку, встановленому частиною першою цієї статті, здійснюється згідно з актом приймання-передачі, який підписується фідучіарним власником та особою, якій передається об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності. Акт приймання-передачі нерухомого об'єкта фідучіарної забезпечувальної власності підлягає нотаріальному посвідченню. 3. Якщо незважаючи на повне виконання боржником свого зобов'язання, довірчий власник ухиляється від укладення та нотаріального посвідчення акта приймання-передачі, боржник або інша особа, яка має право на отримання права власності на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності, має право звернутися до суду з позовом про визнання свого права власності на об'єкт фідучіарної забезпечувальної власності або до нотаріуса за вчиненням виконавчого напису про витребування об'єкта фідучіарної забезпечувальної власності у фідучіарного власника. 4. За результатами відчуження фідучіарним власником об'єкта фідучіарної забезпечувальної власності (внаслідок звернення стягнення на такий об'єкт або внаслідок його передачі за актом приймання-передачі фідучіарному засновникові чи іншій особі) у набувача виникає право власності на такий об'єкт, якщо інше не встановлено законом або договором. Право власності нового власника на нерухоме майно виникає з моменту реєстрації такого права у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно.

	За результатами відчуження фідучіарним власником об'єкта фідучіарної забезпечувальної власності – неподільного об'єкта незавершеного будівництва, майбутнього об'єкта нерухомості, щодо яких за фідучіарним власником зареєстровано спеціальне майнове право (внаслідок звернення стягнення на такий об'єкт або внаслідок його передачі за актом приймання-передачі довірчому засновникові чи іншій особі), у набувача виникає спеціальне майнове право на такий об'єкт, якщо інше не встановлено законом або договором. Спеціальне майнове право набувача на неподільний об'єкт незавершеного будівництва, майбутній об'єкт нерухомості виникає з моменту реєстрації такого права у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно.
Стаття відсутня	Стаття 417-61. Відступлення прав фідучіарного власника 1. У випадку відступлення фідучіарним власником своїх прав за основним зобов'язанням третій особі до такої третьої особи переходять права та обов'язки фідучіарного власника за договором про встановлення фідучіарної забезпечувальної власності, якщо фідучіарний засновник надав згоду на такий перехід та інше не зазначено у договорі про встановлення фідучіарної забезпечувальної власності. Підпис фідучіарного засновника на заяві про надання згоди на перехід права фідучіарної забезпечувальної власності підлягає нотаріальному засвідченню. 2. Фідучіарна забезпечувальна власність у третьої особи (нового кредитора за основним зобов'язанням) на нерухоме майно, неподільний об'єкт незавершеного будівництва, майбутній об'єкт нерухомості виникає з моменту державної реєстрації у Державному реєстрі речових прав на нерухоме майно.
Стаття відсутня	Стаття 417-62. Придбання майна у фідучіарну забезпечувальну власність в інтересах іншої особи 1. Фідучіарна забезпечувальна власність може виникнути на підставі договору, відповідно до якого одна сторона за власний рахунок, але в інтересах та за рекомендацією іншої сторони придбаває у третьої особи майно у фідучіарну забезпечувальну власність. При цьому сторона, яка придбала майно у фідучіарну забезпечувальну власність, отримує право вимоги до особи, за рекомендацією якої відбулося придбання, щодо сплати

	компенсації вартості такого майна та/або процентів за користування чужими грошовими коштами. 2. У випадку, зазначеному в частині першій цієї статті, особа, яка придбала майно, набуває прав та обов'язків фідучарного власника, а особа, в інтересах та за рекомендацією якої було придбане майно, – фідучарного засновника.
Глава відсутня	Глава 34-5. ПРАВО РЕЧЕВОГО ОБТЯЖЕННЯ
Стаття відсутня	Стаття 417-63. Поняття права речового обтяження 1. Право речового обтяження є обмеженим речевим правом на отримання з вартості нерухомої речі періодичних платежів або інших майнових надань. 2. Право речового обтяження надає його володільцю можливість періодично отримувати від власника об'єкта нерухомості майнове надання у формі товару грошей, робіт або послуг у визначеному розмірі, а у випадку неотримання такого надання – повноваження розпорядитися цим об'єктом нерухомості шляхом звернення на нього стягнення в порядку, встановленому для іпотеки.
Стаття відсутня	Стаття 417-64. Об'єкт права речового обтяження 1. Об'єктом права речового обтяження є нерухомі речі, частка в праві власності на об'єкт нерухомості.
Стаття відсутня	Стаття 417-65. Момент виникнення права речового обтяження 1. Право речового обтяження підлягає державній реєстрації в державному реєстрі речевих прав на нерухоме майно і виникає з моменту такої реєстрації. 2. Під час державної реєстрації права речового обтяження істотні умови договору про встановлення права речового обтяження підлягають внесенню до державного реєстру речевих прав на нерухоме майно.
Стаття відсутня	Стаття 417-66. Порядок майнового надання на підставі права речового обтяження

	1. Порядок майнового надання на підставі права речового обтяження встановлюється відповідно до правил про окремі види договорів, на підставі яких передаються товари, сплачуються гроші, виконуються роботи або надаються послуги.
Стаття відсутня	Стаття 417-67. Встановлення права речового обтяження 1. Право речового тягара виникає на підставі договору речового обтяження та закону. 2. За договором речового обтяження одна сторона (одержувач речового обтяження) передає другій стороні (платникові речового обтяження) у власність речі, а платник речового обтяження зобов'язується періодично виплачувати одержувачеві речеве обтяження у формі товару, грошей, робіт або послуг у визначеному розмірі (обсязі), а у випадку неотримання такого надання – повноваження розпорядитися цією річчю шляхом звернення на неї стягнення в порядку, встановленому для іпотеки (речеве обтяження). 3. Договором речового обтяження може бути встановлений обов'язок виплачувати речевий тягар безстроково (безстрокове речеве обтяження) або протягом певного строку. 4. Договір речового обтяження укладається у письмовій формі та підлягає нотаріальному посвідченню.
Стаття відсутня	Стаття 417-68. Істотні умови договору речового обтяження 1. Істотними умовами договору речового обтяження є розмір майнового надання на підставі права речового обтяження та його грошова оцінка, періодичність і загальний строк отримання таких надань. 2. Грошова оцінка цих надань необхідна в тих випадках, коли речеве обтяження здійснюється в негрошовій формі.
Стаття відсутня	Стаття 417-69. Обмеження майнового надання на підставі права речового обтяження 1. Майнове надання на підставі права речового обтяження не може полягати в користуванні відповідним об'єктом нерухомості.

Стаття відсутня	Стаття 417-70. Передання майна під виплату речового обтяження 1. Договором речового обтяження може бути встановлено, що одержувач речового обтяження передає річ у власність платника речового обтяження за плату або безоплатно. 2. Якщо договором речового обтяження встановлено, що одержувач рентного обтяження передає майно у власність платника речового обтяження за плату, до відносин сторін щодо передання майна застосовуються загальні положення про купівлю-продаж, а якщо майно передається безоплатно, – положення про договір дарування, якщо це не суперечить суті договору речового обтяження.
Стаття відсутня	Стаття 417-71. Періодичність, форма і розмір майнових надань 1. Періодичність майнових надань у праві речового обтяження визначається договором речового обтяження. 2. Якщо інше не встановлено договором речового обтяження або не впливає із суті відносин сторін, майнове надання проводиться один раз на рік, а майнове надання на користь фізичної особи – один раз на місяць. 3. Речеве обтяження може виплачуватися у грошовій формі або шляхом передання речей, виконання робіт або надання послуг. Форма виплати майнових надань у праві речового обтяження встановлюється договором речового обтяження. 3. Розмір майнового надання у праві речового обтяження встановлюється договором. Якщо одержувач речового обтяження передав у власність платника речового обтяження грошову суму, розмір речового обтяження встановлюється у розмірі облікової ставки Національного банку України, якщо більший розмір не встановлений договором речового обтяження. Розмір речового обтяження змінюється відповідно до зміни розміру облікової ставки Національного банку України, якщо інше не встановлено договором.

	4. Форма і розмір речового обтяження в період дії права речового обтяження можуть змінюватися. Причинами цього можуть бути зміна власника речі, обтяженої правом речового обтяження, або майнове надання у формі товару, робіт або послуг виявиться неможливим. У цих випадках володілець права речового обтяження може звернутися до суду з вимогою змінити форму речового обтяження, у тому числі на надання в грошовій формі, таким чином, щоб вона максимально можливим чином відповідала намірам сторін під час встановлення права речового обтяження. Однак речеве обтяження в грошовій формі не підлягає заміні на іншу форму речового обтяження.
Стаття відсутня	Стаття 417-72. Перегляд майнового надання 1. Власник об'єкта нерухомості і володілець права речового обтяження можуть звернутися до суду з вимогою про перегляд розміру речового обтяження або щодо його збільшення або зменшення. 2. У цьому випадку необхідно довести, що вартість майнового надання у праві речового обтяження істотно зменшилася (збільшилася) з урахуванням умов цивільного обороту на момент перегляду.
Стаття відсутня	Стаття 417-73. Строк права речового обтяження 1. Право речового обтяження встановлюється довічно або на певний строк. 2. Право речового обтяження може бути встановлене на строк життя його володільця – фізичної особи. 3. Право речового обтяження, встановлене на певний строк, не може перевищувати сто років. 4. Якщо строк у договорі не зазначений, право речового обтяження, яке належить фізичній особі, вважається встановленим на строк її життя.
Стаття відсутня	Стаття 417-74. Забезпечення виплати речового обтяження

	1. Одержувач речевого обтяження набуває право застави на цю нерухому річ, яка передається під виплату речевого обтяження. 2. Платник речевого обтяження має право відчужувати річ, передану йому під виплату речевого обтяження, лише за згодою одержувача речевого обтяження. У разі відчуження нерухомого майна іншій особі до неї переходять обов'язки платника речевого обтяження. 3. Виплата речевого обтяження може бути забезпечена шляхом встановлення обов'язку платника речевого обтяження застрахувати ризик невиконання ним своїх обов'язків за договором речевого обтяження.
Стаття відсутня	Стаття 417-75. Відповідальність за прострочення виплати речевого обтяження 1. За прострочення виплати речевого обтяження платник речевого обтяження сплачує одержувачеві речевого обтяження проценти.
Стаття відсутня	Стаття 417-76. Ризик випадкового знищення або випадкового пошкодження майна, переданого під виплату безстрокового речевого обтяження 1. Ризик випадкового знищення або випадкового пошкодження речі, переданої безоплатно під виплату безстрокового речевого обтяження, несе платник речевого обтяження. 2. У разі випадкового знищення або випадкового пошкодження речі, переданої за плату під виплату безстрокового речевого обтяження, платник має право вимагати відповідно припинення права речевого обтяження або зміни умов його виплати.
Стаття відсутня	Стаття 417-77. Ризик випадкового знищення або випадкового пошкодження майна, переданого під виплату речевого обтяження на певний строк 1. У разі випадкового знищення або випадкового пошкодження речі, переданої під виплату речевого обтяження на певний строк, платник речевого обтяження не звільняється від обов'язку виплачувати його до

	закінчення строку виплати речового обтяження на умовах, встановлених договором речового обтяження.
Стаття відсутня	Стаття 417-78. Право речового обтяження і договір ренти 1. Договором ренти може бути передбачено встановлення права речового обтяження. 2. До цього договору ренти застосовуються положення цієї глави.
КНИГА П'ЯТА. ЗОБОВ'ЯЗАЛЬНЕ ПРАВО	КНИГА П'ЯТА. ЗОБОВ'ЯЗАЛЬНЕ ПРАВО
§ 6. Застава (статті 572–593), § 7. Притримання (статті 594 –597), § 8. Довірча власність (статті 597¹–597¹³) глави 49 «Забезпечення виконання зобов'язань», глава 70 «Управління майном» (статті 1029–1044)	Пропонується виключити
Стаття 546. Види забезпечення виконання зобов'язання 1. Виконання зобов'язання може забезпечуватися неустойкою, порукою, гарантією, заставою, притриманням, завдатком. 2. Договором або законом можуть бути встановлені інші види забезпечення виконання зобов'язання.	Стаття 546. Види забезпечення виконання зобов'язання 1. Виконання зобов'язання може забезпечуватися неустойкою, порукою, гарантією, заставою, притриманням, завдатком, фидуціарною забезпечувальною власністю, речевим обтяженням. Якщо інше не передбачено цим Кодексом, до застави, притримання, фидуціарної забезпечувальної власності та речового обтяження застосовуються положення цього Кодексу про речеві права. 2. Договором або законом можуть бути встановлені інші види забезпечення виконання зобов'язання.
Стаття відсутня	Стаття 731-1. Речеве обтяження 1. Особа має право періодично отримувати від власника нерухомої речі (яке є забезпеченням ренти), майнове надання у формі товару, грошей, робіт або послуг у визначеному розмірі (обсязі), а у випадку неотримання такого надання – повноваження розпорядитися цією річчю шляхом звернення на неї стягнення в порядку, передбаченому для іпотеки (речеве обтяження).

	2. До права рентного обтяження застосовуються положення глави 34-5 «Право речевого обтяження», інші положення цього Кодексу про речеві права.
--	---